

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ГОЛА СМЕРТЬ

Нора Робертс

«Гола смерть»

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №1

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Book_UA

Перекладач: Каріна Б.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл з пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь—яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст

Зміст	3
Анотація	4
1	6
2	16
3	28
4	37
5	46
6	58
7	66
8	76
9	87
10	98
11	109
12	120
13	129
14	140
15	149
16	160
17	169
18	180
19	189
20	198

Анотація

...Єва Даллас працює в поліції Нью-Йорка. Вона розумна, вродлива, рішуча, її душа відкрита співчуттю і любові.

Працюючи над справою серійного вбивці, Єва блискуче проводить розслідування. Але цього разу вона потрапляє в незвичну для себе ситуацію, відчувши непереборний потяг, а може, і глибші почуття, - і до кого! До головного підозрюваного у справі!

Минуле - це пролог.

Вільям Шекспір

Насильство - американська традиція, на кишталт вишневого пирога.

Реп Браун

1

Вона прокинулася в темряві. Крізь щілини в жалюзі в кімнату проникало сіре світло зорі, малюючи смуги на голій стіні. Це було схоже на пробудження в тюремній камері...

Вона лежала нерухомо, тремтячи всім тілом, не в силах вирватися з полону сну. Прослуживши в поліції десяток років, Єва все ще бачила сни!

Шість годин тому вона вбила людину. У неї на очах смерть зупинила її погляд. Таке трапилося з нею не вперше, вона знала, що її потім замучать сни, і навіть звикла до цього. Але дитина - ось хто не давав їй спокою. Дитина, яку вона не встигла врятувати. Дитина, чії крики перегукувалися уві сні з її власними.

"Як багато крові! - думала Єва, витираючи обома руками піт з обличчя. - Така крихітка - і стільки крові!"

Потрібно було якнайшвидше позбутися мани: згідно з правилами управління їй належало почати день із перевірки емоційного стану і психічної рівноваги. Кожен поліцейський, який застосував зброю з летальними наслідками, проходив таку перевірку, перш ніж отримував дозвіл продовжити виконання службових обов'язків. Втім, Єва ставилася до перевірки як до порожньої формальності: вона не сумнівалася, що вийде сухою з води, як це бувало раніше.

Вона встала, запалила світло і пішла у ванну. Побачивши своє відображення в дзеркалі, Єва мимоволі поморщилася. Розпухлі від недосипання очі, мертвотна блідість, як у трупів її власного виготовлення... Вона потрясла головою, щоб розігнати похмурі думки, увімкнула воду на повну котушку і встала під душ, підставивши обличчя ураганній зливі.

Не звертаючи уваги на густі клуби пари, вона неуважно намилювалася, програючи в пам'яті події минулої ночі. На перевірку слід було з'явитися о дев'ятій. У її розпорядженні залишалося три години, щоб повністю розтиснути капкан сну і прийти до тями.

Перевірка виявляла навіть дрібні сумніви і дріб'язкові докори сумління. Якщо виявляли найменше відхилення від норми, на випробовуваного чекало повторне, ще більш інтенсивне обстеження. Єва не бажала цього допускати і сподівалася, що не допустить.

Накинувши халат, вона побрела на кухню, увімкнула кавоварку і засунула в тостер хліб. З вікна долидало низьке гудіння транспорту: одні поспішали з ранку раніше на роботу, інші тільки-но поверталися з роботи додому. Єва підбрала собі квартиру кілька років тому,

спокусившись саме на густий транспортний потік: їй завжди подобався шум, подобалася штовханина великого міста.

Позіхаючи, вона провела поглядом автобус, що трясся від старезності, підбрала з підлоги біля вхідних дверей "Нью-Йорк таймс" і побіжно проглянула заголовки, чекаючи, поки кофеїн надасть підбадьорливої дії на організм. Тостер укотре спалив хліб, але вона все одно з'їла його.

Проклята штуковина давно вимагала заміни.

В одній зі статей йшлося про масове вилучення з продажу деяких порід собак. Не встигла вона прореагувати на повідомлення, як запищав пристрій виклику. Єва переключилася на зв'язок і почула голос свого начальника.

- Лейтенант!

- Слухаю, сер.

- Подія на розі Бродвею і Двадцять сьомої вулиці, вісімнадцятий поверх. Розслідування доручається вам.

Єва підняла брову:

- Але я повинна спочатку пройти перевірку. Летальний результат у двадцять два тридцять п'ять.

- Скасовується! - відповів майор без запинки. - Беріть значок і зброю - і негайно туди! Категорія п'ять, лейтенант.

- Буде виконано, сер.

Відключивши зв'язок, Єва ще деякий час дивилася на переговорний пристрій. "Категорія п'ять" означала пряму доповідь начальнику, закрите розслідування, заборонену співпрацю з пресою.

По суті справи, їй розв'язували руки.

...На Бродвеї, як завжди, було гамірно і людно - нескінченна вистава, що приваблює дедалі нових глядачів, а відтоку не спостерігалось.

Тротуари і мостові забиті щерть, людям і машинам ніде повернутися. Коли Єва була простим вуличним копом, тут розлучилося з життям чимало туристів, які задивилися на цілодобове шоу і втратили пильність.

Навіть у цю ранню годину щосили працювали стаціонарні та пересувні лотки, що вгамовували апетит вируючого натовпу всілякою їжею - від рисової локшини до соєвих

сосисок. Єва вщерть вивернула кермо, щоб не врізатися в торговця з оповитим парою візком, і не образилася, коли з пари висунувся виразний середній палець.

Єва кинула машину на проїжджій частині - біля тротуару не залишилося жодного вільного місця, обігнула суб'єкта, що похитувався, дихаючи ротом, щоб не знудило від запаху перегару, і задерла голову. З бетонної основи в небо рвалося п'ятдесят поверхів блискучої сталі.

Варто було Єві зробити два кроки впоперек тротуару - вона тут же отримала дві непристойні пропозиції. Утім, дивуватися було нічому: цей і чотири сусідні бродвейські квартали любовно іменувалися "Шлюхотроємом".

- Лейтенант Даллас, - представилася Єва поліцейському у формі, який чекав біля входу, і показала йому значок.

- Так, мем.

Поліцейський пропустив її всередину, замкнув двері на електронний замок, щоб у будівлю не проникли сторонні, і крокував разом із нею до ліфтів.

- Вісімнадцятий поверх, - наказав він, увійшовши слідом за Євою в кабінку.

- Доповідайте. - Єва ввімкнула диктофон.

- Я тут недавно, мем. Мені наказано чергувати біля входу, поняття не маю, що сталося там, нагорі. На вас чекає поліцейський у цивільному.

Насильницька смерть у кімнаті вісімнадцять нуль три. П'ята категорія. Ось усе, що мені відомо.

- Хто викликав поліцію?

- Цього я теж не знаю.

Двері ліфта розсунулися. Поліцейський залишився в кабінці. Єва опинилася одна у вузькому коридорі і стала об'єктом уваги кількох камер спостереження. Потертий килим заглушав її кроки. Підійшовши до номера 1803, вона постукала і піднесла до "вічка" свій значок. Двері відчинилися.

- Даллас!

- Фіні! - Побачивши знайоме обличчя, Єва посміхнулася. Раян Фіні був її старим приятелем і напарником. Потім він змінив оперативну роботу на відповідальний пост у відділі електронного спостереження. - Виходить, вам, кабінетним щурам, теж іноді випадає провітритися?

- Цю справу вирішено довірити найкращим із найкращих! - широка фізіономія Фіні розпливлася в усмішці, але очі залишилися серйозними. Він був присадкуватим чоловічком з короткими руками і волоссям кольору іржі. - Ну й видок у тебе!

- Нічка дісталася весела.

- Чув.

Він простягнув Єві свій незмінний пакетик із горішками в цукрі й уважно глянув на неї, гадаючи, чи витримає вона те, що чекає на неї в сусідній кімнаті.

Для офіцерського звання Єва Даллас була молода - лише тридцять. Великі карі очі - такі прийнято називати наївними - могли обдурити кого завгодно, але тільки не Фіні: наївності в поліції не місце. Каштанове волосся було підстрижене дуже коротко - начебто з міркувань зручності, але така зачіска чудово пасувала до її худорлявого обличчя, загострених вилиць і ямочки на підборідді. Росла, довгонога, на перший погляд худа, хоча... Фіні знав, які сильні м'язи ховаються під її шкіряною курткою. А ще Єва мала світлу голову, що набагато важливіше за м'язи. І живе серце.

- Та ще історія, Даллас...

- Можу собі уявити. Кого вбили?

- Шерон Дебласс, внучка сенатора Дебласса.

Це прізвище було для Єви порожнім звуком.

- Ти ж знаєш, у політиці я не сильна, Фіні.

- Джентльмен із Віргінії, дуже багатий, вкрай правий. А онуку кілька років тому понесло вліво: перебралася до Нью-Йорка, здобула ліцензію на професійне заняття сексом, із сім'єю, здається, порвала.

- Повія?

Єва оглянула кімнату. Обстановка підкреслено модернова: скло, хром, авторські голограми на стінах, яскраво-червона стійка бару в ніші, за баром - екран в абстрактних розводах приглушених тонів.

"Акуратність незайманої діви і холодність повії", - подумала Єва.

- Недарма купила квартиру в такому районі...

- Отже, проблема номер один: її дід - відомий політик. Біла жінка двадцяти чотирьох років. Померла в ліжку.

Єва недбало підняла брову.

- Вражаючий збіг: саме там, де заробляла. Як це сталося?

- А ось це - проблема номер два. Краще поглянь сама.

Перетинаючи вітальню, обидва дістали по балончику й обприскали собі руки, щоб не залишати відбитків. Перед дверима Єва ще побризкала собі на підощви, щоб не забрати зі спальні жодної ниточки, волосинки, лусочки шкіри.

Ситуація була явно неординарною. На місці злочину, крім детективів, мали працювати ще двоє слідчих, відповідальних за аудіо- та відеозапис. А в потилицю їхній четвірці мали дихати судмедексперти, які примчали знімати відбитки.

Та обставина, що до неї приставили одного Фіні, говорила про те, що навколо цього трупа слід ходити навшпиньки.

- Вестибюль, ліфт і коридор обладнані камерами стеження, - нагадала Єва.

- Знаю. Я вже зажадав диски із записами, - Фіні відчинив двері спальні і пропустив її вперед.

Картина була малосимпатичною. Єві майже ніколи не доводилося стикатися з миловидною смертю. Будь-кого - і святого, і грішника - чекав однаково непривабливий кінець. Але тут усе свідчило про намір викликати в того, хто увійде в кімнату, напад нудоти.

Величезне ліжко було гладко застелене атласним простирадлом кольору дозрілого персика. Промінь світла зі стелі був спрямований у центр ліжка, де на водяному матраці, що м'яко коливався, розпласталася оголена жінка. Матрац здіймався ніжними хвилями під музику, що ллється звідкись із узголів'я. Зараз цей механічний рух виглядав верхом непристойності.

Вона так і залишилася красунею: витончене личко в обрамленні густого вогняно-рудого волосся, смарагдові очі, що байдуже втупилися в дзеркальну стелю. Довгі молочно-білі руки і ноги, що коливаються в такт рухам матраца, воскрешали в пам'яті "Лебедине озеро".

На жаль, замість того, щоб вишукано згинатися, застигли члени були безсоромно розкидані в сторони, так що труп посеред ліжка здавався хрестом на перерваному житті.

У лобі трупа, у грудях і між ніг зяло по дірі. Кров стояла калюжками на атласному простирадлі, стікала на підлогу. На лакованих стінах теж чомусь красувалися криваві плями, немов тут потрудилося збожеволіле від вигляду і запаху крові дитя.

Така кількість витеклої крові - велика рідкість. Єва ще не оговталася від видовища кровопролиття напередодні ввечері, тож, як не старалася, не зуміла зберегти спокій. Вона зробила судомний ковток. Не вистачало тільки згадати ту нещасну дитину...

- Ти все зняв?

- Все.

- Тоді вимкни цю гидоту!

Фіні знайшов пульт і натиснув на кнопки. Музика замовкла, коливання матраца припинилися, і Єва полегшено перевела дух.

- Які дивні рани... - прошепотіла вона, підійшовши ближче. - Для ножа занадто рівні, для револьвера - занадто криваві.

Наступної миті її осінило. Вона згадала фотографії з підручників, експонати поліцейського музею зброї, описи старої манери вбивати.

- Господи, Фіні! Це ж дуже схоже на кремневий пістолет!

Фіні вийняв із кишені запечатаний пакет.

- Той, хто це зробив, залишив нам сувенір. - Він передав пакет Єві. - Антикварний експонат!

Законослухняні колекціонери платять за такі штучки тисяч по вісім-десять, а на чорному ринку вони йдуть удвічі дорожче.

Єва заворожено покрутила в руках пакет із пістолетом.

- Важкий... - шанобливо пробурмотіла вона. - До чого здоровенний!

- Раніше я їх бачив тільки в музеї. - Фіні дивився на пістолет майже з благоговінням.

- Справжня класика! Такі перебували на озброєнні поліції до середини дев'ятнадцятого століття.

- А ти, як я бачу, розбираєшся в історії! Тепер зрозуміло, чому сюди прислали саме тебе, - вона уважно оглянула пістолет. - Зовсім як новенький. Хтось за ним любовно доглядав... - задумливо промовила Єва, віддаючи Фіні пакет. - Яка потворна смерть!

Уперше стикаюся з таким методом убивства за десять років служби в поліції.

- А я в другій. Перший - років п'ятнадцять тому. Заваруха на вечірці в Нижньому Іст-Сайді. Там один пришив п'ятьох із кремінної рушниці, поки не зрозумів, що це не іграшка. Ну й кровопролиття було!

- Веселуни! - пробурмотіла Єва. - Потрібно буде перевірити колекціонерів. Цікаво, скільки серед них знайдеться власників таких гармат? Раптом хтось уже заявляв про крадіжку?

- Якщо тільки раптом...

- Так, найімовірніше зброю придбано на чорному ринку. - Єва озирнулася на труп. - Якщо вона займалася проституцією кілька років, то в неї мають бути записи обліку клієнтів... - Вона насупилася. - Якщо розслідування ведеться за п'ятою категорією, мені доведеться самій збирати свідчення свідків. Це тобі не пересічний злочин на сексуальному ґрунті! - сказала вона зі зітханням. - Дивись, як усе продумано: старовинна зброя, самі рани як по лінійці, освітлення, поза... А хто викликав поліцію?

- Убивця, - насупився Фіні. - Зателефонував у відділок прямо звідси.

- Таке враження, що він знущається з нас! - Єва раптом відчула, що їй важко дихати, і помотала головою, щоб заспокоїтися. - Убивця напевно розумний, зарозумілий і зухвалий. Б'юся об заклад на свій значок - спершу він із нею переспав! А потім встав і застрелив. - Вона витягнула руку і прицілилася з пальця. - Раз, два, три!

- Так холоднокровно? - прошепотів Фіні.

- Судячи з усього, він холоднокровний, як змії.

Прикінчивши її, він навіть розправив простирadlo. Бачиш, жодної зморшки? Потім розклав її посередині ліжка і розвів ноги, щоб ясно було, чим вона заробляла на життя. Усе акуратно, продумано, комар носа не підточить. Дивись, як ретельно вивірені всі кути! Ліжко він не вимкнув, бо це - частина композиції. Пістолет залишив, бо йому хотілося, щоб ми одразу зметикували, з якою незвичайною людиною маємо справу. Себе він поважає: не побажав даремно гаяти час, чекаючи, поки тіло випадково виявлять. Йому подавай усе одразу! Негайну винагороду!

- А ти впевнена, що це "він"? У неї був дозвіл і на чоловіків, і на жінок, - підказав Фіні.

Єва негативно похитала головою.

- Це не жіночих рук справа. Жінка не стала б намагатися створити таке поєднання краси і безсоромності. Ні, по-моєму, це не жінка. Давай-но озирнемося. Ти вже лазив у її комп'ютер?

- Ні. Адже розслідування доручено тобі, Далласе, а мені наказано допомагати.

- Спробуй зазирнути в її файли зі списками клієнтів.

Єва підійшла до комода і стала ритися в ящиках. Покійна явно мала пристрасть до дорогих шмоток. Деякі речі були з чистого шовку - найвища якість! Єва понюхала пляшечку вишуканих парфумів на столику: запах дорогого пороку.

Білизну було складено з похвальною акуратністю: білі стопки, чорні, кольорові. Єва ніколи не бачила такої кількості джемперів найрізноманітніших забарвлень і матеріалів. У шафі теж панував повний порядок. Як видно, жертва любила одягатися, вибирала собі тільки найкраще, берегла своє майно.

А померла оголеною...

- Яка дисциплінованість! - захопився Фіні. - Тут усе, що треба: список клієнтів, розклад, включно з обов'язковим щомісячним оглядом у лікаря і щотижневими відвідинами салону краси. Медогляди вона проходила в клініці "Трайдент", а красою займалася в салоні "Парадіз".

- Шикарні заклади! Одна моя подруга цілий рік збирала гроші, щоб провести в "Парадізі" всього день. Не думала, що там приймають будь-яку клієнтуру.

- Яка різниця? Були б гроші. Сестра моєї дружини дозволила собі такі пустощі на срібне весілля. Коштувало це їй стільки ж, скільки мені - весілля сина... А ось і адреси!

- Чудово! Усе ретельно скопіюй. - Почувши, як Фіні присвиснув, вона обернулася:

- Що там?

- Знаменитість на знаменитості! Політика, шоу-бізнес, гроші, гроші, гроші... А ось це цікаво: у нашої крихітки є телефон Рорка.

- Що за Рорк?

- Просто Рорк. Справжній грошовий мішок! Що б йому не потрапило до рук, навіть найзаваляще лайно, він усе перетворює на золото. А тобі, Далласе, пора б перестати читати в газеті одну спортивну сторінку.

- Я не пропускаю жодного заголовка. Ось ти, наприклад, чув про заборону на продаж собак?

- Рорк - постійний герой новин, - терпляче пояснив Фіні. - Він володіє однією з найкращих у світі колекцій картин. І антикваріату, - додав він, помітивши інтерес в очах Єви. - До речі, має дозвіл колекціонувати зброю. І, за чутками, вміє її застосовувати.

- Доведеться його відвідати.

Фіні знову присвиснув.

- Якщо побачиш його на відстані милі, вважай, тобі вже пощастило.

- Значить, мені пощастить. - Єва почала оглядати труп.

- У цього типу могутні друзі, Далласе. Поки не роздобудеш солідних доказів, не можна допустити найменшого витоку інформації про те, що він у цій справі.

- Сам знаєш, Фіні, мене зайве попереджати. - Вона хотіла посміхнутися, але раптом знайшла щось між холодним тілом і закривавленим простирадлом. - Що це під ним? - Єва обережно вивільнила руку. - Записка! - сказала вона напівголосно.

Відлущивши запечену кров, вона розгорнула листок.

"ОДНА З ШЕСТИ".

- Дивись-но, написано від руки, - сказала вона, простягаючи послання Фіні. - А наш підопічний ще розумніший і нахабніший, ніж ми думали! Судячи з усього, це тільки початок.

Увесь ранок Єва займалася справою, яку зазвичай виконували жовтороті підручні: особисто опитувала сусідів жертви і записувала їхні свідчення. Поглянувши на годинник, вона виявила, що не встигає навіть заскочити в бістро, і купила сандвіч у тому самому пересувному кіоску, який ледь не перекинула, поспішаючи на виклик. Після бурхливої ночі й клопіткого ранку вона не здивувалася, що реєстраторка салону "Парадіз" кинула на неї погляд, який зазвичай адресують мешканкам смітників.

У вестибюлі найшикарнішого салону міста дзюрчали водоспади, звучала приглушена музика, шелестіло листя. Клієнток, які чекали своєї черги, обносили чорною кавою в крихітних чашечках і високими вузькими келихами з содовою або шампанським. До послуг охочих були навушники, добірка модних дисків і останніх журналів.

Реєстраторка володіла розкішним бюстом і мала дуже вражаючий вигляд, оскільки була покликана всім своїм виглядом підтверджувати, що в салоні творять чудеса. На ній було коротеньке платтячко фірмового червоного забарвлення, голову вінчала неймовірна зачіска з локонів кольору слонової кістки, завитих, наче змії. Єва від душі насолоджувалася цим видовищем.

- Вибачте, - вимовила реєстраторка бездушним комп'ютерним голосом, - ми обслуговуємо за попереднім записом.

- Не біда. - Єва посміхнулася, не без задоволення повертаючи цей живий монумент з небес на землю. - Ось мій запис, - вона показала значок. - Хто працює з Шерон Дебласс?

Реєстраторка злякано озирнулася навколо дам, які сиділи у вестибюлі.

- Ми гарантуємо клієнткам повну конфіденційність!

- Не сумніваюся. - Єва по-свійськи сперлася на химерно вигнуту стійку і вигляділа на монументальних грудях скромну табличку з ім'ям. - Врахуйте, я можу поговорити з вами спокійно і ввічливо... Деніза. Але можу й підвищити голос, щоб нас усі почули. Якщо вам більше до вподоби перше, відведіть мене в тихий затишний кабінетик, щоб не турбувати шановних клієнток, і надішліть мені косметолога Шерон Дебласс. Чи ви називаєте своїх працівників якимось інакше?

- Консультантами, - видихнула Деніза. - Прошу слідувати за мною.

- Із задоволенням.

Це справді було вишуканим задоволенням: подібну розкіш Єві доводилося бачити тільки в кіно і на відео. Ноги по щиколотку тонули в м'якому червоному килимі, зі стелі звисали кришталеві краплі, що випромінювали чарівне світло, повітря було насичене ароматами квітів і доглянутої плоті.

За всього бажання Єва не змогла б уявити себе однією з тих, хто пропадає тут годинами, дозволяючи себе задовольняти, місити, щось нарощувати, щось вирівнювати. Але якби вона вирішила приділити час подібним дурницям, то воліла б зайнятися цим саме в такій цивілізованій обстановці, як тут.

Реєстраторка привела її в затишну кімнату, одна зі стін якої була зайнята голограмою літнього луку. Слух догоджав неголосний пташиний спів, обличчя пестив легкий вітерець.

- Будьте ласкаві, почекайте тут.

- З радістю.

Дочекавшись, поки зачиняться двері, Єва з полегшенням опустилася в глибоке м'яке крісло.

Тієї ж миті поруч із кріслом загорівся монітор, і фізіономія, що випромінювала дружню участь, розплилася в послужливій усмішці.

- Добрий день! Ласкаво просимо до "Парадіз". Наша єдина турбота - ваша краса та зручність. Якщо бажаєте освіжитися в очікуванні вашого особистого консультанта, натисніть клавішу "С" і позначте свій вибір.

Єва захоплено похитала головою. Присвятивши дві хвилини вивченню асортименту, вона звузила рамки вибору до двох сортів кави - "Французька Рив'єра" і "Карибський крем", - але тут двері відчинилися, і вона втратила будь-який інтерес до кави. Перед нею постало виряджене опудало!

Поверх отруйно-зеленої сорочки і штанів кольору перестиглої сливи був накинутий фірмовий червоний халат. Довге волосся, що обрамляло виснажене обличчя, було одного відтінку зі штанами. Опудало простягнуло Єві руку і, привітавши делікатним потиском, спрямувало на неї млосний погляд оленячих очей.

- Вибачте, мем. У чому, власне, справа?

- Мені потрібна інформація про Шерон Дебласс. - Єва показала йому свій значок.

- Лейтенант Даллас? Ви, сподіваюся, обізнані, що інформація про наших клієнтів суворо конфіденційна? "Парадіз" дорожить своєю репутацією: ми дотримуємося таємниці і найвищої якості обслуговування.

- А ви, сподіваюся, обізнані, що я можу з'явитися до вас з ордером, містере...

- Себастьян, просто Себастьян. - Він махнув вузькою рукою, унізаною кільцями. - Я не ставлю під сумнів ваші повноваження, лейтенанте.

Але чи не могли б ви окреслити мотиви розслідування?

- Я розслідую мотиви вбивства Шерон Дебласс. - Єва помітила, як він зблід від несподіванки. - Уся інша інформація, якою я володію, оголошенню не підлягає.

- Вбивство?! Боже правий, наша чудова Шерон мертва?! Це якась помилка! - Він завалився в крісло, відкинув голову і прикрив очі рукою, блиснувши численними кільцями.

Єва сіла поруч із ним і ввімкнула диктофон.

- Розкажіть про Шерон.

- О, це чудове створіння! Приголомшлива зовнішність, внутрішня глибина... Боже, я досі не можу повірити! Шерон мала бездоганний смак. А яка щедра душа, який проникливий розум! - Він окинув Єву лагідним поглядом. - Я бачив її всього два дні тому.

- У салоні?

- Вона щотижня проводила тут по півдня. Раз на два тижні - повний день. - Себастьян промокнув очі краєм блідо-жовтої шийної хустки. - Шерон дуже дбала про свою зовнішність.

- За її діяльності це необхідно, - зауважила Єва.

- Природно. Але мушу сказати, що працювала вона тільки заради задоволення. За такого походження в неї не було потреби в грошах. Їй просто подобався секс.

- Зокрема і з вами?

Його витончене обличчя зморщилося, рожеві губи ображено скривилися.

- Я був її консультантом, довіреним, другом! - докірливо промовив Себастьян і недбало перекинув хустку через ліве плече. - Ми вчинили б необачно і непрофесійно, якби стали партнерами по сексу.

- Ви не відчували до неї сексуального потягу?

- До неї не можна було не відчувати сексуального потягу! Вона... від неї віяло сексом, як від інших віє дорогими парфумами! Господи... - Він театральним жестом притиснув долоню до чола. - Тепер це в минулому. Не можу повірити: мертва!

Убита... - Він покосився на Єву. - Ви сказали, що вона вбита?

- Так.

- Вона жила в огидному районі, - похмуро промовив Себастьян. - Але нікому не вдавалося вмовити її переїхати в більш пристойне місце. Їй подобалося так жити, подобалося дражнити свою аристократичну сімейку.

- Вона не ладнала з рідними?

- Це ще м'яко сказано! Вона обожнювала їх шокувати. Шерон була нескінченно вільна, а вони - втілення стандартності. - Судячи з його тону, стандартність він вважав ще більшим гріхом, ніж убивство. - Її дід постійно вносить законопроекти про заборону проституції. Можна подумати, досвід минулого не довів, що такі речі краще регулювати - так безпечніше і для здоров'я населення, і щодо рівня злочинності. Взагалі, її дід - страшний консерватор.

Він виступає проти регулювання народжуваності, зміни статі, ратує за заборону на володіння вогнепальною зброєю... Дай йому волю, нас відкинуло б у дев'ятнадцяте століття! При цьому сам він колекціонує старовинні рушниці, мечі та кинджали.

Єва нагостила вуха.

- Сенатор - власник колекції зброї?

- Зброя - його коник. Шерон розповідала, що в нього повно цих зловісних антикварних штучок.

- Вона не говорила вам про своїх ворогів, про якихось незадоволених клієнтів?

- Про ворогів? О, ні! У Шерон були десятки друзів. Вона притягувала людей, як... - Він зам'явся, підшукуючи відповідне порівняння, і знову промокнув очі краєм своєї хустинки. - Як запашна екзотична квітка! Що стосується клієнтів, то всі вони, наскільки мені відомо, були нею задоволені. Вона ретельно їх відбирала. Усі її сексуальні партнери мали відповідати певним вимогам: зовнішність, інтелект, порода, вміння... Я б сказав, Шерон подобалося займатися сексом у всіх його численних формах. Їй була притаманна... винахідливість.

Єва подумала, що недарма у квартирі Шерон зберігалися вельми виразні іграшки: оксамитові кайданки, хлисти, ароматні олії, галюциногени. Вирішивши ознайомитися з її зібранням відеокaset, Єва побачила таке, від чого навіть їй, яка багато чого бачила, стало не по собі.

- У неї був із ким-небудь постійний зв'язок?

- Претенденти час від часу з'являлися, але Шерон швидко втрачала до них інтерес.

Останнім часом я чув від неї про Рорка.

Вона зустріла його на якомусь прийомі й захопилася. До речі, ввечері того дня, коли Шерон востаннє була в мене на консультації, вони мали вечеряти разом. Її потягнуло на екзотику: вечеря в Мексиці!

- У Мексиці? Позаминулого вечора вони разом були в Мексиці?

- Так. І вона, судячи з усього, надавала цій вечері великого значення. Ми уклали їй волосся по-циганськи, позолотили шкіру на всьому тілі.

Яскраво-червоний лак на нігті, татуювання у вигляді чарівного червонокрилого метелика на ліву сідницю, добова незмивна косметика на обличчя... Чудовий вигляд! - Він насили стримував ридання. - На прощання вона поцілувала мене і сказала, що цього разу, здається, по-справжньому закохалася. "Побажай мені удачі, Себастьян!" - попросила вона перед відходом. Це були останні слова, які я від неї чув.

"Сперми не виявлено!" Читаючи звіт, Єва вилаялася. Якщо жертва навіть і переспала з убивцею, то застосований нею протизаплідний засіб миттєво вбив сперматозоїди і безслідно знищив їх не пізніше ніж за тридцять хвилин після сім'явиверження.

Тілесні ушкодження не дозволили з точністю визначити, чи відбулося злягання.

Вбивця розтерзав свою жертву - чи то вбачаючи в цьому якийсь символ, чи то заради власної безпеки.

Ні сперми, ні крові, крім крові самої вбитої, ні ДНК.

Судмедексперти не знайшли нічиїх відбитків пальців: ні жертви, ні прибиральниці, яка навідувалася до квартири раз на тиждень, ні тим більше завбачливого вбивці. Експерти обстежили всі поверхні, включно з поверхнею знаряддя вбивства, але результатів не було.

Усю надію Єва поклала тепер на записи охоронних камер, які переглядала зараз на своєму комп'ютері.

Комплекс "Горем". Ліфт А. 06:00 - ранок напередодні вбивства.

Цей час Єву не особливо цікавив, і вона ввімкнула прискорений перегляд. Сім, вісім, дев'ять ранку... Перший раз двері ліфта відчинилися опівдні. Єва зменшила швидкість і нетерпляче ляснула долонею по монітору, незадоволена якістю зображення. Якийсь низенький нервовий суб'єкт їхав на п'ятий поверх.

От хитрун! Суб'єкт посмикав себе за воріт, запхав до рота м'ятну цукерку для свіжості дихання. Найімовірніше, чийсь чоловік і батько двох діточок, володар надійного робочого місця, що уриває раз на тиждень платне задоволення...

Суб'єкт вийшов із ліфта о п'ятій, і Єва знову натиснула клавішу прискореного перегляду.

Протягом кількох годин події розвивалися мляво. Рідкісні повії шмигали вестибюлем або втомлено поверталися додому з повними сумками. Нечисленні клієнти - прихід, відхід... О восьмій годині стало жвавіше. Мешканці будинку прямували кудись на вечерю, відвідувачі квапливо перетинали вестибюль, не бажаючи запізнюватися до призначеного терміну.

О десятій вечора в кабінку ліфта увійшла елегантна пара. Жінка дозволила чоловікові відчинити її хутряну шубку, під якою не виявилось нічого, крім татуювання у вигляді троянди: стебло росло з промежини, квітка торкалася пелюстками лівого соска. Поки ліфт піднімався на вісімнадцятий поверх, чоловік вчиняв дії, заборонені в місцях, що охороняються: засипав жінку поцілунками і ласками. Потім вона запахнула шубу, і вони вийшли, продовживши обговорення п'єси, на якій щойно побували.

Єва зробила собі позначку: допитати чоловіка - сусіда або, можливо, партнера вбитої.

О 12:05 Єва зафіксувала швидкоплинну перешкоду. Збій напевно залишився б непоміченим, якби не новий час у кадрі - 02:46.

Дві години сорок одна хвилина минули без запису.

Той самий дефект виявився на плівці камери, встановленої над коридором вісімнадцятого поверху. Тригодинна діра!

Присьорбуючи остиглу каву, Єва ламала голову над цією загадкою. Отже, невідомий знається на системах безпеки, знайомий із плануванням будівлі, знає, як дістатися до камер і вимкнути запис. До того ж він не дуже поспішав: згідно з даними розтину смерть настала о другій годині ночі. Перш ніж скоїти вбивство, він провів у товаристві жертви близько двох годин; у товаристві трупа він пробув ще годину. І при цьому не залишив слідів...

Спритний малий!

Якщо в комп'ютері Шерон Дебласс існував запис про опівнічне побачення, стертим виявився і він. Отже, ця людина була досить добре з нею знайома, щоб запросто дістатися до її файлів.

Інстинкт підказав Єві подальші дії. Наступний її запит свідчив: "Комплекс "Горем", Бродвей, Нью-Йорк. Власник". При появі на екрані відповіді вона примружилася.

КОМПЛЕКС "ГОРЕМ" НАЛЕЖИТЬ "РОРК ІНДАСТРІЗ", П'ЯТА АВЕНЮ, 500. РОРК, ПРЕЗИДЕНТ І ГЕНЕРАЛЬНИЙ ДИРЕКТОР. НЬЮ-ЙОРКСЬКА АДРЕСА: СЕНТРАЛ-ПАРК-ВЕСТ, 222.

- Рорк... - пробурмотіла Єва. - Знову цей Рорк...

"Рорк. Усі дані, візуальне зображення, роздруківка", - швидко запросила вона.

Не звертаючи уваги на писк стільникового телефону, Єва, присьорбуючи каву, читала:

РОРК - ІМ'Я НЕВІДОМЕ - НАРОДИВСЯ В ДУБЛІНІ, ІРЛАНДІЯ. ОСОБИСТИЙ НОМЕР 33492ABR-50. БАТЬКИ НЕВІДОМІ. СІМЕЙНИЙ СТАН - НЕОДРУЖЕНИЙ. ПРЕЗИДЕНТ І ГЕНЕРАЛЬНИЙ ДИРЕКТОР "РОРК ІНДАСТРІЗ". КОМПАНІЯ ДІЄ В НЬЮ-ЙОРКУ, ЧИКАГО, ЛОС-АНДЖЕЛЕСІ, ДУБЛІНІ, ЛОНДОНІ, БОННІ, ПАРИЖІ, ФРАНКФУРТІ, ТОКІО, МІЛАНІ, СІДНЕЇ. НАПРЯМИ: ІМПОРТ-ЕКСПОРТ, ПЕРЕВЕЗЕННЯ, ШОУ-БІЗНЕС, ПРОМИСЛОВЕ ВИРОБНИЦТВО, ФАРМАЦЕВТИКА, ТРАНСПОРТ. КАПІТАЛ ОЦІНЮЮТЬ У ТРИ МІЛЬЯРДИ ВІСІМСОТ МІЛЬЙОНІВ.

Діловий хлопчик, подумала Єва, читаючи на моніторі цей значний список.

"Освіта", - зажадала вона.

НЕІЗВІДОМО.

"Судимості".

ІНФОРМАЦІЯ ВІДСУТНЯ.

"База даних на Рорка, Дублін".

ДОДАТКОВІ ВІДОМОСТІ ВІДСУТНІ.

- От чорт! Просто містер Загадка!

"Опис і портрет".

РОРК. БРЮНЕТ, ОЧІ блакитні, ЗРОСТ 6 ФУТІВ 2 ДЮЙМИ, ВЕСА 173 ФУНТИ.

Єва нетерпляче чекала, поки комп'ютер закінчить словесний опис: зображення в даному випадку коштувало багатьох сотень слів.

І ось нарешті Рорк дивився на неї з монітора. Він був неймовірно, до непристойності гарний: вузьке обличчя з правильними рисами, вилиці, що злегка виступають, чудовий рот. Комп'ютер справедливо назвав його брюнетом, але, звісно, не сказав, яким густим є його волосся, зачесане назад, яке майже сягає плечей, яке в нього високе чоло. Рорк справді був блакитноокий, але цього визначення було замало, щоб передати колір його очей і їхню притягальну силу.

Навіть по картинці можна було зрозуміти, що ця людина вміє домогтися всього, що хоче, і використовувати здобич на свій розсуд, не зважаючи на почуття оточуючих.

Дивлячись на фотографію, Єва думала, що такий цілком здатний убити, якщо йому це знадобиться.

Причому він скоїв би вбивство холоднокривно, методично, не спітнівши від пролиття чужої крові.

Виймаючи дискету, вона вирішила, що з Рорком треба поговорити. І якомога швидше!

На той час, коли Єва залишила ділянку, сіре небо немов продірявилось, посипав дрібний сніг. Вона приречено поплескала себе по кишенях і переконалася, що залишила рукавички вдома. Так, з непокритою головою, з голими руками, в одній шкіряній куртці, що погано захищала від кусючого вітру, вона дісталася до своєї машини і покотила додому.

Єва давно збиралася відремонтувати машину, але все не знаходила часу. Зате зараз у неї часу було більш ніж достатньо, щоб про це пошкодувати: продираючись крізь затори, вона тряслася від холоду і кляла непрацюючий обігрівач. Єва дала собі слово, що якщо дістанеться дому, не перетворившись на бурульку, то насамперед звернеться до механіка.

Але вдома перша її думка була про їжу. Уже відмикаючи двері, вона мріяла про тарілку гарячого супу, про жменьку чипсів, якщо вони ще не скінчилися, і про чашку кави - нормальної, а не смаку помийв.

Конверт Єва побачила одразу - він лежав на підлозі біля самих дверей. Наступної секунди вона вже стискала в руці зброю. Обнишпорюючи квартиру тривожним поглядом, вона стусаном ноги зачинила за собою двері і, не піднімаючи конверта, насамперед обійшла всі кімнати, щоб упевнитися, що на неї ніхто не чекає.

Тільки тоді, прибравши зброю в кобуру, знявши куртку і відкинувши її вбік, вона підняла конверт за самий краєчок. На ньому не було ні напису, ні будь-якої позначки. Єва віднесла конверт у вітальню, яка слугувала їй і кабінетом, акуратно роздрукувала, вийняла касету і вставила у відеомагнітофон.

Її миттю покинули думки про їжу.

Зображення було найвищої якості - так само як і звук. Єва повільно сіла, не зводячи очей з екрана.

Оголена Шерон Дебласс ніжилася на безкрайньому ліжку, шарудячи атласними простирадлами.

Похитуючись на матраці, вона запустила пальці в розкішну гриву темно-рудого волосся.

- Хочеш чогось особливого, любий? - Шерон стала на коліна, підперла долонями груди і провела язиком по губах. - Краще йди сюди. Займемося цим знову. - Вона опустила очі і по-котячому посміхнулася. - Як я бачу, ти більш ніж готовий! - Вона зі сміхом

відкинула волосся назад. - А-а, нам захотілося погратися? Тільки не роби мені боляче. - Шерон зігнулася всім тілом і затремтіла, в очах її горіло збудження. - Я зроблю все, що ти захочеш. Все! Іди сюди і візьми мене силою. Я цього хочу. І весь час тримай мене на мушці свого пістолета!

Я цього хочу. Я хочу, щоб ти...

Від гуркоту пострілу Єва підскочила на місці.

Її мало не вирвало від цього видовища: жінка впала, як зламана лялька, з дірки в лобі хлинула кров. Другий постріл був уже меншою несподіванкою, але Єві все одно довелося зробити над собою зусилля, щоб не відвернутися від екрана. Після третього пострілу настала тиша, яку порушували тільки тиха музика і дихання. Диханням убивці.

Камера почала рухатися, демонструючи труп у всіх мерзенних подробицях. А потім Єва побачила Шерон Дебласс такою, якою знайшла вранці, - розпластаною на закривавленому простирадлі. По кадру йшов напис:

ОДНА З ШЕСТИ.

Коли Єва переглядала касету вдруге, їй уже вдалося взяти себе в руки. Вона помітила легке тремтіння камери після першого пострілу, вловила тихий подих. Вона вслухалася в кожне слово, придивлялася до кожного руху, сподіваючись знайти ключ до розгадки. Але злочинець був занадто розумний...

Найогидніше - він прекрасно знав, що диявольськи розумний! Йому захотілося похвалитися перед нею своїм розумом, своєю холоднокрівністю. Захотілося дати їй зрозуміти, що він знає, де її шукати, що вона ніде не зможе від нього сховатися...

Злякаючись на свої руки за недоречне тремтіння, Єва встала і, забувши про каву, налила собі півсклянки вина. "Треба б про всяк випадок тримати в домі віскі", - подумала вона, швидко випила вино і набрала номер телефону свого безпосереднього начальника.

На дзвінок відповіла дружина майора, яку Єва, очевидно, відірвала від традиційної званої вечері.

- Місіс Вітні, вибачте, що відволікаю, але мені необхідно переговорити з шефом.

- У нас гості, лейтенанте.

- Розумію, мем, і приношу свої вибачення. - Єва змусила себе чемно посміхнутися. -

Але це дуже терміново.

- Як завжди...

Єва чекала на начальника цілих три хвилини.

На щастя, телефонна система не намагалася скрасити їй очікування надокучливою музикою або зведенням новин.

- Даллас?

- Мені необхідно надіслати вам кодоване повідомлення, сер.

- Що, справа справді термінова, Далласе?

Боюся, дружина влаштує мені веселе життя...

- Так, сер.

"Поліцейським краще залишатися холостими", - думала вона, натискаючи на потрібні клавіші.

Їй довелося деякий час почекати. Коли Вітні знову підійшов до телефону, він був похмурий.

- Звідки ви це взяли?

- Знайшла на підлозі у себе в квартирі, коли повернулася з відділку. - Вона намагалася не видати голосом свого сум'яття. - Він знає, хто я, де живу і чим займаюся.

Вітні трохи помовчав.

- У моєму кабінеті, о сьомій нуль-нуль. Захопіть касету, лейтенанте.

- Буде виконано, сер.

Поклавши слухавку, Єва, підкоряючись інстинкту, зробила дві речі: скопіювала касету і налила собі ще вина.

Вона прокинулася о третій годині ночі, тремтячи, обливаючись потом, ловлячи ротом повітря, марно намагаючись закричати. Хриплячи, вона дотягнулася до лампи на столику біля ліжка: кошмари особливо жахливі в темряві.

Здригаючись усім тілом, Єва відкинулася на подушки. Цей кошмар був гіршим, незрівнянно гіршим, ніж усі, що снилися їй раніше!

Так, вона його вбила. Але хіба в неї був вибір?

Він занадто накачався наркотиками, щоб можна було просто оглушити його. О, так, вона намагалася, але він продовжував на неї наступати, виблискуючи збожеволілими очима і закривавленим ножом, затиснутим у кулаці.

Дівчинка вже була мертва. Єва виявилася не в силах цьому перешкодити. Адже правда, милостивий боже, вона не могла її врятувати?!

Розрубане на шматки тількице, божевільний із закривавленим ножом, що насувається на неї... Обпалювальний погляд, смертельний постріл - і він падає як підкошений.

Тільки цим справа не скінчилася! О, ні, цього разу не скінчилося. Цього разу він не впав, а зробив крок, ще, ще... Вона чекала його, оголена, стоячи на колінах на атласному простирадлі. Ніж перетворився на крем'яний пістолет, а чоловік - на людину, чию фотографію вона вивчала кількома годинами раніше наяву. На людину на ім'я Рорк.

Він посміхався, і вона хотіла його! Її тіло звивалося від страху й похоті. Потім він вистрілив у неї: в голову, в серце, між ніг.

І весь цей час нещасне малює марно волато про допомогу...

Не маючи сил боротися з маною, Єва перевернулася на живіт, притулилася обличчям до подушки і розридалася.

- Доброго ранку, лейтенанте.

Рівно о сьомій ранку майор Вітні жестом запропонував Єві присісти. Незважаючи на те що він обіймав цей начальницький кабінет уже дванадцять років - а може, саме завдяки цьому, - у нього було гостре око. Від нього не сховалося, що вона погано виспалася і марно спробувала приховати це косметикою.

Єва мовчки простягнула йому конверт із касетою.

Вітні мигцем глянув на конверт і поклав його на середину столу.

- Правила вимагають, щоб я запитав, чи не бажаєте ви, щоб вас усунули від цього розслідування. - Він почекав кілька секунд, але Єва мовчала. - Що ж, будемо вважати, що формальність виконано.

- Так точно, сер.

- Вашу квартиру надійно охороняють, Далласе?

- Я вважала, що надійно, до вчорашнього вечора. - Вона вийняла з портфеля папку. - Учора після розмови з вами я перевірила систему охорони і виявила зникнення десяти хвилин. У моєму рапорті ви прочитаєте, що вбивця вміє виводити з ладу охорону, знається на відео, на редагуванні і, зрозуміло, на антикварній зброї.

Вітні взяв її рапорт і відклав убік.

- Це не надто звужує список підозрюваних?

- Не надто, сер. Мені належить допитати безліч людей: адже, оскільки злочинець володіє особливими навичками, електронне спостереження мало чим може допомогти. Вбивця чудово вміє замінити сліди - у нас немає жодних доказів, крім пістолета, який він навмисне залишив на місці злочину. Фіні не зміг визначити власника за звичайними каналами. Ми змушені зробити висновок, що пістолет придбано на чорному ринку. Я зараз працюю з файлами Шерон Дебласс і розкладом зустрічей, але знайомих у неї, мабуть, сила-силенна. Це потребуватиме часу.

- Час - одна з ключових проблем у цій справі, лейтенанте! Не забувайте: "Одна з шести".

Які у вас міркування з приводу його записки?

- Він намітив ще п'ять жертв і хоче, щоб ми це знали. Йому подобається не тільки вбивати, а й перебувати в центрі уваги. - Вона перевела дух. - Звичайно, це поки що не повний психологічний портрет. Ми не можемо сказати; чи надовго йому вистачить задоволення від першого вбивства, чи скоро йому знадобиться наступна жертва.

Може, через рік, а може, вже сьогодні. У будь-якому разі ми не повинні покладати надії на його помилку.

Вітні ледь помітно кивнув.

- Ви не пройшли перевірку у зв'язку з летальним результатом після законного застосування сили.

Є якісь проблеми, лейтенанте?

Закривавлений ніж, маленьке понівечене тільце біля її ніг...

- Із цим я впораюся сама.

- Вище голову, Далласе! Сподіваюся, ви не почали сумніватися в тому, що маєте право використовувати особисту зброю? Не забувайте, що вам доведеться мати справу з людиною, яка не зупиниться ні перед чим.

- Я не забуду, сер.

- Так, ось ще що... Ви готові до політичних ігор? - Вітні скривив губи. - Скоро постанете перед сенатором Деблассом. Учора ввечері він прилетів до Нью-Йорка.

- У дипломатії я, зізнатися, не надто сильна...

- У такому разі доведеться потренуватися.

Він хоче поговорити з офіцером, який веде розслідування, і сьогодні вранці мені повідомили, що начальник поліції міста дав санкцію. - Вітні зітхнув. - Ви зобов'язані надавати сенатору всіляке сприяння.

- Розслідування проводиться за п'ятою категорією, - викарбувала Єва. - Мені все одно, хто наказує, хоч сам господь бог! Я не буду повідомляти конфіденційні відомості цивільній особі.

Вітні широко посміхнувся. У нього було гарне, просте обличчя, і, коли він дозволяв собі щиру посмішку, поєднання білосніжних зубів і шкіри кольору какао робили його абсолютно чарівним.

- Будемо вважати, що я цього не чув. А ви не чули поради, яку я зараз дам: обмежитися під час розмови з сенатором найповерхневішими фактами. А тепер увага, лейтенанте Даллас: цей джентльмен із Віргінії - самовдоволений надутий осел! На жаль, цей віслюк наділений владою. Тож дивіться в обидва.

- Слухаюся, сер.

Вітні подивився на годинник і прибрав папку і касету в сейф.

- У вас ще є час випити філіжанку кави. Між іншим, лейтенанте, - додав він, коли Єва піднялася, - якщо у вас проблеми зі сном, не нехтуйте сном. Мені потрібні бадьорі підлеглі.

- Я цілком бадьора.

Те, що сенатор Джералд Дебласс самовдоволений, Єва зрозуміла відразу. Ще менше доводилося сумніватися в його надутості. А провівши кілька хвилин у його товаристві, вона дійшла висновку, що має справу з повним віслюком.

Точніше, не з віслюком, а з биком, який не побажав навіть присісти, увійшовши в кабінет майора Вітні.

Зросту в ньому було шість футів, ваги - всі двісті двадцять фунтів. Сиве волосся сенатора було пострижене коротко й укладене волосок до волоска так, що голова здавалася величезним гладким снарядом. Усе на його обличчі - брови, ніс, рот - вражало величиною.

Руки в сенатора теж були великі. Під час короткого рукостискання Єва звернула увагу, що шкіра на його долоні гладенька, як у немовляти.

Сенатор притягнув із собою помічника і представив його як Дерріка Рокмена. Цей підтягнутий суб'єкт років сорока був стриманий, охайний, одягнений з голочки - костюм у смужку і бездоганна синя краватка. У нього було спокійне обличчя з правильними рисами, а також ретельно вивірені рухи. Він допоміг розлюченому сенатору зняти товсте вовняне пальто.

- Ну, ви що-небудь зробили, щоб знайти чудовисько, яке вбило мою онуку? - поцікавився Дебласс.

- Усе, що змогли на цей момент, сенаторе. - Вітні теж залишився стояти, оскільки Дебласс вважав за краще крокувати кабінетом, як галереєю Сенату у Вашингтоні.

- Минуло вже понад добу! - пророкотів Дебласс. - Чому ви доручили розслідування лише двом підлеглим?

- З міркувань безпеки, сенаторе, - насупився Вітні і додав:

- Ці двоє - мої найкращі люди. Відповідальна за розслідування - лейтенант Даллас. Вона доповідає особисто мені.

Дебласс перевів жорсткий погляд своїх чорних очей на Єву.

- Чого ви домоглися?

- Знайшли знаряддя вбивства, визначили час.

Зараз ми збираємо докази і допитуємо мешканців будівлі, а також працюємо зі списком особистих і... ділових знайомих Шерон Дебласс. Я реконструюю останню добу її життя.

- Будь-якому дурневі зрозуміло, що її вбив хтось із клієнтів! - прошипів сенатор.

- Протягом кількох годин, що передували вбивству, у неї не було призначено жодних зустрічей. В останнього з клієнтів - стовідсоткове алібі.

- Знищьте його! - проричав Дебласс. - Людина, згодна оплачувати сексуальні послуги, цілком здатна на вбивство!

Єва не вловлювала зв'язку між цими двома здібностями, однак, пам'ятаючи попередження начальника, згідно кивнула.

- Я працюю над цим, пане сенаторе.

- Мені потрібні копії її записників!

- На жаль, сенаторе, це неможливо, - спокійно промовив Вітні. - Усі докази, що стосуються такого тяжкого злочину, є конфіденційними.

Дебласс зневажливо фиркнув і кивнув Рокмену.

- Прошу, майоре. - Рокмен дістав із нагрудної кишені аркуш паперу з печаткою. - Цим документом начальник поліції наказує надавати сенатору Деблассу доступ до всіх доказів та інших слідчих матеріалів у справі про вбивство міс Дебласс.

Мигцем глянувши на припис, Вітні відклав його вбік. Він завжди вважав закулісні ігри негідним заняттям і терпіти не міг, коли його в це втягували.

- Я переговорю зі своїм начальством особисто.

Якщо припис буде підтверджено, ми передамо вам усі необхідні матеріали до середини дня. Але хочу попередити вас, сенаторе: конфіденційність - головне в процесі розслідування. Якщо ви наполягатимете, це зашкодить справі.

- Але справа стосується особисто мене! Убито мою онуку!

- Тим паче ви маєте бути насамперед зацікавлені в тому, щоб допомогти нам передати вбивцю в руки правосуддя.

- Я служу справі правосуддя вже понад п'ятдесят років, не вам мене вчити! Ця інформація потрібна мені до полудня. - Він схопив могутньою рукою пальто. - І майте на увазі: якщо я вирішу, що ви не робите всього можливого для упіймання маніяка, вас негайно відсторонять від посади! - Він повернувся до Єви. - А вам, лейтенанте, у цьому разі залишиться займатися підлітками, які крадуть солодощі в магазинах.

Коли сенатор зник за дверима, Рокмен сказав, надавши своєму погляду виразу лагідності:

- Ви маєте його вибачити. Він убитий горем.

Хоч би якими натягнутими були його стосунки з онукою, сім'я для сенатора - це святе. Її смерть, та ще така безглузда, жорстока, для нього величезний удар.

- Я б не сказала, що сенатор справляє враження людини, яка ледь стоїть на ногах від горя, - неголосно зауважила Єва.

Рокмен знизав плечима і проникливо посміхнувся.

- Горді люди часто маскують своє горе агресивністю. Ми анітрохи не сумніваємося у ваших здібностях і професіоналізмі, лейтенанте. Отже, майоре, ми чекаємо на матеріали сьогодні вдень. Дякую.

- Бач, який обтічний! - сказала Єва, варто було Рокмену акуратно зачинити за собою двері. - Сподіваюся, ви їм не дасте записники, пане майоре?

- Я дам їм усе, що мене змусять дати! - Вітні щосили стримував гнів. - А ви постарайтеся роздобути що-небудь новеньке.

Поліцейська рутина часто нудна і виснажлива. Після п'яти годин вивчення на комп'ютерному моніторі даних про людей із записників Шерон Дебласс Єва так знесилилася, немов пробігла марафонську дистанцію. Але ж їй ще треба було поговорити з кожним із них!

Фіні звалив частину цієї роботи на себе, але навіть за його досвіду і чудового обладнання швидко повернути її удвох їм було не під силу.

Шерон користувалася занадто великою популярністю.

Зв'язуючись із клієнтами вбитої, Єва пам'ятала, що ввічливістю можна домогтися більшого, ніж грубим напором. Ті, кому не подобалося відповідати на запитання телефоном, ризикували викликом в управління поліції за звинуваченням у перешкоджанні правосуддю.

До середини дня вона особисто поспілкувалася з першою дюжиною зі списку клієнтів, після чого вирушила допитувати сусідів Шерон.

Найближчим сусідом виявився той самий елегантний чоловік із ліфта на ім'я Чарлз Монро. Єва застала його вдома: він приймав клієнтку.

Стоячи перед непроханою гостею в чорному шовковому халаті і виділяючи запах спокуси, Чарлз чарівно посміхався.

- Прошу мене вибачити, лейтенанте. Сеанс закінчується за чверть години, і якщо ви...

- Я почекаю. - Не чекаючи запрошення, Єва пройшла у квартиру.

На відміну від житла Дебласс, вона була обставлена досить старомодно: глибокі шкіряні крісла і м'які килими.

- Річ у тім... - Чарлз озирнувся на завбачливо прикриті двері наприкінці недовгого коридору. - Головне в моєму ремеслі - приватність і конфіденційність. Клієнтка має право висловити невдоволення, виявивши в мене поліцію.

- Не хвилюйтеся. Де кухня?

Він важко зітхнув.

- Прошу сюди. Влаштовуйтеся, я скоро.

- Можете не поспішати.

Єва пройшла в кухню. Тут панувала спартанська обстановка, що контрастувала з вишуканим затишком житлових приміщень. Мабуть, Чарлз витрачав мало часу на їжу. Проте в кухні стояв величезний холодильник, у якому вона знайшла запаси пепсі. Поки що цього було достатньо. Єва сіла і приготувалася чекати, поки Чарлз випроводить клієнтку.

Досить скоро до неї донеслися неголосні голоси і сміх - чоловічий і жіночий. Трохи згодом увійшов Чарлз, усміхаючись уже знайомою їй усмішкою.

- Вибачте, що змусив вас чекати.

- Нічого. У вас призначена зустріч із ким-небудь ще?

- Тільки ввечері. - Він узяв собі пепсі, відкрив пляшку і перелив вміст у високу склянку. - Вечеря, опера, романтичний вечір...

- Ви любите оперу? - здивовано запитала вона, помітивши його усмішку.

- Ненавиджу! Що може бути нудніше за крики грудастої особи німецькою, та ще й протягом цілого вечора?

Подумавши, Єва погодилася, що нічого.

- На жаль, про смаки не сперечаються. - Чарлз присів поруч із нею біля вікна і перестав усміхатися. - Я дізнався про загибель Шерон із ранкових новин і не сумнівався, що поліція до мене загляне. Жахливо! Не можу повірити, що її більше немає.

- Ви добре її знали?

- Ми були сусідами понад три роки, іноді разом працювали. Якщо моїй гості або її клієнту хотілося скласти тріо, ми об'єднували зусилля.

- А крім справи?

- Шерон була красивою жінкою і знаходила мене привабливим чоловіком. - Він повів плечима, обтягнутими шовковим халатом. - Якщо в одного з нас з'являвся настрій попустувати де-небудь на природі, інший, як правило, йшов назустріч... Але таке траплялося рідко.

Знаєте, працівник кондитерської швидко втрачає потяг до шоколаду... Вона була мені другом, лейтенанте. Я був до неї прив'язаний.

- Можете сказати, де ви перебували в ніч її смерті між північчю і третьою годиною?

Чарлз підняв брови. Якщо він і здогадувався, що його можуть зарахувати до підозрюваних, то спритно це приховував. Утім, за такої професії необхідний акторський талант.

- Удома, з клієнткою. Вона залишилася на ніч.

- Так часто буває?

- Зазвичай ні. Але ця клієнтка воліє мати у своєму розпорядженні цілу ніч. Якщо ви наполягатимете, лейтенанте, я, звісно, назву її ім'я, хоча мені б цього не хотілося. Дозвольте, принаймні, спершу пояснити їй обставини.

- Вам доведеться назвати її ім'я: розслідується вбивство, містере Монро. О котрій ви привели до себе клієнтку?

- Годині о десятій. Ми вечеряли в "Міранді" - це кафе на Шостій авеню.

- Ах так, о десятій годині...

Чарлз вгадав її думки.

- Камера в ліфті? - Він знову чарівно посміхнувся. - Вам не здається, що від цього закону несе нафталіном? Напевно, ви могли б притягнути мене до відповідальності, але чи варто витратити на це час?

- Усілякі сексуальні дії в зонах, що охороняються, є судово-покараними проступками, містер Монро, - суворо сказала Єва.

- Краще Чарльз.

- Це дрібниця, звісно, але вас, Чарльзе, все одно могли б позбавити ліцензії на півроку. Назвіть мені клієнтку, і ми тихо все владнаємо.

- Боюся, ви позбавите мене однієї з найкращих клієнток, - пробурмотів він. - Гаразд. Дарлін Гоу. Зараз назву адресу. - Він сховався за електронним записником і продиктував назву вулиці та номер будинку.

- Дякую. Шерон розповідала вам про своїх клієнтів?

- Ми дружили. - Чарлз втомлено знизав плечима. - І, звісно, розмовляли на професійні теми, причому не завжди дотримуючись етики.

У неї був деякий кумедний досвід. Я дотримуюся більш традиційного стилю, а Шерон не цуралася... незвичайного. Іноді ми випивали разом по чарочці, і вона базікала. Але ніколи не називала імен! У неї для кожного було смішне прізвисько: Імператор, Тхір, Малюк тощо.

- Останнім часом її нічого не турбувало? Можливо, хтось із клієнтів був схильний до жорстокості?

- Вона не боялася жорстокості. Ні, її ніхто не турбував: Шерон завжди контролювала ситуацію. Вона говорила, що більшу частину життя нею зневажали, і тепер вона бажає відігратися.

Про сім'ю завжди згадувала з гіркотою. Одного разу Шерон зізналася, що не збиралася зробити секс своєю професією. Вона зайнялася цим тільки для того, щоб розлютити близьких. А потім втягнулася і виявила, що їй це подобається.

Чарлз знову повів плечима і відхлебнув зі склянки.

- "Убити одним пострілом двох зайців..."

Це був її улюблений вираз. А врешті-решт постріли дісталися їй самій...

- Це точно. - Єва встала і прибрала диктофон. - Поки що не покидайте місто, Чарльзе. Я з вами ще зв'яжуся.

- Ось, значить, як?

- На жаль, але так належить.

Він теж встав і сказав усміхаючись:

- Для поліцейського ви дуже приємні у спілкуванні, Єво... - Він обережно провів пальцем по її руці, а коли вона підвела брови, торкнувся щоки. - Ви поспішаєте?

- А що?

- У мене є в розпорядженні кілька годин, а ви, треба сказати, надзвичайно привабливі.

Такі великі золотисті очі! А ця ямочка на підборідді... Може, забудемо на якийсь час про зовнішній світ?

Він нахилився до неї, тепер їхні губи розділяв якийсь дюйм.

- Ви пропонуєте мені хабар, Чарльзе? Якщо це так і якщо ви хоча б наполовину відповідаєте моїм очікуванням...

- На всі сто і навіть більше! - Він схопив зубами її нижню губу, стиснув груди. - Ви будете приємно здивовані!

- Що ж, у такому разі... доведеться притягнути вас уже не за проступок, а за кримінальний злочин! - Чарлз відскочив; тепер він уже не посміхався. - Уявляєте, як це

засмутить нас обох? - Єва поблажливо поплескала його по щоці. - Утім, дякую за люб'язну пропозицію.

Провівши її до дверей, він почухав підборіддя.

- Єва!

Вона обернулася, тримаючись за дверну ручку.

- Знову?

- Забудьте про хабарі. Якщо ви передумаєте, я б із задоволенням знову з вами побачився.

- Я дам вам знати, коли передумаю. - Вона зачинила двері й покрокувала до ліфта.

Чарлзу Монро нічого не вартувало тієї ночі вислизнути з квартири, залишивши свою клієнтку сплячою, і відвідати Шерон. Спочатку трохи сексу, потім убивство...

Єва задумливо увійшла в ліфт. Редагування відеозапису? Що ж, будучи мешканцем будинку, він зміг би запросто це зробити. І назад у ліжечко, до сонної клієнтки...

Єва навіть пошкодувала, що цей сценарій виглядає настільки достовірно: вона чомусь відчула симпатію до Чарлза Монро. Утім, він, вочевидь, просто хороший професіонал... Так чи інакше, доки вона не перевірить його алібі, він очолюватиме список підозрюваних.

Єва ненавиділа похорон. Вона зневажала ритуал, яким люди наполегливо оточували смерть, - усі ці квіти, музику, потоки слів і сліз. Смерть завжди неприваблива, як її не прикрашай.

Якщо бог існує - а Єва не повністю відкидала цю можливість, - він напевно неабияк бавиться, спостерігаючи безглузду метушню своїх чад.

Проте вона полетіла до Віргінії на похорон Шерон Дебласс. Їй хотілося подивитися на рідних покійної та її друзів, які зібралися з такої нагоди разом, поспостерігати за ними, проаналізувати свої спостереження і винести судження.

Сенатор стояв на відспівуванні похмурий, із сухими очима. Позаду поміщалася його тінь на ім'я Деррік Рокмен. Поруч із Деблассом були його син і невістка.

Батьки Шерон виявилися досить молодими, приємними на вигляд людьми. Єва знала, що вони - успішні юристи, які нещодавно відкрили власну фірму.

Річард Дебласс стояв, похмуривши голову і напівзакривши очі. Він являв собою копію батька, тільки більш сухорлявий, але при цьому менш рухливий.

Єва гадала, чи збіг, що він стоїть на рівній відстані від батька і від дружини.

Елізабет Баррістер була витончена й елегантна.

Темний костюм, блискуче темно-руде волосся, горда постава. Єва помітила, що вона не може вгамувати сліз.

Що відчуває мати, яка втратила дитину? Ця думка все життя не давала Єві спокою.

Тітка покійної, дочка сенатора Дебласса, стояла праворуч від нього. Кетрін Дебласс пішла по стопах батька, зробила блискучу політичну кар'єру і стала членом конгресу. Болісно худенька, вона стояла навияжку, як на плацу, з руками-тростинками, притиснутими до боків. Поруч із нею стояв чоловік, Джастін Самміт, який сумно дивився на білосніжну труну, засипану трояндами. Їхній син Франклін, який перебував у найбільш незграбному підлітковому віці, неспокійно совався.

Біля дальнього краю церковної лави стояла на самоті дружина сенатора Дебласса, Анна. Вона не ридала і навіть не дивилася на скриньку з останками єдиної онуки, яка потопала у квітах.

На похороні було багато народу. Батьки Елізабет стояли поруч, взявшись за руки, і не приховували сліз. Далека рідня, знайомі та друзі витирали очі або просто озиралися - хто з цікавістю, хто в жаху. Сам президент надіслав свого представника, і Єві здавалося, що в церкві зібралося більше політиків, ніж у сенатській їдальні.

І все-таки серед цієї безлічі людей вона відразу розгледіла Рорка. Він з'явився один, без жодного супроводу, і навіть якби в церкву набилося десять тисяч людей, виділявся б своєю незалежністю і відчуженістю.

Красиве обличчя Рорка не видавало жодних почуттів: ні провини, ні горя, ні цікавості. Здавалося, він спостерігає нудну театральну виставу, і Єва в глибині душі була згодна з такою характеристикою похоронного церемоніалу.

Багато хто крутив головами, щоб його розгледіти; одна струнка брюнетка навіть намагалася з ним фліртувати, але його реакція була незмінною: він ігнорував присутніх.

Його можна було прийняти за байдужу людину, крижану фортецю, надійно захищену від усіх і вся. Але Єва здогадувалася, що десь у серцевині жевріє вогник. Для того щоб ще в молодості здійснити такий стрімкий зліт, потрібні не тільки дисципліна й розум.

Тут не обійшлося без честолобства, яке, на її думку, було рідким пальним, здатним за відповідних умов спричинити потужний вибух.

Поки звучала похоронна мелодія, він дивився просто перед собою, потім раптово, без жодної причини, обернувся і побачив на п'ятому від себе ряду Єву...

Їхні погляди зустрілися, і вона мимоволі зіщулилася від заряду владності, яким був насичений його погляд. Знадобилася вся сила волі, щоб не замиготіти або, того гірше, не відвести очей. Цілу хвилину, що здалася їй вічністю, вони дивилися один на одного. Потім натовп несподівано почав рухатися, проходям потягнулися люди, і вони втратили одне одного з поля зору.

Вибравшись у прохід, Єва спробувала знову знайти Рорка, але він уже зник.

Машина, яку Єва найняла в аеропорту, влилася в довгий потік автомобілів і лімузинів, що повз до кладовища. Попереду урочисто рухався катафалк і машини членів сім'ї.

Тільки свято віддані традиціям люди, як і раніше, віддавали тіла покійних близьких землі.

Насупившись, Єва машинально ввімкнула диктофон і, барабанячи пальцями по керму, почала міркувати вголос. Диктофон був прекрасним співрозмовником - мовчазним і уважним.

- Навіщо Рорк з'явився на похорон якоїсь шапкової знайомої? - запитала вона в диктофона, що безшумно працював у кишені. - За наявними відомостями, вони познайомилися недавно і єдиний раз повечеряли разом. Нелогічний вчинок, що породжує безліч запитань.

Єва поїжилася, радіючи, що її ніхто не підслуховує.

Знову потоки слів і сліз, лавина квітів. Повітря було прозорим, яскраві сонячні промені протикали його, як кинджали, але не зігрівали. Біля самої могили Єва засунула руки в кишені: вона знову забула вдома рукавички. Довге темне пальто було з чужого плеча і виявилось зовсім не таким теплим, як вона сподівалася. Ноги в тонких шкіряних черевиках втратили чутливість від холоду.

Втім, озноб допомагав відволіктися від туги, що навіюється надгробками і запахом холодної розритої землі. Вона насилу дочекалася кінця промов про вічне життя і підійшла до сенатора.

- Приношу співчуття вам і вашій родині, сенаторе Дебласс.

Погляд його пронизливих чорних очей був непримиренним і дряпав, наче край надгробного каменю.

- Від вас, лейтенанте, мені потрібні не співчуття, а якнайшвидше розслідування справи!

- Я теж до цього прагну. Співчую, місіс Дебласс. - Єва подала руку дружині сенатора і потиснула її тремтячі пальці.

- Спасибі, що прийшли, - прозвучало у відповідь.

Зблизька було видно, що Анна Дебласс перебуває в напівнепритомному стані і тримається на ногах тільки завдяки транквілізаторам.

Погляд її ковзнув по Євиному обличчю і зупинився десь над її плечем, рука зробила автоматичне переміщення.

- Спасибі, що прийшли, - сказала вона завчено наступному співчуючому.

Перш ніж Єва змогла вимовити бодай ще слівце, хтось міцно взяв її під руку. Вона обернулася і побачила скорботну фізіономію Рокмена.

- Лейтенант Даллас, сенатор і його сім'я дякують вам за співчуття і присутність на похоронах. - Він наполегливо повів її в бік. - Сподіваюся, ви розумієте, що за таких сумних обставин, біля могили, батькам Шерон буде важко розмовляти з поліцейським, який розслідує вбивство їхньої дочки.

Єва дозволила йому відвести себе на п'ять футів, після чого рішуче вивільнила руку.

- Віддаю вам належне, Рокмен. Ви обрали дуже дипломатичний спосіб запропонувати мені провалювати подобру-поздорову.

- Зовсім ні! - На його обличчі зберігалася чемна посмішка. - Просто це не дуже вдалий момент, та й місце теж. Але ви можете розраховувати на нашу всебічну співпрацю, лейтенанте. Якщо побажаєте поговорити з родиною сенатора, я буду щасливий влаштувати вам зустріч.

- Я сама влаштовую свої зустрічі і сама підбираю для них час і місце! - Єва дратувала його безтурботна посмішка, і вона постаралася зіпсувати йому настрій. - Давайте почнемо з вас, Рокмен. Як щодо алібі на цікаву для нас ніч?

Посмішка справді потьмяніла, і Єва із задоволенням відзначила це. Утім, Рокмен швидко зібрався з думками.

- Не люблю слово "алібі".

- Я теж, - тепер усміхалася вона. - Тому що моє улюблене заняття - руйнувати чужі алібі. Ви не відповіли на моє запитання, Рокмен.

- Ніч, коли вбили Шерон, я провів у Вашингтоні. Ми із сенатором працювали допізна над законопроектом, який він має намір внести наступного місяця.

- Але нічого не варто навідатися з Вашингтона до Нью-Йорка, чи не так?

- Дійсно, простіше нікуди. І все ж тієї ночі я не їздив у Нью-Йорк. Ми пропрацювали майже до опівночі, потім я ліг спати в будинку в сенатора, у кімнаті для гостей. О сьомій ранку ми разом поснідали. Шерон згідно з вашим рапортом було вбито о другій годині ночі. Погодьтеся, часу в мене було б замало.

- Малувато - ще не означає "зовсім не було".

Єва сказала це, тільки щоб його позлити.

У матеріалах, переданих Деблассу, не фігурувала інформація про препаровані записи охоронної системи. Рокмен не міг знати, що вбивця з'явився в "Горем" до опівночі. Крім того, він не став би прикриватися дідом жертви, якби його алібі було хибним. Раз він

працював у Вашингтоні до опівночі, отже, на нього як на підозрюваного можна було не розраховувати.

Потім Єва знову побачила Рорка і стала з цікавістю спостерігати, як він шепоче щось на вухо Елізабет Баррістер, що впала йому на груди.

Сцена не надто була схожа на традиційне для похорону спілкування між чужими людьми.

Вона здивувалася ще сильніше, коли Рорк провів долонею по правій щоці Елізабет і поцілував її в ліву щоку, після чого завів спокійну бесіду з Річардом Дебласом. Наступним на його траскторії був сенатор, але контакту не відбулося, розмова була короткою.

Як Єва і припускала, Рорка ніхто не супроводжував: він покрокував на самоті безбарвною зимовою травною, миготючи серед холодних монументів, які живі споруджують на згадку про померлих.

- Рорк!

Він зупинився й обернувся. Як під час церковної служби, Єва зустрілася з ним очима, і їй здалося, що вона вловила в них зацікавленість. Але цей вираз швидко зник, змінившись звичайною холодною непроникністю.

Вона попрямувала до нього, закликаючи себе не поспішати. Інстинкт підказував їй, що люди, які поспішають до Рорка, особливо жінки, - надто звична, обридла йому картина. Вона повільно переставляла свої довгі ноги, чуючи, як грюкають по замерзлих колінах поли чужого пальта.

- Мені хотілося б із вами поговорити, - сказала вона, опинившись із ним віч-на-віч, і продемонструвала свій поліцейський значок, помітивши, що він затримав на ньому погляд, перш ніж підняти очі. - Я розслідую вбивство Шерон Дебласс.

- Відвідування похорону вбитих входить у ваші професійні обов'язки, лейтенанте Даллас?

У нього був дуже приємний голос із симпатичним нальотом ірландського акценту - просто-таки підігрітий віскі з густими вершками.

- А у вас звичка приїжджати на похорон ледь знайомих вам жінок, Рорк?

- Я - друг сім'ї, - відповів він спокійно. - А ви зовсім замерзли, лейтенанте.

Єва засунула посинілі руки в кишені пальта.

- Ви добре знаєте сім'ю загиблої?

- Досить добре.

Рорк нахилив голову, уважно спостерігаючи за цим дивним поліцейським. Ще трохи - і вона залязкає зубами, а крижаний вітер скуйовдить це сьак-так підстрижене волосся, і воно закриє її симпатичну мордочку. Розумна, вперта, сексуальна... Цілих три причини, щоб удостоїти жінку другим поглядом!

- Можливо, розмовляти було б зручніше в теплі?

- Я ніяк не могла вас знайти... - почала вона.

- Я був у від'їзді. Але тепер ви мене схопили. Вважаю, ви вже сьогодні збираєтеся повернутися в Нью-Йорк?

- Так, я поспішаю на човниковий рейс, тож...

- Тож було б логічно повернутися разом.

У вас вистачить часу, щоб засмажити мене з потрохами.

- Просто розпитати, - процідила вона крізь зуби, раптово розсердившись на нього за зайву самовпевненість. - Краще дайте коротку відповідь на кілька запитань просто зараз, Рорк, і ми домовимося про більш офіційну зустріч у Нью-Йорку.

- Терпіти не можу даремно витратити час, - відгукнувся він. - По-моєму, у цьому ми з вами схожі.

Ви найняли автомобіль в аеропорту?

- Так. - Я влаштую, щоб його повернули. - Він простягнув руку за її ключем.

- Це не обов'язково. - Єва зробила вигляд, що не помічає його руки.

- По-моєму, так простіше. Я ціную труднощі, лейтенанте, але набагато більше поважаю простоту.

Ми з вами їдемо в одному напрямку приблизно в один і той самий час. У вас є бажання зі мною поговорити, а в мене - задовольнити ваше бажання. - Він зупинився поруч із чорним лімузином, у якому сидів шофер у формі. - Я теж прямую до Нью-Йорка. Ви, звісно, можете поїхати в аеропорт окремо від мене, скористатися човниковим рейсом, зателефонувати мені в офіс і призначити зустріч. Але чи не краще поїхати зі мною, потім здійснити переліт на моєму особистому літаку і скористатися цим часом, щоб спокійно поговорити?

Трохи похитнувшись, Єва дістала з кишені ключ і кинула йому на долоню. Рорк усміхнувся, жестом запросив Єву сісти в лімузин і дав водієві інструкції щодо її машини.

- Ну, ось. - Він сів поруч і взяв із тримача фляжку. - Ковточок бренді, щоб зігрітися?

- Ні. - Вона вже насолоджувалася теплом салону і боялася, що зовсім розкисне, якщо вип'є чогось спиртного.

- Зрозумів, на роботі ви не п'єте. Тоді каву?

- Чудово!

Блискучи золотим браслетом на зап'ясті, Рорк почав натискати якісь кнопки на бічній панелі.

- З вершками?

- Чорний.

- У нас однаковий смак. - Трохи згодом він відсунув панель і подав їй порцелянову чашечку на витонченому блюдці. - У літаку вибір багатший. - Він налив кави їй і собі.

- Можу уявити.

Запах гарячої кави запаморочив голову. Єва зробила ковток і мало не застогнала від насолоди.

Справжній, а не підробка з рослинного концентрату, якою їх пригощають на ділянці. Натуральний продукт, найкращий колумбійський сорт, повний кофеїну! Не у всякому магазині дістанеш такий.

Після другого ковтка вона ледь не розридалася.

- Щось не так? - Рорк насолоджувався її реакцією на частування: трепетом вій, легким рум'янцем, потемнілими очима.

Це було дуже схоже на захват жінки, яка бурчить, як кішка, від погладження вмілої чоловічої руки.

- Знаєте, як давно я не куштувала такої прекрасної кави?

- Не знаю, - відповів він з посмішкою.

- І я не знаю. - Єва заплющила очі від насолоди, знову підносячи чашечку до губ. - Ви вже вибачте, я зараз не можу працювати. Поговоримо в літаку.

- Як хочете.

Поки машина мчала, наче стріла, гладкою дорогою, Рорк розмірковував про свою супутницю. Дивно, але спершу він не прийняв її за поліцейського, хоча зазвичай інстинкт його не підводив. На похороні він думав про одне: що за несправедливість, коли смерть наздоганяє таке юне, нетямуще, повне життя створіння, як Шерон!

Потім він відчув, як м'язи його раптово напружилися, горло перехопило. Він обернувся і зрозумів, що це був її погляд - матеріальний, як удар під дих. Вона одразу заворожила його.

Але сигналу тривоги не пролунало. Рорк не здогадався, що перебуває під наглядом у поліцейського. Він побачив усього лише жінку - високу гнучку брюнетку з коротким скуйовдженим волоссям, з очима медового кольору і ротом, створеним для поцілунків. І вирішив, що, навіть якщо вона поглянула на нього випадково, він тепер її не відпустить.

І треба ж було трапитися, що за пазухою у неї виявився поліцейський значок!

Єва мовчала до самого аеропорту, де їх чекав на льотному полі його "Джет-Стар". Вона дала собі слово, що більше нічим не захоплюватиметься: досить слабкості, яку вона собі дозволила, отримавши в лімузині горнятку з прекрасною кавою. Нехай думає, що розкішний салон із глибокими кріслами, диванами, старовинним килимом, кришталевими вазами з квітами залишив її байдужою.

У салоні з'явилася стюардеса у формі, яка не здивувалася, побачивши незнайомку, яку Рорк привів у літак.

- Бренді, сер?

- Моя супутниця віддає перевагу каві, Діано.

Чорна кава? - Він запитально підняв брову і дочекався ствердного кивка Єви. - А я вип'ю бренді.

- Чула про "Джет-Стар". - Єва скинула пальто, і стюардеса забрала його разом із плащем Рорка. - Але у вас, здається, зовсім нова модель?

- Ви маєте рацію. Ми присвятили її розробці два роки.

- Ми - це "Рорк індастріз"? - запитала вона, сідаючи в крісло.

- Абсолютно вірно. Віддаю перевагу за можливості користуватися власним літаком.

Вам доведеться пристебнутися для зльоту. - Він натиснув кнопку зв'язку. - Ми готові.

- Є дозвіл на зліт. Тридцять секунд, - відповів чоловічий голос.

Не встигла Єва й оком моргнути, як вони вже злетіли в повітря. Відрив від землі був таким плавним, що вона нічого не відчула. Різниця явно була не на користь регулярних рейсів, пасажирів яких перші п'ять хвилин польоту проводять втиснутими в крісла.

Їм подали напої і тацю з фруктами та сирами, від одного вигляду яких у Єві потекла слина. Але вона вирішила, що час братися до справи.

- Ви давно знайомі з Шерон Дебласс?

- Ні, ми познайомилися нещодавно, в гостях у спільних друзів.

- Але ви назвали себе другом сім'ї.

- Її батьків я знаю багато років, - відповів він не замислюючись. - Спочатку це був суто діловий контакт, а потім виникла дружба. Шерон тоді ще навчалася і жила в Європі, тож наші шляхи не перетиналися. Ми зустрілися вперше всього кілька днів тому. Я запросив її повечеряти. А потім вона загинула.

Рорк вийняв із внутрішньої кишені піджака плоский золотий портсигар і закурив. Єва примружилася.

- Хіба ви не знаєте, що в літаках курити заборонено?

- Тільки не в приватних! - Він усміхнувся їй крізь легку димову завісу. - Вам не здається, лейтенанте, що в поліції і так є чим зайнятися?

Навіщо регламентувати нашу мораль та індивідуальні звички?

Єва відмовлялася зізнаватися навіть самій собі, що її спокушає аромат його тютюну.

- Так ось чому ви колекціонуєте вогнепальну зброю? Ще один прояв вашої індивідуальності?

- О, зброя має загадкову чарівність! Особливо старовинна зброя. Який чоловік не мріє її мати? Але це не всім доступно.

- І слава богу. Зате вбивства і тяжкі ушкодження, заподіяні за допомогою такої зброї, тепер у минулому. Якщо не брати до уваги випадків, подібних до вбивства Шерон Дебласс. По-моєму, слід встановити суворіші правила користування особистою зброєю.

- Ви так віддані правилам, лейтенанте?

Запитання було начебто невинним, але Єві почулося в ньому образою, і вона розправила плечі.

- Без правил настає хаос.

- А вам не здається, що хаос - це життя?

"До біса філософію!" - роздратовано подумала Єва і запитала напругу:

- У вашій колекції є кремнева зброя?

Точніше - пістолет, виготовлений у середині минулого століття?

Рорк повільно, задумливо затягнувся. Вогник сигарети, довгі витончені пальці, аура багатства і всездозволеності...

- Начебто так. Її вбили саме з такого пістолета?

- Не вважаєте за труд продемонструвати мені свій екземпляр?

- Зрозуміло, коли забажаєте.

Як просто! Зайва простота завжди викликала у Єви підозру.

- Мені відомо, що за день до смерті Шерон Дебласс ви з нею вечеряли. У Мексиці.

- Правильно. - Рорк загасив цигарку, взяв чарку з бренді і відкинувся в кріслі. - У мене невелика вілла на Західному узбережжі. Я подумав, що їй сподобається, і не помилився.

- Ви перебували з Шерон Дебласс в інтимному зв'язку?

Єва побачила в його очах блиск - чи то усмішку, чи то злість.

- Маєте на увазі секс, лейтенанте? Ні, хоча навряд чи це так важливо. Ми просто вечеряли.

- Ви запросили до себе на мексиканську віллу красиву жінку, професійну повію і обмежилися вечерею при свічках?!

Рорк не поспішав із відповіддю - здавалося, його більше цікавили фрукти на блюді. Відірвавши від грона блискучу зелену виноградину, він сказав:

- Я ціную товариство красивих жінок і обожнюю проводити з ними час. Але послугами професіоналок я не користуюся з двох причин.

По-перше, не вважаю за необхідне платити за секс. А по-друге, не люблю користуватися тим, що перебуває у широкому вжитку. - Він зробив коротку, але виразну паузу. - Чому ви вважаєте, що не можна просто спілкуватися з жінкою? Ось, наприклад, розмовляємо ж ми з вами...

Єву несподівано пробив озноб, але вона гордо задерла підборіддя.

- Це невдалий приклад!

- Чому ж? Ви вродливі, ми з вами самі - у всякому разі, ще чверть години нас ніхто не потривожить. І проте ми обмежуємося кавою і бренді. - Він усміхнувся, помітивши гнів, що спалахнув у її очах. - Хіба це не героїзм?!

Оцініть мою витримку!

- Вважаю, ваші стосунки з Шерон Дебласс мали дещо інше забарвлення.

- Тут я змушений погодитися. - Він вибрав ще одну виноградину і запропонував їй.

Апетит - непростенна слабкість. Але Єва згадала про це, коли вже взяла виноградину і прокусила тонку терпку шкірку.

- Ви бачилися з нею після вечері в Мексиці?

- Ні. Я проводив її, висадив із машини приблизно о третій годині ночі і вирушив додому.

Один.

- Розкажіть, чим ви займалися наступної доби після того, як на самоті вирушили додому.

- Перші п'ять годин я спав. Після сніданку зробив кілька ділових дзвінків. Це було о чверті дев'ятої - можете перевірити.

- Перевірю.

Його усмішка випромінювала таку розраховану спокусу, що у Єви почастішало дихання.

- Анітрохи не сумніваюся. Ви мене захоплюєте, лейтенанте Даллас!

- Що було після конференції?

- Я закінчив годині о дев'ятій. До десятої працював удома, потім провів кілька годин в офісі, приймаючи відвідувачів. - Він дістав тоненький записник. - Перерахувати, кого саме?

- Краще надішліть мені список.

- Буде зроблено. О сьомій я повернувся додому.

Вечеряв удома, з представниками моєї японської компанії. Ми сіли за стіл о восьмій. Хочете, надішлю меню?

- Перестаньте кепкувати, Рорк!

- Це проста дисциплінованість, лейтенанте. Вечеря закінчилася рано. Об одинадцятій я знову був один, якщо не брати до уваги книжки і склянки бренді. О сьомій ранку я випив першу чашечку кави. До речі, хочете ще?

Єва відчувала, що здатна на вбивство заради цієї чудової кави, але здолала себе і помотала головою.

- Вісім годин самотності, Рорк! Ви за цей час хоч із ким-небудь говорили, когось бачили?

- Ні з ким не говорив і нікого не бачив. Мені належало вранці летіти в Париж, тому хотілося провести вечір спокійно. Як я тепер бачу, це було необачне бажання... З іншого боку, якби в мої плани входило скоїти вбивство, було б дурістю не запастися алібі.

- Або зухвалою зарозумілістю! Тепер щодо вашої колекції старої зброї: ви її просто збираєте чи пускаєте в справу?

- Зізнаюся, я люблю постріляти. - Він відставив порожню чарку. - Буду щасливий продемонструвати вам свою майстерність, коли ви завітаєте помилуватися моєю колекцією. Вас влаштує завтра?

- Цілком.

- Тоді о сьомій годині. Вважаю, адреса вам відома.

Він несподівано торкнувся її руки, і Єва зустріла його дотик роздратованим поглядом.

Рорк усміхнувся, але на його обличчі, як і раніше, нічого не можна було прочитати: очі дивилися байдуже.

- Пристебніться, - порадив він. - Зараз будемо сідати.

Єва знизала плечима, злегка почервонівши, і слухняно пристебнулася. Рорк скосяглянув на неї. Він відчував, що хвилює цю жінку, але не міг зрозуміти, в якій якості: як чоловік чи як підозрюваний у вбивстві? А може, те й інше разом? Що ж, у будь-якому з цих варіантів можна було углядіти переваги і цікаві перспективи.

- Єва... - пробурмотів він. - Як просто і водночас жіночно. Не впевнений, що вам підходить це ім'я.

Єва знову знизала плечима і зберігала мовчання, поки стюардеса забирала посуд.

- Ви бували у квартирі Шерон Дебласс? - запитала вона нарешті.

"Міцний горішок, - подумав Рорк. - Але нічого, тим м'якшою і гарячішою виявиться серцевина".

Цікаво, чи зможе він туди дістатися? Точніше, чи скоро це станеться?

- Коли вона там жила - ні. - Він знову відкинувся в кріслі. - А до цього - не пригадаю, хоча ймовірність велика. - Як-не-як, я - власник комплексу "Горем". Упевнений, ви вже в курсі.

Рорк покосився на посадкову смугу, що стрімко наближалася.

- Вам є на чому виїхати з аеропорту, лейтенанте, чи вас підвезти?

Покінчивши з рапортом для Вітні, Єва притяглася додому на останньому подиху. До того ж вона була вкрай роздратована. Їй дуже хотілося приголомшити Рорка повідомленням, що їй відомо, кому належить "Горем". Але він її випередив, причому зробив своє зізнання тим самим тоном, яким пропонував каву. Розмова закінчилася з розгромним рахунком не на її користь.

Цей рахунок Єві дуже не сподобався. Треба було терміново відіграватися. Замість того щоб відпочивати, вона ввімкнула диктофон.

- Підозрюваний Рорк, знайомий потерпілої. Згідно з даними свідка "С", Себастьяна, потерпіла відчувала пристрасть до підозрюваного. Підозрюваний відповідав її вимогам до партнерів по сексу. Можливість відповідного потягу - висока.

Можливість вчинити злочин. Підозрюваний - господар житлового будинку, де проживала потерпіла, має легкий доступ до місця злочину і, можливо, знайомий з пристроєм охоронних систем. У підозрюваного відсутнє алібі на восьмигодинний відрізок часу в ніч убивства, включно з часом стертих записів охоронних камер. Підозрюваний володіє великою колекцією старовинної зброї, включно з тією, з якої скоєно вбивство. Підозрюваний визнав, що є влучним стрільцем.

Особисті якості підозрюваного: віддає перевагу самотності, впевнений у собі, цінує зручності, розумний. Примітне поєднання агресивності та вміння справити враження.

Мотив...

Тут Єва зіткнулася з труднощами. Розмірковуючи, вона встала і пройшлася кімнатою. Навіщо такому, як Рорк, здійснювати вбивство? З користі, у пориві гніву? Не годиться! І багатство, і становище він уже завоював, причому зовсім іншими методами. Жінок - для ліжка і будь-яких інших потреб - він підкорював без найменших зусиль. При цьому вона все-таки вгадувала в ньому схильність до насильства і здатність застосувати його без найменших вагань.

Від убивства Шерон Дебласс за мило тхнуло збоченим сексом і неприборканою жорстокістю. Єва ніяк не могла поєднати потворне видовище в залитій кров'ю кімнаті з виглядом елегантного джентльмена, який пригощав її кавою.

Можливо, в цьому вся справа?

- Підозрюваний вважає мораль суто особистою сферою, куди не повинен втручатися закон, - продовжила вона, крокуючи вітальною взад-вперед. - Секс, володіння зброєю, наркотики, тютюн і алкоголь, навіть убивство - усе це, на його думку, має стосунок до моралі, а не до закону. Убивство повії, яка діяла на підставі законної ліцензії, єдиної доньки його друзів і єдиної онуки одного з найактивніших консервативних законодавців країни, зі старовинного пістолета... Не виключено, що, з погляду підозрюваного, це служить ілюстрацією вад юридичної системи.

Отже, мотив - гордіня і бажання довести свою правоту.

Єва полегшено перевела дух. Все-таки в її побудовах є логіка! Вона сіла зручніше.

Справді, можливість у Рорка була, кошти теж. А якщо згадати про його зарозумілість, то й мотив.

Прослуховуючи запис, Єва дивувалася, чому в неї не виходить уявити собі, як це відбувалося.

Але не виходило, хоч трісни! Вона не могла уявити Рорка, який ховається за камерою, цілиться зі смертоносною зброєю в беззахисну, оголену, усміхнену жінку. Рорка, що вганяє в її тіло кулю за кулею за лічені хвилини після того, як у її утробу вдарило його насіння...

Утім, є факти, від яких не сховаєшся. Зібрати побільше таких фактів - і можна виписувати ордер для психіатричного огляду.

Хіба не цікаво? Єва посміхнулася, хоча їй було не до сміху. Забратися Рорку в мізки - що за захоплива пригода!

Перший крок на цьому шляху вже був запланований. Вона зробить цей крок завтра о сьомій вечора.

Дзвінок у двері змусив її здригнутися. Єва вимкнула диктофон, підійшла до дверей і, побачивши на "вічко", хто її потривожив, усміхнулася.

- Привіт, Мевіс!

- Невже ти забула?!

Мевіс Фрістоун увірвалася у квартиру, дзвенячи браслетами і виділяючи пахощі. Цього разу її волосся іскрилося сріблом - колір, який напевно зміниться вже завтра разом з

її настроєм. Мевіс відкинула волосся назад, і воно, мерехтячи, закрило всю її спину, до самої осиної талії.

Єва зачинила двері й замкнула всі замки:

- Ти про що?

- Про вечерю з танцями і розпустою! - Мевіс глибоко зітхнула і легко, як пір'їнка, опустилася разом з усіма своїми прикрасами на диван, звідки спрямувала докірливий погляд на простий сірий костюм Єви. - Чи ти збираєшся піти в цьому?

Почуваючись замуришкою, як бувало завжди, варто було Мевіс опинитися поблизу, Єва винувато промямлила:

- Мабуть, ти маєш рацію.

- Я ж кажу! - Мевіс ткнула в неї унизаним смарагдами пальцем. - Ти забула!

Єва дійсно забула, але тепер починала пригадувати. Вони збиралися побувати в новому клубі, виявленому Мевіс в аеропорту Джерсі.

Мевіс стверджувала, що льотчики - прекрасні танцюристи, а крім того, вирізняються приголомшливою сексуальністю, якимось пов'язаною з тривалим перебуванням у верхніх шарах атмосфери.

- Я справді забула, вибач. А ти маєш чудовий вигляд!

Втім, Мевіс завжди мала чудовий вигляд.

Вісім років тому, схопивши її за дрібну крадіжку, Єва сказала їй перший комплімент. Тоді Мевіс була спритною вуличною пустункою зі спритними пальцями і чарівною посмішкою. Згодом вони подружилися. І Єва, у якої практично всі друзі служили в поліції, надзвичайно цінувала цю дружбу.

- А ти виглядаєш втомленою, - в устах Мевіс це звучало не співчутливо, а докірливо.
- Дивись-но, гудзик загубила!

Єва машинально намацала на жакеті місце, де залишилися стирчати нитки.

- Чорт, так і знала! - Вона з огидою зняла і відкинула жакет. - Щось я зовсім замоталася. Занадто багато справ.

- Моє чорне пальтечко тобі теж знадобилося для справи?

- Звичайно. Спасибі, воно дуже знадобилося.

Мевіс насупилася, постукуючи зеленими нігтями по підлокітнику.

- А я-то сподівалася, що в тебе побачення! Коли ти згадаєш, що серед чоловіків є не тільки злочинці, Далласе?

- Звісно, не тільки! Наприклад, той консультант з іміджу, з яким ти мене познайомила, - не злочинець, а просто ідіот.

- Аж надто ти розбірлива! До того ж це було півроку тому.

Той тип намагався її підкорити, запропонувавши зробити безкоштовне татуювання на губах. Єва вважала, що півроку - недостатній термін, щоб оговтатися після такого. Але тримала цю думку при собі.

- Іду переодягатися, - приречено промовила вона.

- Гарзд, не страждай. Я ж знаю, що тобі зараз не до веселощів. Та й узагалі, стукатися дупою об хлопців зі стратосфери - розвага не для кожної. - Мевіс схопилася, дзвенячи довгими, до плечей, сережками. - Можемо нікуди не ходити. Тільки позбудься своєї потворної спідниці, а я тим часом замовлю китайську вечерю.

Єва ледь не заплескала в долоні від полегшення.

Заради Мевіс вона була готова тягнутися до галасливого, набитого битком нічного клубу, щоб ухилитися там від зголоднілих за жінками пілотів. Але куди приємніше було просто посидіти, задерши ноги до стелі.

- Ти не образишся?

Мевіс відмахнулася: вона вже набирала номер улюбленого ресторану.

- Не біда, я і так щовечора стирчу в клубі.

- Так то робота, - відгукнулася Єва з дверей ванної.

- Ти ще будеш мені розповідати! Кілька років тому я вважала, що заробляти на життя співом - майже розвага. Але тепер я знаю, що це пекельна праця. Хочеш яєчний рулет?

- Ще й як! А ти не могла б махнути на все це рукою?

Мевіс відповіла не одразу, диктуючи обрані страви.

- Ні, я звикла до оплесків. До того ж ми переписали контракт: тепер я маю десять відсотків від зборів. Я стала солідною діловою жінкою.

- Ну, скажімо, солідності в тобі ні на гріш, - заперчила Єва, з'явившись у джинсах і джемпері з аббревіатурою нью-йоркської поліції.

- Що вірно, те вірно... У тебе залишилося вино, яке я принесла минулого разу?

- Майже ціла пляшка. - Єва сходила на кухню і принесла вино. - Ти як і раніше зустрічаєшся зі своїм дантистом?

- Ні. - Мевіс ліниво підійшла до аудіовідеоблока і ввімкнула музику. - Таке загострення пристрастей не до мене. Одна справа - інтерес до моїх зубів, і зовсім інша - до всього одразу. Уявляєш, йому захотілося одружитися!

- От негідник!

- Нікому не можна довіряти, - заявила Мевіс. - А як поживають закон і порядок?

- Теж підвищене напруження. - Почувши дзвінок, вона поставила пляшку. - Невже їжа? Так швидко? Не може бути!

Тієї ж секунди пролунало цокання п'ятидюймових підборів Мевіс, яка по-хазяйськи попрямувала до дверей.

- Подивися спершу в "вічко"! - крикнула Єва і рвонулася слідом за подругою, але та вже безтурботно відчинила двері.

Вилаявшись, вона хотіла вихопити зброю - і запізно згадала, що не одягла кобуру. Кокетливий смішок Мевіс дещо заспокоїв її, а потім Єва впізнала уніформу компанії з доставки та розгледіла збентеження на обличчі юнака, який вручив Мевіс пакет.

- Обожаю любовні послання! - проспівала Мевіс, тріпочучи віями зі срібними кінчиками; юнак залився фарбою і позадкував. - Не бажаєте зазирнути на вогник?

- Залиш людину в спокої!

Докірливо хитаючи головою, Єва забрала в Мевіс пакет і зачинила двері.

- У цьому віці вони такі лапочки! - Мевіс послала дверному "вічку" повітряний поцілунок і повернулася до Єви:

- Чого це ти так нервуєш, Далласе?

- Напевно, через моє теперішнє розслідування. - Єва покосилася на золоту фольгу і вишуканий бант на пакеті, який тримала на витягнутих руках радше з підозрою, ніж із задоволенням. - Розуму не прикладу, від кого це може бути.

- Тут є картка, - сказала Мевіс. - Прочитай - дізнаєшся.

- Зараз подивимося, хто насправді лапочка.

Намагаючись триматися невимушено і не показувати переляку, Єва витягла картку з позолоченого конверта.

РОРК.

Прочитавши прізвище через Євине плече, Мевіс присвиснула.

- Невже той самий Рорк?! Казково багатий, прекрасний, як принц, сексуальний, загадковий Рорк, власник приблизно двадцяти восьми відсотків світу, включно із супутниками?

- Іншого не знаю, - роздратовано відрізала Єва.

- Треба ж, із ким ми водимося! - Мевіс закотила очі, оточені зеленими тінями. - Ну, Даллас, мені немає прощення: як я тебе недооцінювала! Негайно викладай! Як, коли, з якого дива? Ти з ним спиш? Краще відповідай ствердно і розкажи про найдрібніші подробиці!

- Останні три роки нас із ним пов'язувала таємна пристрасть. Я народила від нього дитину, яку тепер виховують буддистські ченці, - насупивши брови, Єва струсила пакет. - Боюся, що розчарую тебе. Це пов'язано з розслідуванням, уся інформація щодо якого суворо конфіденційна.

Тепер Мевіс було не до удаваного зачочування очей. Коли Єва вимовляла слівце "конфіденційно", її розбирала така цікавість, що не діяли ні благання, ні погрози.

- Гаразд, відповідай, принаймні, чи такий він красунчик, як на екрані?

- Краще, - пробурмотіла Єва.

- Ні, правда?! - простонала Мевіс і впала на диван. - Здається, я відчула оргазм!

- Тобі видніше. - Єва поклала пакет на стіл, не наважуючись відкрити. - Як він дізнався, де я живу?

Адресу поліцейського не так-то просто роздобути.

Як йому це вдалося? Що він затіває?!

- Заради бога, Далласе, не тужи, швидше відкривай! Б'юся об заклад, він у тебе закохався. Усе-таки чоловіки мене вражають! Їм здаються привабливими холодні, закомплексовані жінки, які не відчувають до них ані найменшого інтересу. Вони, бачте, знаходять у них глибину... Напевно, там діаманти! - Мевіс була готова пуститися навколо пакета в танок. - Намисто, всипане діамантами! А може, рубіни? Рубіни пішли б тобі найбільше.

Не в силах більше чекати, вона сама безжально роздерла дорогу упаковку, відкинула кришку і запустила руку в коробку.

- Що за чортівня?!

Але Єва вже відчула аромат і мимоволі розплилася в усмішці.

- Кава... - пробурмотіла вона, не помічаючи, як пом'якшився її голос, і взяла в Мевіс простий коричневий пакет.

- Кава?! - Розчарована Мевіс витріщила очі. - Грошей у нього кури не клюють, а він надсилає тобі кульок кави?

- Це абсолютно особливий сорт!

- Велика важливість! - Мевіс недбало відмахнулася. - Мені байдуже, скільки це коштує, хай навіть цілий статок. Жінці потрібні прикраси.

Єва піднесла пакет до обличчя і шумно втягнула повітря.

- Тільки не цій жінці. Сучий син, він знає, як до мене підлеститися! - Вона перевела дух. - Від такого можна очікувати всього.

Наступного ранку Єва зварила собі чашечку дорогоцінного густого напою. Навіть примхливий тостер не зумів зіпсувати їй задоволення; Потім вона поїхала до відділку на машині зі зіпсованим обігрівачем, під небесами, що продірявилися, їжачись від холоду, але з посмішкою на губах.

Так, з посмішкою, вона увійшла до свого кабінету, де на неї вже чекав Фіні.

- Так-так... - він розуміюче покивав. - Що в нас було на сніданок?

- Тільки кава, нічого, крім кави! У тебе що-небудь для мене є?

- Вичерпна інформація щодо Річарда Дебласса, Елізабет Баррістер та решти клану. - Він подав їй дискету з червоною позначкою "5". - Жодних несподіванок - за винятком Рокмена. Виявляється, в молодості він входив до воєнізованої групи "Мережа безпеки".

- "Мережа безпеки"? - повторила Єва, хмурячись.

- Тобі було лише вісім років, коли її розігнали, - усміхнувся Фіні. - Можливо, чула про неї на уроках історії?

- Щось смутно пригадую. Здається, це одна з організацій, що виникли під час нашої заварухи з Кубою?

- Саме. Якби вони тоді домоглися свого, заваруха переросла б у справжню війну. Але дипломати зуміли вчасно загасити пожежу.

Через кілька років групу розпустили, хоча ходили чутки, що якась частина "Мережі безпеки" пішла в підпілля.

- Якщо навіть я щось чула, значить, чутки ходять досі. Думаєш, Рокмен має відношення до цієї жменьки фанатиків?

Фіні сумно похитав головою:

- У будь-якому разі він дотримується обережності. Зрозуміло одне: Рокмен летить на владу, як метелик на вогонь. Дебласс - дуже могутня фігура. Якщо він потрапить у Білий дім, Рокмен опиниться тут як тут.

- Я тебе благаю! - Єва схопилася за живіт. - Мене й без того мучать кошмари.

- Це, звісно, гра з далеким прицілом, але у Дебласса реальні шанси перемогти на майбутніх виборах, - сказав Фіні, знизавши плечима.

- У Рокмена все одно є алібі. Зветься воно Дебласс. Обидва були тієї ночі у Вашингтоні, - вона сіла. - Що-небудь ще?

- Мене цікавить Чарлз Монро. Людина веде доволі дивне життя, хоча начебто ні в чому не помічена. Зараз я працюю із записами потерпілої. Іноді, стираючи файли, люди дещо залишають "висіти". Хто знає, раптом вдасться вловити цікаву тінь? Сподіваюся на неуважність вбивці.

- Якщо справді знайдеш щось цікаве, Фіні, то отримаєш від мене в подарунок цілий ящик свого улюбленого паршивого віскі.

- Ловлю тебе на слові. Ще я продовжую вивчати Рорка, - додав він. - Ось хто не допускає помилок! Варто мені уявити, що я подолав чергову загороджувальну стіну, як виростає інша. Уся інформація, що стосується його, замкнена на сім замків.

- Нічого, ти знай собі штурмуй стіни. А я буду вести під них підкопи.

Випровадивши Фіні, Єва сіла за комп'ютер. Їй не хотілося наводити довідки при Мевіс, тому з вечора в неї накопичилося нетерпіння. Запитання, введене нею в комп'ютер, було просте: Єва хотіла дізнатися, хто власник комплексу будинків, в одному з яких вона живе.

Відповідь була і того простіше:

РОРК.

...Лола Старр отримала ліцензію на професійне заняття сексом лише три місяці тому.

Вона звернулася по неї, щойно їй виповнилося вісімнадцять - раніше все одно не можна було, - а до цього в розмовах із приятелями із задоволенням називала себе любителькою.

У день видачі заповітної ліцензії вона покинула рідний Толедо і змінила ім'я: Еліс Вільямс.

Їй встигли набриднути і отчий дім, і власне ім'я.

У неї завжди була доволі мила пика ельфа, але вона вмовила батьків подарувати їй на шістнадцятиріччя більш загострене підборіддя і кирпатий ніс. Лолі хотілося виглядати сексуальною, ельфом.

Зараз, дивлячись на себе в дзеркало, вона із задоволенням думала, що домоглася свого: справжній маленький ельф із синяво-чорним волоссям, вистриженим короткими зубцями, і молочно-білою пружною шкірою. Тепер Лола збирала гроші на зміну кольору райдужної оболонки: карі очі їй набридли, хотілося смарагдово-зелених, які більше пасували б до її нового вигляду. Але, за великим рахунком, їй пощастило: у неї було мініатюрне міцне тільце, яке не вимагало стороннього втручання, хіба що звичайного догляду.

Усе життя їй хотілося одного: стати професійною повією! Інші дівчата мріяли про кар'єру юристів і фінансистів, гризли науки, щоб стати медиками та інженерами, а Лола завжди знала, що народжена для сексу.

То чому б не заробляти справою, яка виходить у тебе найкраще?

Їй хотілося бути багатою, бажаною, розпещеною. Щодо бажаності проблем не виникало: чоловіки, особливо немолоді, із задоволенням оплачували її принади. Але виявилось, що обрана професія пов'язана з більш значними витратами, ніж їй бачилося в мріях.

Плата за ліцензію, обов'язкові медогляди, податок за образу суспільної моралі - усе це суттєво урізало доходи.

У результаті вона змогла дозволити собі всього лише крихітну однокімнатну квартирку на задвірках Шлюходрома.

Але це, звісно, було набагато краще, ніж стирчати на тротуарі, як багато хто. До того ж у Лоли були великі плани.

Рано чи пізно вона переїде в пентхауз і буде приймати тільки вершки суспільства. До її послуг будуть найкращі ресторани, вона стане навідуватися в різні екзотичні місця, щоб догоджати монархам і багатіям.

Лола знала собі ціну і не збиралася довго засиджуватися на нижній сходинці професійних сходів.

Головною підмогою були чайові. Професіоналці не належало приймати готівку і подарунки, проте всі це робили. А Лола до того ж була зовсім молода і так стрибала від захвату, отримуючи подачки клієнтів, що ті із задоволенням дарували їй усілякі брязкальця. Якщо ж це були гроші, вона акуратно переказувала їх у банк, наближаючи мрію про пентхаус.

Цього вечора Лола очікувала на нового клієнта, який, домовляючись із нею телефоном, зажадав, щоб вона називала його Татком. Вона погодилася і, тільки дочекавшись вирішення фінансових питань, дозволила собі посміхнутися. Клієнт, вочевидь, уявив, що йому першому спала на думку примха вважати її своїм малятком! Йому було невтямки, що всього за кілька місяців педофілія перетворилася майже на її спеціальність.

Що ж, вона посидить у нього на колінах, потім дозволить йому її відшльопати і попросить вибачення, пообіцявши надалі поводитися добре. Усе це було всього лише грою, і чоловіки найчастіше поводитися з нею дбайливо.

Вірна обраному іміджу, Лола одягла кокетливе платтячко з білим гофрованим комірцем. Під сукнею не було нічого, крім білих панчіх. Вона видалила з лобка волосся і могла позмагатися гладкістю шкіри з десятирічною дівчинкою.

Прискіпливо вивчивши себе в дзеркалі, Лола трохи підрум'янила щоки і нанесла блиск на пухкі губки. Коли у двері подзвонили, вона посміхнулася своєму віддзеркаленню і пішла відчиняти.

Поки що Лола не могла розщедритися на відеосистему охорони і роздивлялася відвідувачів у "вічко". Клієнт виявився гарним собою, що її порадувало. І, судячи з усього, годився їй у батьки - це повинно було порадувати його.

Вона відчинила двері, посміхаючись неспіливою, сором'язливою посмішкою.

- Здрастуй, татку.

Він не збирався гаяти даремно час: часу в нього було обмаль. Вирішивши, що для повії вона досить мила, він привітно посміхнувся.

Щойно вона впустила його і замкнула двері, він запустив руку їй під сукню і залишився задоволений, виявивши під подолом голе тіло. Було б дуже доречно збудитися якнайшвидше.

- Татко! - вірна своїй ролі, Лола грайливо взвизгнула. - Недобре!

- Я чув, що і ти нехороша...

Він зняв пальто й акуратно відклав його, дивлячись на її надуте личко. Він усе передбачив, і його пальці не мали залишити відбитків, проте він не збирався торкатися тут будь-чого, крім її тіла.

- Ні, я хороша. Татку! Навіть дуже.

- Ні, ти погане дівчисько! - Він вийняв з кишені маленьку відеокамеру зі складним штативом, встановив її і направив на вузьке ліжко, завалене подушками і плюшевими звірами.

- Збираєшся знімати?

- Збираюся.

Доведеться сказати йому, що це коштує додаткових грошей, але краще не поспішати. Клієнтам не подобається, коли в їхні фантазії вторгається груба реальність, - це вона твердо засвоїла.

- Ляж на ліжко.

- Так, татко. - Вона вляглася серед подушок і веселих звірят.

- Кажуть, ти займаєшся мастурбацією?

- Що ти, татку!

- Недобре казати Таткові неправду!

Доведеться тебе відшльопати. Але нічого, потім я поцілую хворе містечко, і все мине. - Вона посміхнулася, і він зробив крок до ліжка. - Підними сукню, дівчинко, і покажи мені, як ти це робиш.

Лола воліла б обійтися без цього: вона любила, коли її пестили, а дотик власних пальців майже не приносив їй задоволення. Проте вона слухняно задерла поділ і приступила до справи - повільно, боязко, як, напевно, хотілося йому.

Видовище збудило його. Зрештою, жінка для того й створена, щоб приводити в шаленство саму себе і чоловіка, який забажав її.

- Що ти відчуваєш?

- Так м'яко... Спробуй сам, татку. Дуже м'яко!

Він підкорився, занурив у неї палець і відчув цілком прийнятну ерекцію. Тим краще для обох: усе відбудеться без затримок.

- Розстебни сукню! - скомандував він, не прибираючи руку. Вона почала з верхнього гудзика і неквапливо дісталася до нижнього. - Перевернися!

Лола лягла на живіт, і він кілька разів несильно ляснув її. Вона справно повизгівала, сідниці почервоніли, але йому було байдуже, чи справді він завдає їй болю. Продаючи себе, вона мала знати про наслідки.

- Молодець!

Ерекція збільшилася, його охопило нетерпіння, але він узяв себе в руки і, роздягаючись, не зробив жодного зайвого руху. Залишившись голим, він ліг на неї, стиснувши її груди долонями. "Як молода!" - думав він, здригаючись від дотику до її юної плоти.

- Зараз Татко тобі покаже, як він заохочує хороших дівчаток.

Йому хотілося орального сексу, але це було б надто ризиковано: він знав, що протизаплідний засіб знищить сперму в неї в утробі, але не в роті.

Із задоволенням гладячи молоде пружне тіло, він проник у неї. Це вийшло в нього різкіше, ніж він розраховував і ніж, вочевидь, чекала вона, тож після першого відчайдушного ривка він закликав себе до поміркованості. Йому не хотілося робити їй боляче і змушувати кричати - хоча в такому місці навряд чи хтось звернув би увагу на крики і злякався б за ту, що кричить...

Вона добре рухалася, зустрічаючи його поштовхи і підлаштовуючись під його ритм. У якийсь момент йому навіть здалося, що не всі її стогони і крики були підробкою. Він відчував, як вона напружується, як тремтить, і самовдоволено посміхався: адже йому вдалося довести повію до справжнього оргазму!

Він заплющив очі і виверг сперму.

Лола зітхнула і прилягла на подушки. Усе вийшло добре - набагато краще, ніж вона розраховувала. Тільки б не завагітніти!

- Я хороша дівчинка. Татко?

- Навіть дуже! Тільки це ще не все. Ляж на спину.

Поки вона виконувала наказ, він підійшов до камери і ввімкнув зйомку.

- Ми потім подивимося фільм. Татко?

Він похитав головою. Лола згадала про свою роль і надула губи.

- Давай подивимося! Я так люблю відео...

І ти знову мене повчиш, як бути хорошою дівчинкою. - Вона посміхнулася, передчуваючи преміальні. - Хочеш, я тебе погладжу? Мені так хочеться!

Він з усмішкою вийняв із внутрішньої кишені пальта кремневий пістолет, для якого сам винайшов глушник, і побачив у її очах лише цікавість.

- Що це? Хочеш, щоб я погралася з новою іграшкою?

Перший постріл він зробив у голову. Вона впала на ліжку, і він із задоволенням відзначив, що бавовна була ледве чутна. Він спокійно зробив другий постріл - між її молодих тугих грудей, і третій - у ніжну безволосу промежину.

Вимкнувши камеру, він акуратно поклав Лолу серед закривавлених подушок і забруднених кров'ю звірят, які, як і раніше, посміхаються.

Вона дивилася на нього здивованим поглядом широко розкритих очей, що зупинилися.

- Дівчині не годиться так жити, - ласкаво сказав він їй і повернувся до камери, щоб зафіксувати фінальну сцену.

Єві дуже хотілося шоколадку. Більшу частину дня вона давала свідчення в суді, а коли зібралася пообідати, пролунав дзвінок приватного інформатора. Зустріч із ним коштувала їй п'ятдесяти доларів, а призвела тільки до появи сумнівної ниточки у справі про контрабанду, над якою вона безуспішно билася ось уже два місяці.

Тепер їй терміново було потрібно що-небудь солодке, щоб набратися сил, дотягнутися до дому і приготуватися до семигодинної зустрічі з Рорком.

До її послуг було по дорозі скільки завгодно кіосків, що обслуговують водіїв прямо в машинах, але вона віддала перевагу маленькій старомодній закусочній на розі Сімдесят восьмої вулиці.

Єва сама не розуміла, чому любила бувати тут.

Власником закусочної був грубіян Франсуа з бігаючими очима, який опинився в Америці років сорок тому. Америку й американців Франсуа ненавидів, але, тим не менш, не повернувся на батьківщину, а вважав за краще вимовляти всяку гидоту й нити за прилавком свого закладу, вважаючи його зручним місцем для викриття політичного абсурду.

Єва з вередливості звала його Френком і заглядала до нього щотижня, щоб дізнатися, яку нову капость він винайшов, щоб відмовити їй у кредиті.

Мріючи про шоколадку, вона зробила крок у скляні двері, що розсунулися при її появі.

Варто було їм почати беззвучно закриватися в неї за спиною, як інстинкт змусив її насторожитися.

Біля прилавка спиною до неї стояв здоровань-відвідувач у куртці з капюшоном. "Шість футів п'ять дюймів, не менше двохсот п'ятдесяти фунтів", - прикинула вона. Їй навіть не треба було поглянути в перелякану фізіономію Франсуа, щоб відчувати недобре, запах біди був такий же сильний і нудотний, як аромат рагу з овочами - сьогоднішньої чергової страви.

До того моменту, як двері остаточно зімкнулися, вона встигла відмовитися від думки скористатися зброєю.

- Іди-но сюди, стерво! Жвавіше!

Чоловік обернувся. Блідість не могла приховати жовтого відтінку його шкіри - свідчення змішання крові, вираз очей був абсолютно відчайдушний. Прикидаючи, чим усе це пахне, Єва вивчала маленький круглий предмет у його руці.

Саморобний вибуховий пристрій і так не обіцяв нічого хорошого, а тут ще рука грабіжника тряслася від хвилювання. Любителі саморобної вибухівки - відомі психи. Цей ідіот цілком був здатний вбити десяток людей, впустивши свій виріб!

Єва кинула на Франсуа застережливий погляд, даючи зрозуміти, що, назвавши її лейтенантом, він миттєво прирече всіх присутніх на загибель. Показуючи грабіжникові порожні долоні, вона зробила крок до прилавка.

- Я не хочу неприємностей, - пролепетала вона, змушуючи свій голос тремтіти так само сильно, як рука з бомбою. - Пощадіть! Удома на мене чекають діти.

- Та заткнися ти! Лягти на підлогу! На підлогу!

Єва опустила на коліна поруч із якимось чоловіком, який лежав обличчям донизу, притискаючи долоні до потилиці. На щастя, відвідувачів було небагато; Єва бачила тільки чийсь ноги, що висовувалися з-за столика.

- Усі сюди! - наказав грабіжник Франсуа, розмахуючи своїм небезпечним виробом. - Усе давай: гроші, чеки. Жвавіше!

- День невдалий... - занівся Франсуа. - Самі розумієте, хіба це бізнес? Ви, американці...

- Хочеш спробувати? - грабіжник сунув вибухівку Франсуа під ніс.

- Ні, ні!

Франсуа в паніці набрав код. Каса відкрилася. Грабіжник подивився спочатку на гроші, потім на стелю і, здається, тільки тут помітив камеру, яка старанно знімала всю сцену.

Єва вгадала його думки. Камера закарбувала вигляд грабіжника, і тепер усі гроші Нью-Йорка не зможуть його стерти. Єдиною надією була вибухівка, яку він жбурне, перш ніж вибігти на вулицю і зникнути в натовпі.

Вона набрала в легені побільше повітря, як водолазка перед зануренням, і схопилася.

Грабіжник підняв руку з бомбою; пролунали крики, прокльони, благання. Єва кинулася вперед...

Від її удару він упустив бомбу, вона спіймала її в стрибку. Наступної миті грабіжник завдав удару у відповідь.

Єві пощастило: він влучив їй по обличчю не кулаком, а тильною стороною долоні. Вона врізалася в стійку з соєвими чіпсами. З очей посипалися іскри, але бомба залишилася в неї в кулаці.

"Не та рука! Чорт забирай, не та рука!" - встигла подумати Єва, перекидаючи стійку. Вона спробувала дістати зброю лівою рукою, але на неї вже обрушилися всі двісті п'ятдесят фунтів злості та відчаю.

- Сигналізація, кретин! - крикнула вона Франсуа, який стояв як стовп і безглуздо брязкав зубами. - Чого розмріявся?!

Єва ахнула, отримавши удар у бік, від якого перехопило подих: цього разу він додумався стиснути долоню в кулак. Грабіжник уже не володів собою. Він ридав, викручуючи їй руку в спробі відібрати вибухівку.

- Мені потрібні гроші! Гроші! Я тебе вб'ю!

Я всіх вас повбиваю!

І тоді вона заїхала йому коліном між ніг.

Старий як світ спосіб самозахисту подарував їй кілька секунд перепочинку, але не знешкодив противника. Він завдав їй наступного удару, і Єва врізалася головою в прилавок, ледь не знепритомнівши. Її протверезив каменепад, що хлинув зверху, - бажані шоколадки.

- Сучий син! Ах ти, сучий син! - почувла вона власний хрип.

Потім пролунали три смачні удари поспіль:

Єва не пошкодувала його фізіономії. У нього пішла носом кров, і він схопив її за руку.

Вона знала, що руці загрожує перелом, чекала нелюдського болю і хрускоту кістки. Але в ту саму мить, коли вона вже зібралася заволати від болю, коли зір затьмарився, грабіжник раптом відпустив її і впав.

Як і раніше стискаючи в руці бомбу, Єва встала на карачки, ловлячи ротом повітря і борючись із нудотою. Її погляд упав на чорні начищені черевики. Поліцейський нагодився вчасно!

- Заберіть його, - вона закашлялася. - Спроба збройного пограбування, носіння вибухівки, напад...

Єва із задоволенням додала б до цього переліку "напад на поліцейського під час виконання ним службових обов'язків" і "опір затриманню", але так було б нечесно: адже вона не назвала себе.

- Ви не постраждали, мем? Викликати "Швидку"?

Їй була потрібна не "Швидка", а проклята шоколадка!

- Я лейтенант поліції, - повідомила вона, встаючи і дістаючи значок.

Грабіжник уже був у кайданках і непритомний: другий поліцейський про всяк випадок врізав йому кийком.

Побачивши, що за іграшку вона стискає в кулаці, обидва поліцейських побіліли.

- Ящик сюди! Треба знешкодити цю штуковину.

- Є!

Перший поліцейський зник. За півтори хвилини він повернувся із сейфом, у яких перевозять і розряджають вибухові механізми. Усі напружено мовчали й намагалися не дихати.

- Заберіть його, - повторила Єва - тільки позбувшись бомби, вона відчула, як напружена. - Я подам рапорт. Сто двадцять третій відділок?

- Він самий, лейтенант.

- Добре спрацювали, - впустивши постраждалу руку, вона потягнулася здоровою до прилавка і вибрала шоколадку "Телексі", не скинуту на підлогу під час битви. - Я їду додому.

- А заплатити? - крикнув їй услід Франсуа.

- Обійдешся, Френку, - відповіла вона, не обертаючись.

Через колотнечу в закуточній Єва вибилася з розкладу і потрапила до особняка Рорка тільки о десятій хвилині восьмої. Біль у руці та плечі вона вгамувала за допомогою домашньої аптечки, вирішивши, що, якщо за два дні їй не стане краще, доведеться навідатися до лікаря, хоч як вона ненавиділа всіх лікарів до одного.

Зупинивши машину, вона трохи посиділа, милуючись будинком Рорка. Швидше, це була фортеця.

Чотири неприступні поверхи височіли над заиндежевшими деревами Центрального парку. Споруда ця простояла вже років двісті. У великих вікнах горіло золотисте світло. За воротами зі складною охоронною системою виднілися вічнозелені кущі та продумано розташовані карликові дерева.

Ще сильніше враження, ніж велич архітектури і навколишня благоліпність, справляла тиша. Сюди не долинали вуличний шум і гуркіт, не доповзала людська каша. Навіть небо над головою було не таким, як у діловому центрі: тут можна було розгледіти зірки, які не затуляють хмарочоси.

Приємне життя - шкода, що чуже... З цими думками Єва знову завела мотор і під'їхала до воріт, тримаючи наготові документи. Червоне вічко сканера блимнуло, потім засяло рівним світлом. Ворота безшумно роз'їхалися.

Господар дав охоронній системі команду її пропустити - і вона не знала, що відчувати: радість чи настороженість.

Вийшовши з машини, Єва піднялася гранітними сходами. Двері відчинив дворецький. З цією породою людей вона була знайома тільки за старими фільмами. Дворецький повністю відповідав образу: сивочолий, стриманий, ввічливий, у чорному костюмі з голочки і старомодній краватці.

- Прошу, лейтенанте Даллас, - вона вловила легкий акцент - чи то британський, чи то слов'янський.

- У мене зустріч із містером Рорком.

- Він чекає на вас.

Дворецький запросив її до просторого холу з високою стелею, що більше нагадував музейний вестибюль. Блискуча підлога відбивала світло вишуканих світильників у тих місцях, де не була закрита багатим килимом. Розкішні сходи, що охоронялися скульптурами грифонів на постаментах, йшли вліво.

Стіни були обвішані картинами на кшталт тих, які вона бачила ще школяркою, відвідуючи з класом музей "Метрополітен": в основному тут були представлені французькі імпресіоністи.

- Будьте ласкаві, ваш верхній одяг.

Єва відірвалася від споглядання картин. Їй здалося, що незворушний дворецький дивиться на неї поблажливо. Вона скинула шкіряну куртку і простежила, як він гидливо взяв її двома доглянутими пальцями.

Чого тут гидувати? Здається, вона змила з куртки майже всю кров...

- Прошу сюди, лейтенанте Даллас. Чи не бажаєте зачекати в приймальні? У містера Рорка розмова з континентом.

- Нічого, почекаю.

Вона перейшла до наступної музейної зали, де горів камін. Вогонь ліниво поїдав справжні дрова, мерехтячи в центрі вогнища, обкладеного малахітом. Єва озирнулася: два торшери, схожі на величезне дорогоцінне каміння зі світлом усередині, два дивани з різьбленими спинками і розкішною оббивкою сапфірових тонів. Дерев'яні меблі були відполіровані так, що від блиску сльозилися очі.

Тут і там експонувалися справжні витвори мистецтва: скульптури, посудини, грановане скло.

Спочатку її підбори стукали по паркету, потім загрузли в килимі.

- Чи не бажаєте освіжитися, лейтенанте?

Вона озирнулася і побачила, що дворецький усе ще тримає її куртку двома пальцями, як брудну ганчірку.

- Мабуть. Що у вас є, містере...

- Соммерсет, лейтенанте. Просто Соммерсет.

Упевнений, ми зуміємо задовольнити ваш смак.

- Вона любить каву, - пролунав із дверей голос Рорка. - Але, думаю, цього разу не відмовиться скуштувати "Монкар" урожаю сорок дев'ятого року.

Соммерсет розширив очі - від жаху, як здалося Єві.

- Сорок дев'ятого, сер?

- Саме так. Дякую, Соммерсет.

- Слухаюся, сер, - дворецький гордо пішов, забираючи з собою куртку.

- Вибачте, що змусив чекати, - почав Рорк, звузивши потемнілі очі.

- Нічого, - відповіла Єва, дивлячись, як він наближається до неї. - Я тут... Ви що?!

Вона смикнула головою, коли він раптово взяв її за підборіддя і повернув лівою щокою до світла.

- У вас синяк.

Це було вимовлено холодним, навіть крижаним тоном. Його очі, що розглядали її щоку, були непроникні. Але від дотику його теплих пальців Єву пронизало тремтіння.

- Бійка через шоколадку, - сказала вона, знизавши плечима.

Він зазирнув їй в очі й не відводив погляду дещо довше, ніж вимагали пристойності.

- Хто переміг?

- Зрозуміло, я! Не треба було вставати між мною і ласощами.

- Буду мати на увазі.

Рорк прибрав руку і засунув її глибше в кишеню. Він раптом відчув, що це єдиний спосіб побороти бажання погладити її по щоці. Йому дуже хотілося відтерти цей чортів синець. "Що за недоречна примха?!" - подумав він і насупився.

- Сподіваюся, ви схвалите сьогоднішнє меню.

- Меню? Я тут не для того, щоб їсти, Рорк! Я приїхала подивитися вашу колекцію.

- Встигнете і те, і інше.

Він обернувся. Соммерсет приніс тацю з відкоркованою пляшкою вина кольору стиглої пшениці і двома келихами.

- Сорок дев'ятий рік, сер.

- Дякую. Я наллю сам. - Наповнюючи келихи, він сказав Єві:

- Сподіваюся, це вино припаде вам до смаку. Може, йому бракує тонкості, але це компенсується чуттєвістю.

Рорк доторкнувся своїм келихом до її, видавши мелодійний дзенькіт, і став уважно дивитися, як вона пробує вино.

"Боже, що за зовнішність! - промайнуло в нього в голові. - Яка виразна незграбність, скільки почуття - і при цьому самовладання!"

Він бачив, як Єва намагається приховати здивування і захват, відчувши смак вина, і йому шалено хотілося скуштувати, яка на смак вона...

- Схвалюєте? - поцікавився він.

- Непогано. - Їй здавалося, що вона пробує чисте золото.

- Я радий. "Монкар" - перший сорт, який я колись придбав для свого підвалу. Чи не бажаєте сісти до каміна?

Спокуса була великою. Вона уявила себе такою, що гріється біля вогню, потягує вино, насолоджується ніжними відблисками світла...

- Це не візит ввічливості, Рорк! Я розслідую вбивство.

- Ви зможете продовжити розслідування за вечерею. - Він узяв Єву за руку і запитально підняв брову, відчувши її невдоволення. - Смію припустити, що жінка, яка вв'язалася в бійку через шоколадку, оцінить вирізку завтовшки у два дюйми.

- Біфштекс? - Вона боялася, що закінчиться слиною.

Він не зміг побороти усмішку.

- Щойно з Монтани. - Бачачи, що вона все ще вагається, він підняв голову:

- Киньте, лейтенанте! Сумніваюся, що порція натурального м'яса зашкодить вашим незвичайним здібностям детектива.

- Днями мене вже намагалися підкупити, - пробурмотіла вона, згадавши Чарлза Монро і його чорний шовковий халат.

- І що ж являв собою хабар?

- Біфштекс куди цікавіший. - Єва вважала за краще ухилитися від відповіді і спрямувала на нього серйозний погляд. - Врахуйте, Рорк, якщо докази вкажуть на вас, у мене не здригнеться рука.

- Іншого я не очікую. До столу!

Він повів її в їдальню. Знову кришталь, блискуче дерево, потріскуючий камін - цього разу з мармуру з рожевими прожилками. Жінка в чорному подала закуски - креветки в густому соусі та кілька різних салатів. Потім вона принесла розпочату пляшку і келихи.

Єва рідко дбала про те, який вигляд має, але зараз пошкодувала, що не одягла що-небудь, що більше підходить до нагоди, ніж джинси і светр.

- І як же це ви настільки розбагатіли? - зухвало запитала вона, щоб приховати збентеження.

- Через найрізноманітніші причини.

Рорк зловив себе на тому, що йому подобається спостерігати, як вона їсть. Їй була притаманна рідкісна цілеспрямованість - у всьому.

- Назвіть хоча б одну.

- Бажання, - сказав він і витримав багатозначну паузу.

- Малувато! - Вона взяла келих і спокійно зустріла його погляд. - Більшість людей бажає багатства.

- Їм бракує гостроти бажання. Вони бояться боротьби, ризику.

- А ви не боялися?

- Ні. Бідність - це... так незручно! Я дуже люблю комфорт. - Він поклав їй на тарілку хрусткого салату з тонкою приправою з трав. - А знаєте, ми з вами не такі вже й різні люди, Єво.

- Що ви маєте на увазі?

- Вам, очевидно, дуже хотілося служити в поліції, і ви були готові за це боротися, ризикувати. Ви теж не виносите дискомфорт, тільки він у вас виникає з інших причин: вам некомфортно, коли порушується закон. Я роблю гроші, ви боретеся за справедливість. Те й інше зовсім не просто. - Він трохи помовчав. - А знаєте, чого хотілося Шерон Дебласс?

Її виделка затремтіла, але вона зуміла підчепити листочок зеленого салату, зірваний не більше години тому.

- Ні, не знаю. А ви?

- Мені здається, знаю. Їй хотілося влади. Секс часто стає засобом її досягнення. У неї вистачало грошей, щоб оточити себе комфортом, але цього їй було мало. Їй хотілося влади над клієнтами, над собою, а головне, над своєю сім'єю.

Єва поклала виделку. У світлі каміна, у невірному відблиску свічок, відбитому кришталем, Рорк здавався небезпечним. І зовсім не тому, що він був здатний накинутися на жінку. Навпаки - тому, що жінка не могла його не забажати! Його очі залишалися в тіні й не підлягали прочитанню.

- Ви казали, що ледь знали Шерон Дебласс. Як же тонко ви при цьому аналізуєте її натуру!

- Щоб скласти думку, не потрібно багато часу - тим більше коли людина як на долоні. У неї не було вашої глибини, Єво, вашого самовладання, вашої заavidної цілеспрямованості.

- Мова не про мене! - Їй зовсім не хотілося, щоб він переводив розмову на неї і дивився такими очима. - Отже, по-вашому, вона прагнула влади. Так сильно прагнула, що розлучилася з життям, не встигнувши урвати більший шматок?

- Не виключено, що вона не розрахувала своїх сил, - знизав плечима Рорк. - Адже питання в тому - шматок чого чи кого...

Та ж безмовна прислуга прибрала зі столу салати і принесла величезні порцелянові тарілки з шиплячими шматками м'яса і золотистими скибочками смаженої картоплі.

Єва дочекалася, поки вони знову залишаться самі, і напала з ножом на біфштекс.

- Коли людина накопичує багато грошей, добра, набуває становища, то їй є що втрачати. Вона стає обережною.

- Тепер ви взяли за мене? Думаєте, саме я виявився їй не по зубах? - Судячи з його погляду, йому було і цікаво, і кумедно. - Поділіться зі мною своєю теорією, Єво! Ви вважаєте, вона мене шантажувала, а я, замість того щоб відмахнутися від неї або підняти на сміх, взяв і прикінчив її? Але я хоча б спершу з нею переспав?

- Про це потрібно запитати вас, - безпристрасно сказала Єва.

- З огляду на обрану нею професію, це був би правдоподібний сценарій. Преса зберігає цілковите мовчання з приводу цієї справи, але не треба бути семи п'ядей у чолі, щоб зробити висновок, що там не обійшлося без сексу. Отже, спочатку я з нею переспав, потім пристрелив... якщо вірити вашій теорії. - Він поклав у рот шматочок м'яса, ретельно прожував, проковтнув. - Але тут є заковика.

- Яка?

- Мені властива примха, яку ви маєте право назвати старомодною: не люблю застосовувати до жінок насильство. У будь-якій формі.

- Яка ж це старомодність? От якби ви сказали, що взагалі не переварюєте насильство в будь-якому вигляді...

Рорк знизав плечима.

- Ні, цього я не скажу. Але що стосується жінок... Я не дарма назвав це примхою. Наприклад, мені не до смаку спостерігати, як світло свічок підкреслює синець на вашій щоці. - Несподівано він потягнувся до неї й ласкаво провів по хворому місцю пальцем. - Упевнений, що вбивство Шерон Дебласс ще більше суперечило б моїй натурі. - Він прибрав руку і знову взявся за їжу. - Утім, іноді мені доводиться зраджувати своїй натурі й робити речі, які мені не до смаку.

За потреби. Як вам біфштекс?

- Чудово! - Єва змушена була визнати, що все навколо - обстановка, освітлення, частування - перевершувало найсміливіші очікування.

Це було все одно що опинитися в іншому світі, в іншому часі. - Хто ви такий, Рорк?

Він усміхнувся і знову налив вина їй і собі.

- Ви ж із поліції, от і здогадайтеся.

Єва дала собі слово, що обов'язково його розкусить. Бачить бог, він у неї потанцює!

- У вас є ще якісь теорії щодо Шерон Дебласс?

- Більше нічого цікавого. Їй подобалися небезпека, ризик, нічого не вартувало зганьбити людей, які її любили. Але при цьому вона була...

Єва зацікавлено подалася вперед.

- Яка?

- Жалюгідна. - З його тону Єва зробила висновок, що він вкладає в це слово багато сенсу. - З-під яскравої оболонки проступав смуток. У собі самій вона цінувала тільки тіло, ось і використовувала його направо і наліво, щоб дарувати задоволення і завдавати болю.

- Вона пропонувала себе вам?

- Звісно. У повній впевненості, що я прийму пропозицію.

- А ви не прийняли?

- Я вже пояснював, чому. Можу розвинути аргументацію: я віддаю перевагу партнеркам іншого складу, до того ж люблю діяти самотійно.

Рорк подумав, що цим справа не вичерпувалася, але все інше вирішив залишити при собі.

- Ще м'яса, лейтенанте?

Вона глянула на тарілку і переконалася, що з'їла все до останнього шматочка - хіба що не зазіхнула на малюнок.

- Ні, дякую.

- Десерт?

Яким би великим не було її бажання продовжити гастрономічне свято, вона зробила над собою зусилля і відповіла:

- Ні. Давайте поглянемо на вашу колекцію.

- Отже, десерт і каву ми залишимо на потім.

Він піднявся і подав їй руку, але Єва насупилася і встала з-за столу без сторонньої допомоги. Рорк з усмішкою вказав на двері й вийшов за нею слідом у хол, а там, обігнавши її, почав підніматися сходами.

- Вам не здається, що цей будинок завеликий для однієї людини? - поцікавилася Єва.

- Будинок не може бути завеликий! А ось ваша квартирка мала навіть для однієї жінки. Адже ви, мабуть, уже знаєте, що власник вашого будинку - я. Б'юся об заклад, що ви навели довідки, отримавши мій маленький сувенір!

- Краще б прислали водопровідника, - проворчала вона. - Гаряча вода йде з душу всього десять хвилин, а потім швидко стає холодною.

- Візьму на замітку. Ще один сходовий марш - і ми біля мети.

- Дивно, що у вас немає ліфтів, - зауважила вона, піднімаючись слідом за ним.

- Чому ж? Є. Сам я люблю підніматися пішки, але своїм працівникам надаю вибір. Сюди.

Він дістав ручний сканер, набрав код і відчинив подвійні різьблені двері. Варто було їм переступити поріг, як сенсорний датчик запалив у приміщенні світло. Єва зупинилася як укопана.

Цього разу вона потрапила до музею зброї: пістолети, рушниці, мечі, арбалети. Експозиція включала обладунки різних століть - від середньовічних до сучасних найтонших кольчуг. Засклені стелажі та стіни іскрилися хромом, ворованою сталлю, дорогоцінними інкрустаціями на рукоятях.

Якщо решта будинку здавалася їй іншим світом - можливо, більш цивілізованим, ніж той, до якого вона звикла, то тут вектор вказував у протилежний бік. Це була вакханалія неперсоніфікованого насильства!

- Навіщо?! - тільки й змогла вона вимовити.

- Мені цікаво, чим упродовж історії користувалися люди, щоб нашкодити одне одному. - Він підійшов до якоїсь мерзеної кулі, всипаної шипами. - З незапам'ятних часів, ще до короля Артура, лицарі виїжджали з цими штукovinaми на турніри та битви. Минуло кілька століть - і ось... - Рорк натиснув кілька кнопок і взяв зі стенда гладкий металевий предмет розміром з долоню, - улюблене знаряддя вбивства у вуличних бандах двадцятого століття. Менш громіздка, але така ж смертоносна зброя. Рух уперед, але без найменшого натяку на прогрес!

Він повернув зброю на місце, закрив стелаж і набрав код безпеки.

- Але вас, здається, цікавить дещо новіше за булаву і старше за наш теперішній головний біль. Кажете, крем'яний пістолет?

"Який жахливий зал! - думала Єва. - Жахливий і заворожуючий..." Вона дивилася на господаря будинку, який почувався абсолютно невимушено серед усього цього насильства в елегантній упаковці.

- Напевно, щоб зібрати таку колекцію, знадобилися довгі роки?

- П'ятнадцять років, - відгукнувся він, крокуючи блискучим паркетом до наступного стелажа. - Точніше, вже близько шістнадцяти. Свій перший пістолет я здобув у віці дев'ятнадцяти років: відібрав у людини, яка приставила його до моєї скроні.

Рорк невдоволено насупився: у його плани не входило так із нею відверто говорити.

- Наскільки я розумію, він промахнувся, - зауважила Єва, підходячи ближче.

- На щастя, його відволікло моє коліно, яким я заїхав йому в пах. А пістолет був прекрасний - дев'ятиміліметрова напівавтоматична "беретта", яку він потайки вивіз із Німеччини. Задумав, бачте, відібрати за допомогою цієї штуки вантаж, який я йому доставив, і не оплатити його. А в підсумку мені дісталися і грошики, і вантаж, і "беретта". По суті, саме так і народився концерн "Рорк індастріз". А ось те, що вас цікавить, - додав він, вказуючи на стінний стенд. - Напевно, захочете забрати з собою, щоб перевірити, чи не стріляли з нього останнім часом, зняти відбитки тощо?

Єва повільно кивнула, напружено розмірковуючи. Про те, що знаряддя вбивства залишилося поруч із трупом, знали лише четверо: вона сама, Фіні, її начальник і вбивця. Або Рорк невинний, або диявольськи хитрий...

- Ціную вашу співпрацю.

Вона вийняла з сумочки пакет для речових доказів і потягнулася за пістолетом, схожим як дві краплі води на той, що вже був у розпорядженні поліції. Мить - і вона зрозуміла: Рорк зараз здогадається, що вона зовсім недавно бачила точно такий самий пістолет.

Єва скосила на нього очі. Він уважно за нею спостерігав. Вона зобразила коливання, але, судячи з усього, було вже пізно: Рорк усе чудово зрозумів.

- Який? - усе-таки запитала вона про всяк випадок.

- Цей. - Він вказав на масивний пістолет і, дочекавшись, поки вона опрацює його і прибере в сумочку, закрив скло. - Він, зрозуміло, не заряджений, але в мене є до нього кулі, якщо вам захочеться прихопити і їх.

- Дякую. Ваше бажання сприяти правосуддю буде зазначено в моєму рапорті.

- Невже? - Рорк дістав із шухляди коробочку і подав їй. - Що ще ви там відзначите, лейтенанте?

- Усе, що вважатиму за необхідне. - Єва опустила коробку з кулями в сумочку, дістала електронний записник, поставила дату й описала всі отримані вешдоки. - Майно буде повернуто вам без зволікання, якщо не знадобиться як докази. Вас у будь-якому разі повідомлять.

- Чудово. Сподіваюся, офіційна частина закінчена? Музичний салон розташований у сусідньому крилі. Можемо попити там кави та бренді.

- Сумніваюся, що у нас із вами однаковий музичний смак, Рорк.

- Ви навіть не здогадуєтесь, як багато в нас спільного! - неголосно заперечив він і знову провів пальцями по її щоці, але цього разу не квапився прибрати руку і затримав долоню в неї на потилиці. - І як багато ще з'явиться...

Єва миттєво напружилася і вже занесла руку, щоб вивільнитися, але він зловив її за зап'ястя. Вона могла б укласти його на лопатки одним рухом - у всякому разі, їй хотілося в це вірити. Однак вона стояла не ворущаючись, затримавши в легенях повітря і слухаючи власний збожеволілий пульс.

Рорк раптом перестав усміхатися.

- Ви не боягузка, Єво, - тихо промовив він.

Їхні губи розділяв лише дюйм. Єва навіть не відразу збагнула, що сталося. Задихаючись, вона впустила руку, якою збиралася від нього відштовхуватися, і сама подолала цей останній дюйм!

Якби вона не втратила голову, то зрозуміла б, що порушує всі існуючі правила. Але їй нестерпно захотілося перевірити, дізнатися, відчувти...

Його рот виявився м'яким і радше переконливим, ніж владним. Притиснувшись губами до її губ, він примусив Єву розтиснути їх, а потім просунув між ними язик і зовсім запаморочив їй голову.

Він ще не доторкнувся до неї, а її вже розпирало від внутрішнього жару! Але ось спритні руки Рорка пропалили тонку тканину в неї на стегнах, потім опинилися під светром, і вона в захваті відчула, як приплив пристрасті накриває її з головою.

Рорк думав, що його притягує тільки її рот - такий бажаний і спокусливий. Але варто було йому спробувати на смак губи Єви - і він забажав її всю, цілком!

Вона притискала до нього дедалі сильніше, її тіло, що складалося, здавалося б, з одних кутів, напружено вібрало, маленькі тугі груди цілком вмістилися в його долоні - немов були спеціально створені для неї.

Рорк відчув, що ще трохи - і він втратить залишки терпіння і самовладання, до яких так намагався себе привчити. Він готовий був накинутися на неї просто тут, підкоряючись поклику природи. Усе його нутро знемагало від буйного бажання. Тут і зараз!

Він би перекинув її на підлогу, якби вона раптово не відсахнулася, не збідла, не захлинулася обуренням.

- Цього не буде, Рорк! Ніколи!

- А ось зараз подивимося!

Тепер він був втіленням небезпеки. Єва бачила це так само ясно, як увесь його дорогоцінний арсенал насильства і смерті, який їх оточував.

Одні чоловіки, побажавши чогось, вступають у переговори, інші просто беруть що хочуть.

- Не всім дозволено потурати своїм примхам. Мені - не дозволено.

- Наплюй на правила, Єво!

Рорк зробив крок до неї. Якби вона відступила, він накинувся б на неї, як мисливець, якому пообіцяли приз за здобич. Але вона встояла - просто похитала головою і безпристрасно промовила:

- Я не збираюся провалювати слідство у справі про вбивство через фізичний потяг до підозрюваного.

- Чорт, та не вбивав я її!

Єва не очікувала, що його покине самовладання. Вона не думала, що так чітко почує в його голосі лють, побачить на його обличчі розпач, і відчула потрясіння. Найстрашніше було розуміти, що вона йому вірить, і підозрювати, що цій довірі гріш ціна!

- Думаєш, це так просто - взяти й повірити тобі на слово? У мене службові обов'язки, відповідальність перед жертвою, перед усією системою!

Я повинна зберігати об'єктивність, і тому...

"Не можу, - подумки закінчила вона. - Не можу!"

Вони дивилися одне на одного в усі очі. Раптово в її сумці запищав телефон. Єва відвернулася і тремтячою рукою дістала апарат.

- Говорить лейтенант Єва Даллас.

Поки вона слухала, Рорк мовчки спостерігав за її обличчям. Його вразило, як за лічені секунди змінився вираз очей Єви: вони потемніли, похолоділи, потім згасли. Вона прибрала апарат і обернулася. Це була вже зовсім не та жінка, яка кілька хвилин тому здригалася в його обіймах.

- Мені треба їхати. Ваше майно не пропаде.

- А в тебе чудово виходить! - пробурмотів Рорк. - Раз-два - і ти знову в шкурі поліцейського. До речі, вона тобі личить.

- Сподіваюся. Не треба мене проводити, я сама знайду дорогу.

- Єва!

Вона зупинилася на порозі й озирнулася. Його темний силует чітко вимальовувався на тлі знарядь убивства, а вона й справді знову влізла в шкуру поліцейського. Але її жіноче серце розривалося від туги.

- Ми ще побачимося?

- Не сумнівайся.

Він дозволив їй піти, знаючи, що Соммерсет у потрібний момент вислизне з тіні, поверне їй куртку, побажає доброї ночі.

Залишившись наодинці, Рорк вийняв із кишені сірий матерчатий гудзик, знайдений на підлозі лімузина. Гудзик, що відлетів від сірого костюма, який був на ній у день їхнього знайомства...

Він розглядав гудзик, знаючи, що не збирається його повертати. І при цьому почувався повним бовдуrom.

Двері квартири Лоли Старр чатував дуже молодий поліцейський. Судячи із зовнішності, він зовсім нещодавно отримав право замовляти в барі пиво, а судячи з новенької, з голочки, форми - щойно вступив на службу.

"Нічого, - подумала Єва. - Місяць-другий у цих кварталах - і він перестане відчувати нудоту при вигляді трупа". Тутешні наркомани, вуличні повії, просто хулігани щосили різали один одного - як заради потіхи, так і заради прибутку. Судячи із запаху, що вдарив Єві в ніс уже на далеких підступах до під'їзду, десь під сходами валявся свіжий труп; не виключалося також, що звідси щонайменше тиждень не вивозили покидьки.

Єва здалеку показала свій значок новобранцю, який прийняв бойову стійку, щойно вона вийшла із засмальцьованої клітки, яка помилково іменувалася тут ліфтом. Інстинкт своєчасно підказав Єві, що він здатний зараз накинутися на кожного, незважаючи на тремтіння в руках.

- Лейтенанте! - Хлопчина витріщав очі, не в силах заспокоїтися.

- Доповісте обстановку.

- Лейтенант... - знову почав він, переривчасто дихаючи. - Я патрулював квартал. Господар будинку зупинив мою машину і повідомив, що у квартирі мертва жінка.

Вона подивилася на табличку на його грудях.

- І це справді так, рядовий Проскі?

- Так точно! - Він судорожно ковтнув, і Єва знову побачила в його очах жах.

- Як же ви визначили, що потерпіла мертва? Мацали пульс?

Він почервонів - якщо тільки можна назвати так прилив сірої фарби до зеленуватих щік.

- Ніяк ні! Я діяв згідно з приписом: огородив місце злочину і сповістив начальство. Відсутність ознак життя підтверджено візуально, місце злочину залишено в недоторканності.

- А господар туди входив?

Усе це вона могла з'ясувати й пізніше, просто бачила, що хлопцеві стає легше, коли він чітко відповідає на чіткі запитання.

- За його словами - ні. Він отримав скаргу від клієнта потерпілої, у якого була призначена з нею зустріч на дев'яту вечора. Клієнт довго дзвонив, але йому не відчиняли. Тоді господар відімкнув двері своїм ключем і побачив потерпілу. Квартира однокімнатна, лейтенант Даллас, і вона... Ви побачите її вже з дверей. Виявивши потерпілу, господар у стані паніки вибіг на вулицю і зупинив мою патрульну машину. Я негайно проїхав із ним до місця події, зробив візуальну констатацію смерті за підозрілих обставин і доповів.

- Ви не покидали пост, рядовий? Хоча б ненадовго?

Він нарешті зумів подивитися їй прямо в очі.

- Ніяк ні. Боявся, що доведеться, але втримався. Це в мене перший такий випадок, і мені було нелегко залишатися на посаді...

- Ви чудово впоралися із завданням, рядовий Проскі. - Єва дістала захисний спрей і побризкала собі на руки. - Викличте судмедекспертів. Приміщення треба буде обробити, а потерпілу прибрати.

- Слухаюсь. Мені залишатися на посту?

- До приїзду фахівців. Потім доповісте мені і будете вільні. - Побризкавши собі на взуття, вона підняла голову і несподівано запитала:

- Ви одружені, Проскі?

- Ніяк ні! Тільки заручений...

- Коли звільнитесь, їдьте до нареченої. Ті, хто в таких випадках напивається, тримаються гірше, ніж ті, у яких є з ким поговорити. Де господар? - запитала вона, беручись за дверну ручку.

- Внизу, там у нього квартира.

- Скажіть йому, щоб нікуди не йшов.

Я зніму з нього свідчення, коли закінчу тут.

Єва увійшла у квартиру і зачинила за собою двері. Не будучи новачком, вона не відчула позиву до блювоти, побачивши труп і забризкані кров'ю плюшеві іграшки. Але серце все одно стиснулося. А потім її пронизав гнів, немов розпечений до червоного списа: вона побачила в лапах іграшкового ведмедика ще одне старовинне знаряддя вбивства.

- Вона була зовсім дитиною, Фіні!

Єва не почувала вдома: вона всього лише задрімала на годинку на своєму робочому місці, впавши головою на комп'ютерний пульт. Убивству Лоли Старр не було присвоєно п'яту категорію, тож Єва мала доступ до банків даних Міжнародного інформаційного центру зі злочинної діяльності. Але поки що вона не виявила жодної зачіпки.

Бліда від втоми, геть розбита, вона зображувала зарядженість енергією з таким же нульовим результатом, як підроблений кофеїн.

- Вона була професіоналкою, Даллас, - зауважив Фіні.

- Ліцензію видано якихось три місяці тому! Іграшки на ліжечку! І пила вона не віскі, а солодку бурду з розчинних таблеток...

Перед очима знову виникли прикмети дитинства, що оточували мляве тіло: дешеві пухкі подушки, плюшеві ведмежата, ляльки. Від відчаю Єва грюкнула по столу папкою з фотографіями трупа.

- Їй би вболівати за шкільну команду, а не колекціонувати картинки з шикарними інтер'єрами і модними ганчірками! Думаєш, вона розуміла, у що влізла?

- Навряд чи вона здогадувалася, що може поплатитися життям, - погодився Фіні. - Збираєшся оскаржувати закони, що регулюють секс, Далласе?

- Не збираюся. - Вона приречено глянула на папку. - Просто це зводить мене з розуму. Дитина!

- Ще не таке буває, Даллас...

- Це точно. Поки не проведено розтин, рано щось стверджувати, але вважається, що до моменту виявлення вона пролежала мертвою не менше доби. А пістолет, по-моєму, точно такий самий...

- Не зовсім: зроблений років на тридцять раніше.

Найдивовижніше, що вбивці вдалося пристосувати до нього глушник. Видно, він і справді великий фахівець зі старовинної зброї.

А глушник знадобився вбивці тому, що квартира потерпілої не мала звукоізоляції на відміну від шикарного гніздечка Дебласс.

- Він не викликав поліцію - отже, не хотів, щоб її швидко знайшли. Очевидно, сам кудись поспішав.

Єва задумливо покрутила в руках квадратик паперу з написом:

ДРУГА З ШЕСТИ.

- Одна на тиждень, - тихо промовила вона. - Боже правий, Фіні, часу в нас обмаль!

- Я зараз перевіряю її записи. О восьмій вечора до неї мав завітати новий клієнт.

Якщо час смерті визначено правильно, у нас є підозрюваний. - Фіні дозволив собі посміхнутися. - Звати його Джон Сміт.

- Ще більш сива давнина, ніж знаряддя вбивства. - Єва потерла долонями обличчя. - Боюся, що Центр зі злочинності нічого не розкопає.

- Вони дуже стараються, - заперечив Фіні: він вигороджував стару поважну структуру, маючи до неї сентиментальні почуття.

- Марні потуги. Ми маємо справу з прибульцем із минулого, Фіні...

- Так уже, прямо Жюль Верн!

- Справжній злочин у стилі дев'ятнадцятого століття, - пробурмотіла вона, не забираючи долонь від обличчя. - Старовинна зброя, надмірна жорстокість, записка від руки... Послухай, а що, як наш убивця - історик? У будь-якому разі це людина, схиблена на минулому. Мріє, щоб усе стало таким, яким було колись.

- Мушу сказати, що про це мріє чимало людей. Доказ - велика кількість історичних фільмів і взагалі мода на всяке ретро.

Єва впустила руки.

- Центр зі злочинності не допоможе нам проникнути йому в голову. Ми все одно повинні самі ворочати мізками. Що він витворює, Фіні?!

Навіщо йому все це?

- Як що витворює? Мочить повій із ліцензією.

- Дякую, що пояснив. До речі, повії завжди були легкою здобиччю. Згадай хоча б Джека Різника. Дуже небезпечна професія! Незважаючи на всі заходи безпеки, клієнти, як і раніше, піднімають руку на зареєстрованих повій, навіть іноді вбивають...

- Ну, вбивають, скажімо, рідко, - заперечив Фіні. - Іноді й якісь студенти так розійдуться, що тримайся! Викладачем у наш час працювати небезпечніше, ніж повією.

- Все одно вони сильно ризикують. Але вбивство за допомогою кремневого пістолета - це просто екзотика. Занадто дорого, занадто клопітно роздобути. А секс, між іншим, перестав бути такою сильною мотивацією, як раніше: навпаки, занадто дешево і легкодоступно. Ми користуємося новими методами розслідування і маємо справу з новими мотивами злочинів. Але якщо все це відкинути, то суть залишається незмінною: люди, як і

раніше, як і сотні років тому, вбивають одне одного. Продовжуй розкопки, Фіні. А мені треба декого допитати.

- Тобі треба поспати, дитинко.

- Нехай він спить! - процідила Єва. - Цей мерзотник!

Струснувшись, вона повернулася до телефону: настав час зв'язатися з батьками вбитої.

До розкішного офісу Рорка в центрі міста Єва дісталася до кінця робочого дня. З голови в неї не виходила розмова з ридаючими батьками вбитої дівчини - їхньої єдиної доньки.

Потім вона ще довго витріщалася в монітор - доти, доки в неї все не поплигло перед очима.

Бесіда з власником будинку, де винаймала квартиру Лола, теж була у своєму роді пригодою. Він встиг отямитися і битих півгодини нарікав на небажаний розголос і на те, що тепер йому не уникнути великих збитків.

Ось і все співчуття до убієнної!

Нью-Йоркська штаб-квартира "Рорк індастріз" виправдала Овині очікування: сто п'ятдесят поверхів, що угвинтилися в небо Мангеттена. І жодних оповитих паркою візків з їстівним на кутах, жодних прилавків з усякою всячиною. На цьому відрізку П'ятої авеню торгівля на винос була заборонена. Єва подумала, що так, звісно, спокійніше, зате не в приклад нудніше.

Будівля розкинулася на цілий квартал. Внизу розташовувалися цілих три фешенебельні ресторани, бутік із захмарними цінами, розсип магазинчиків і навіть кінотеатр.

Підлога в холі була викладена величезними білими плитами, що сяяли, як місячні диски. Скляні сфери ліфтів безшумно снували вгору і вниз, люди бігали навколо, наче мурахи, безтілесні голоси закликали відвідати місцеві пам'ятки та інформували про розташування офісів. Для тих, хто віддає перевагу самотійним прогулянкам, у холі діяло більше дюжини рухомих схем. Єва підійшла до службовця за скляною стійкою і коротко поцікавилася, як їй знайти Рорка.

- Прошу вибачення. - Манерний голос службовки, вочевидь, мав би діяти заспокійливо, проте Єву він тільки ще більше розбурхав. Ця інформація не надається.

- Мені потрібен Рорк! - повторила Єва і сунула їй під ніс своє посвідчення.

Службовець довго вивчала посвідчення, потім підняла телефонну слухавку і сказала кілька слів.

- Прямуйте у східне крило, лейтенант Даллас. Вас зустрінуть.

- Так-то краще!

Єва пройшла коридором і опинилася в біломармуровій залі. На неї чекала молода жінка в яскраво-червоному костюмі, з волоссям того ж кольору, що й мармурові стіни.

- Прошу пройти зі мною, лейтенанте.

Жінка сунула в проріз тонку картку, стіна від'їхала, і вони увійшли в окремий ліфт.

Єва не здивувалася, коли її провідниця натиснула на кнопку останнього поверху: було б дивно, якби Рорк задовольнявся чимось, крім самої верхівки.

Провідниця мовчала. Від неї пахло чудовими парфумами, і вся вона, від шкарпеток туфель до зачіски, з якої не вибивалася жодна волосинка, являла собою уособлення акуратності та діловитості. Єва потай захоплювалася жінками, здатними без жодних зусиль зберігати таку підтягнутість. Її власна шкіряна куртка виглядала за такого сусідства ще більш потертою, а зачіска і зовсім не витримувала критики. Мабуть, треба буде все-таки розщедритися на перукаря: власними зусиллями неможливо досягти скільки-небудь прийняттого результату.

Щойно Єва прийняла це радикальне рішення про долю свого волосся, двері роз'їхалися, і вони вийшли в застелений білим килимом хол розміром з будинок. Прикрасою холу слугувала пишна рослинність - не штучна, а натуральна: фікуси і пальми цвіли серед зими, порушуючи всі закони природи. Клумба, всипана рожевими і червоними квітами, виділяла запаморочливий аромат. Посеред саду розташовувалася альтанка з рожево-ліловими диванами, блискучими дерев'яними столиками і бронзовими торшерами з різнокольоровими абажурами.

Жінка в яскраво-червоному костюмі повела Єву скляною галереєю, звідки відкривався запаморочливий краєвид на Мангеттен. У галереї лунала неголосна музика, яку Єва не впізнала і пошкодувала, що в дитинстві та юності їй було не до прекрасного.

Наприкінці галереї жінка зупинилася, посміхнулася холодною посмішкою і сказала в невидимий мікрофон:

- Лейтенант Даллас, сер.

- Запросіть її, Каро. Дякую.

Каро вкотре сунула в проріз картку, і стіна відкотилася вбік.

- Прошу, лейтенанте.

- Дякую.

Єва провела її поглядом - настільки граціозна хода на тридюймових підборах здавалася їй цирковим номером - і зі зітханням увійшла в кабінет Рорка.

Як вона і припускала, кабінет виявився вельми значним. Але за всієї фантастичності панорами Нью-Йорка, що нагромаджується внизу, вишуканості темно-синіх і смарагдових меблів і незвичності багат шарової стелі, в кабінеті домінувала людина за письмовим столом. Вона просто не могла відірвати від нього погляд!

Рорк встав і засліпив її посмішкою.

- Лейтенант Даллас! - протягнув він, перебільшуючи свій цікавий ірландський акцент. - Бачити вас - задоволення, як завжди.

- Не знаю, що буде з вашим задоволенням, коли я закінчу.

Він підняв брову.

- Спочатку почніть, а там видно буде. Кава?

- Не намагайтеся мене відволікти, Рорк!

Єва намагалася триматися строго офіційно, але цікавість все-таки перемогла, і вона оглянула приміщення. Прибравши дах, тут цілком можна було б садити вертольоти. Уся начинка першокласного готелю: автоматизований бар, м'яке крісло для відпочинку з вбудованим пультом, за допомогою якого можна було керувати всією відео- та аудіоапаратурою, величезний екран на стіні, який наразі вимкнено. Ліворуч - відчинені двері в укомплектовану ванну з джакузі і кабіною-сушаркою, праворуч - стандартне офісне обладнання найвищого класу.

Рорк спостерігав за нею з чемною посмішкою.

- Як щодо екскурсії, Єво?

- Обійдуся. Не розумію, як ви тут працюєте... - Вона розвела руками, вказуючи на прозорі стіни. - На відкритому місці.

- Не люблю замкнутого простору. Бажаєте присісти? Чи вважаєте за краще пройтися?

- Вважаю за краще стояти. У мене до вас запитання, Рорк. Ви маєте право вимагати присутності адвоката.

- Мене заарештовано?

- Наразі - ні.

- Тоді не буду турбувати адвокатів завчасно. Запитуйте.

Єва дивилася йому прямо в очі, але при цьому стежила за його руками, знаючи, що руки завжди видають почуття. Однак Рорк, вочевидь, теж це знав і недбало засунув їх у кишені штанів.

- Мене цікавить позавчорашній вечір, між восьмою і десятою годинами. Де ви в цей час перебували?

- Здається, тут - до восьми з хвилинами. - Він вийняв одну руку з кишені й натиснув якісь клавіші. - Так, точно. Я вимкнув монітор о восьмій сімнадцять, покинув будівлю і поїхав додому.

- Самі чи з водієм?

- Сам. Я тримаю тут машину. Навіщо ставити працівників у залежність від мого настрою?

- Треба ж, як демократично! - "І дуже незручно", - додала про себе Єва: вона воліла б, щоб у нього виявилось тверде алібі. - Що потім?

- Випив бренді, прийняв душ, переодягнувся.

У мене була призначена пізня вечеря з однією людиною.

- Наскільки пізній? Що за людина?

- Я прибув на місце рівно о десятій. Не люблю спізнюватися. Я був у гостях у Мадлен Монмар.

Єва згадала розкішну блондинку з чуттєвим ротом і мигдалеподібними очима.

- Актриса?

- Так. Здається, ми з нею посварилися. Вам від цього легше?

Вона пропустила сарказм повз вуха.

- Хто-небудь може підтвердити, де ви були між вісьмома сімнадцятьма і десятою вечора?

- Можливо, мене бачив хтось зі слуг. Але я занадто добре їм плачу, тож, боюся, вони підтвердять будь-які мої слова. - Він насупився. - Ще одне вбивство?

- Лола Старр, повія з ліцензією.

Найближчої години пресі буде повідомлено деякі подробиці.

- Але не всі?

- Ви могли б спорудити глушник для старовинного пістолета, Рорк?

Вираз його обличчя не змінився, - Колись захоплювався подібними речами.

У вас стомлений вигляд, Єво. Напевно, всю ніч не змикали очей?

- Така робота. Ви були знайомі з Лолою Старр?

Вона запустила руку в портфель і дістала фотографію, знайдену у квартирі Лоли: мила дівчина-ельф з жвавою посмішкою до вух.

Фотографія лягла на стіл, і очі Рорка блиснули. Цього разу Єва розчула в його голосі щось, що нагадувало жалість.

- Хіба в такому юному віці видають ліцензію?

- Чотири місяці тому їй виповнилося вісімнадцять. У день свого вісімнадцятиріччя вона подала запит про видачу ліцензії.

- Господи, про що вона думала?! - Рорк відірвався від фотографії й підняв очі на Єву; у них справді читалася жалість. - Ні, я не був із нею знайомий. Повії - це не для мене. Діти теж. - Він узяв фотографію, обійшов стіл і подав її Єві. - Сядьте.

- Ви коли-небудь...

- Та сядьте ви, чорт забирай!

Він із раптовою люттю схопив її за плечі і примусив опуститися в крісло. Від несподіванки вона ледь не впустила портфель, з нього на підлогу висипалися фотографії Лоли - вже без жвавої посмішки до вух.

Єва могла б дотягнутися до них першою - реакція в неї була не гірша, ніж у Рорка. Але щось змусило її забаритися - можливо, вона хотіла, щоб він це побачив.

Рорк нагнувся і підняв фотографію, зроблену на місці злочину. Його очі розширилися.

- Господи боже мій! - промовив він ледь чутно. - І ви вважаєте, що я на таке здатний?

- Те, що я вважаю, до справи не стосується. Я розслідую... - Вона осіклася, відчувши на собі його розлючений погляд.

- Вважаєте, що я здатен на таке?! - повторив він ще тихіше, ще більш зловісно.

- Ні. Я просто виконую свою роботу.

- Дрянь, а не робота!

Вона зібрала фотографії та закрила портфель.

- Не без цього...

- Як ви можете спати ночами, надивившись на такі принади?!

Єва здригнулася. За мить вона прийшла до тями, але від нього нічого не можна було приховати. Її хвороблива реакція заінтригувала Рорка, йому навіть стало соромно, що він заподіює їй муки.

- Мені допомагає впевненість, що я доберуся до мерзотника, який це зробив! - Єва схопилася і глянула на нього впритул. - Дайте пройти!

Але Рорк не посторонився. Його тепла рука лягла на її задерев'янілу руку.

- Людина в моєму становищі змушена розбиратися в людях - швидко і безпомилково. Я бачу, що ви близькі до зриву.

- Кажу вам, дайте мені пройти!

Єва спробувала вирвати руку, але їй це не вдалося.

- Він робитиме це знову, - тихо сказав Рорк. - Ви божеволієте, бо не знаєте, коли, де і хто наступний на черзі.

- Нічого аналізувати мою психіку! У нас в управлінні кишать психологи. Це їхня справа - їм добре платять.

- Чому ж ви їх уникаєте? Адже ви зі шкіри геть лізете, аби не потрапити на перевірку!

Єва звузила очі. Як він міг дізнатися про перевірку?! Рорк усміхнувся, але в його усмішці не було й натяку на веселощі.

- У мене непогані зв'язки, лейтенанте. Вам належало з'явитися на психологічне тестування кілька днів тому. Стандартна поліцейська процедура після виправданого застосування зброї, що призвело до летального результату. Летальний результат мав місце тієї ж ночі, коли вбили Шерон?

- Не лізьте в мої справи! - взвилася вона. - Плювати я хотіла на ваші зв'язки!

- Чого ви боїтеся? Що страшного вони можуть розгледіти, коли заглянуть у вашу голівку?

- Нічого я не боюся!

Вона нарешті вирвала руку, і тоді він провів пальцями по її щоці. Це було зроблено так несподівано і з такою ніжністю, що Єву обдало жаром.

- Дозволь мені допомогти тобі.

- Я... - Вона мало не сказала щось дуже важливе, але вчасно схаменулася; їй вистачило сили волі, щоб сухо закінчити:

- Я сама розберуся.

Завтра в будь-який час після дев'ятої ранку ви зможете забрати свій пістолет і патрони.

- Єва!

Але вона вже йшла до дверей, щосили намагаючись триматися незалежно.

- Я хочу побачитися з тобою сьогодні ввечері.

- Ні! - кинула вона через плече.

Рорк відчував страшну спокусу кинутися за нею навздогін, але не рушив з місця, а неголосно вимовив:

- Я можу допомогти розслідуванню.

При цих словах вона, звісно, не могла не зупинитися, не обернутися. Якби не гірке розчарування відкинутого залицяльника, він би, напевно, розсміявся - таке неймовірне поєднання підозрілості й упертості було в її погляді.

- Яким чином?

- У мене є спільні знайомі з Шерон. - Він помітив, як упертість змінилася в її очах цікавістю, але підозрілість залишилася. - Не потрібно докладати великих інтелектуальних зусиль, щоб зрозуміти, що ти шукаєш зв'язок між Шерон і дівчинкою, фотографії якої носиш із собою. Я подумаю над цим.

- Інформація підозрюваного не має великої ваги для слідства, - заявила Єва і додала, не давши йому заперечити:

- Утім, якщо хочеш, можеш поділитися зі мною результатами своїх роздумів.

Він видавив усмішку.

- Гарзд, поділюся, лейтенанте. Поки що відсипайся.

Коли двері за нею зачинилися, Рорк як за командою перестав усміхатися. Деякий час він роздумував, потім привів у дію приватну, захищену лінію зв'язку.

Цей дзвінок мав залишитися конфіденційним.

Єва встала під об'єктив охоронної камери біля дверей Чарлза Монро і вже відкрила рота, щоб назвати себе, як раптом двері відчинилися. На порозі стояв господар у чорному довгому вовняному плащі та кремовому шовковому шарфі. Його посмішка була не менш вишуканою, ніж вбрання.

- Лейтенант Даллас! Дуже мило, що ви знову заглянули. - Його погляд, ковзнувши по ній, висловив безмірне захоплення, яке Єва визнала незаслуженим. - До чого невдало, що я саме зібрався йти!

- Я вас довго не затримаю. - Вона зробила крок через поріг, і йому довелося відступити назад. - Усього кілька запитань, містере Монро. Або ви відповідаєте на них тут, неофіційно, або у відділку, під протокол, у присутності вашого адвоката.

Його красиві брови злетіли на лоб.

- Розумію... Хоча, зізнатися, думав, що ця стадія залишилася позаду. Я згоден, лейтенанте, ставте свої запитання. - Він зачинив двері. - Обійдемося неформальним спілкуванням.

- Де ви перебували позаминулого вечора, між вісьмома й одинадцятю?

- Позаминулого вечора? - Він вийняв із кишені електронний щоденник і натиснув кілька кнопок. - Ось. Зустріч із клієнткою о сьомій тридцять, відвідування театру о восьмій. Вони ставлять Ібсена - страшна туга! Ми сиділи в третьому ряду, у центрі. Вистава закінчилася близько одинадцятої. Ми замовили вечерю в ресторані з доставкою сюди. Я був зайнятий із нею до третьої ночі.

Прибираючи щоденник, він широко посміхався.

- Сподіваюся, з мене знято підозру?

- Якщо клієнтка підтвердить ваші слова.

Посмішка змінилася незадоволеною гримасою.

- Ви мене вбиваєте, лейтенанте!

- Хтось убиває ваших колег за професією! - безжально відрізала Єва. - Ім'я та телефон, містере Монро!

Чарлз Монро важко зітхнув і приречено продиктував необхідне.

- Ви знайомі з Лолою Старр?

- Лола? Лола Старр... Не маю честі. - Він знову дістав свій щоденник і зазирнув у розділ адрес. - Точно, ні. А що?

- Не пізніше завтрашнього ранку дізнаєтеся з випуску новин, - буркнула Єва, беручись за дверну ручку. - Поки що не щастить жінкам, містер Монро, але на вашому місці я б проявляла обережність, зустрічаючись із новими клієнтами.

Вона потяглася до ліфта, морщачись від головного болю, але по дорозі не витримала і озирнулася на двері Шерон Дебласс, над якими блимав червоний поліцейський вогник.

Єва нагадала собі, що зараз головне - сон. Дістатися до дому і хоча б на годинку викинути все з голови! Але замість цього вона ввела в охоронний блок свій номер, зняла пломбу і увійшла у квартиру вбитої.

Там було тихо й порожньо - утім, нічого іншого вона не очікувала. Якщо Єва на щось сподівалася, то, швидше, на спалах інтуїції, раптове осяяння. Але ні - тільки стукіт у скронях, від якого можна збожеволіти. Намагаючись не звертати уваги на свій стан, вона рушила до спальні, запалила світло і побачила ліжко.

Простирадла було відправлено на експертизу.

Усі органічні рідини, волоски, лусочки шкіри, що опинилися на них, були проаналізовані, дані запротокольовані. На водяному матраці красувалася пляма: тут кров просочилася крізь атласне простирadlo. Подушки і передня спинка ліжка теж були в крові. Цікаво, чи стане хто-небудь приводити це ложе в пристойний вигляд?

Єва перевела погляд на стіл. Фіні забрав маленький настільний комп'ютер, щоб вивчити не тільки дискети, а й жорсткий диск. Кімнату обшукали й облазили з лупою. Більше тут нічого було робити.

І все ж Єва відкрила комод, розмірковуючи про те, кому тепер дістануться всі ці речі. Шовк, мережива, атлас - улюблені матеріали жінок, які прагнули багатства і бажали, щоб з їхньою шкірою стикалися виключно дорогі тканини.

Найімовірніше - матері. Незрозуміло, чому вона досі не звернулася із заявою, щоб їй видали майно доньки. Треба буде про це поміркувати.

Вона перейшла до шафи для одягу і знову почала ритися в спідницях, сукнях, штанах, модних накидках, халатах, жакетах і блузках, вивертаючи кишені і обмацуючи підкладку. Потім настала черга взуття, акуратно складеного в пластмасові коробки.

"У людини всього дві ноги! - подумала вона роздратовано. - Навіщо одній жінці п'ятдесят пар туфель?!" Морщачи ніс, вона залазила пальцями в шкарпетки, проникала у в'язку порожнини надувних платформ, а потім знову прибирала туфлі в коробки і ставила їх на місце.

У Лоли не було таких покладів. Дві пари туфель на підборах шаленої висоти, пара дитячих сандалій на ремінцях, пара тенісних капців - ось і все взуття, виявлене в її шафі.

Зате Шерон була не просто модницею, а дуже організованою і марнославною. Взуття своє вона акуратно розставляла рядами за принципом... Тут щось не так! У Єви пробігли по шкірі мурашки.

Шафа була величезною, як кімната, але вона не пам'ятала, щоб у ній залишалося вільне місце.

Тепер же там з'явився цілий фут незайнятого простору.

Туфлі були складені стіною - вісім коробок завдовжки, шість заввишки, - але без жодної системи. Господиня ж керувалася цілком певним принципом: у день убивства Єва знайшла її коробки зі взуттям розсортованими за кольором і фасоном. Вона прекрасно пам'ятала ряд із дванадцяти коробок, по чотири заввишки.

"Яка дрібна помилка, - думала вона з посмішкою. - Однак людина, яка припустилася однієї помилки, не уникне й наступних!"

- Повторіть, лейтенанте!

- Він неправильно розставив у шафі взуттєві коробки!

Єва перекикувала вуличний шум, стискаючись від холоду: зламаний обігрівач ледве-ледве обдував їй ноги. З туристського фургона, що проплив повз неї в бік П'ятої авеню, лунало захоплене скрекотіння гіда, який розписував достоїнства тутешньої торгівлі. Якись кретини, що отримали дозвіл розкопувати проїжджу частину в денний час доби, захоплено довбали траншею на розі Шостої авеню і Сімдесят восьмої вулиці. Єва перейшла майже на крик:

- Можете подивитися записи! Я знаю, який вигляд мала шафа відразу після вбивства. Пам'ятаю, я ще здивувалася, навіщо одній людині стільки шмоток і в якому суворому порядку вони розташовані. Він повертався!

- Повернення на місце злочину? - сухо перепитав Вітні.

- Звичайно, це кліше. Але розхожі істини завжди спираються на факти. -
Сподіваючись вибратися із затора, вона збільшила швидкість і ледь не врізалася в мікроавтобус, що пирхав. Цікаво, хоч хто-небудь у Нью-Йорку сидить удень удома? -
Інакше вони не називалися б істинами.

І це ще не все! Вона зберігала свої коштовності в ящику з перегородками. Каблучки окремо, браслети окремо, і так далі. А тепер усе переплутано.

- Може, це детективи?

- Я перевіряла, як усе залишилося після них, сер. Упевнена, що він там побував! - Єва намагалася не кричати, знаючи про обережність Вітні. - Якимось чином перехитрив систему охорони і увійшов. Щось він там шукав - напевно, не захопив із собою все одразу. Якусь річ, що належала їй, яку ми переглянули.

- Хочете, щоб там знову попрацювали фахівці?

- Хочу. А Фіні нехай знову повернеться до файлів Шерон. Там напевно щось є! Для вбивці це важливо - не дарма він ризикнув і повернувся.

- Я підпишу дозвіл. Щоправда, начальству це не сподобається... - Вітні трохи помовчав, але потім, наче згадавши, що їх ніхто не може підслухати, потішився:

- До біса начальство! У вас пильне око, Далласе.

- Дякую за...

Але він відключився, перш ніж Єва встигла подякувати йому за похвалу.

Дві з шести... Сидячи в машині, вона скуйовджувалася дедалі сильніше, і не тільки від холоду. В її руках залишалися ще чотири життя!

Заїхавши на підземну стоянку, Єва дала собі слово, що завтра ж зателефонує механіку. Щоправда, він, напевно, провозиться з її машиною тиждень, вдаючи, що відважно б'ється з ідіотською мікросхемою, що керує обігрівачем. Щоб отримати іншу машину через департамент, довелося б по горло загрузнути в паперах. Про це було навіть страшно подумати. До того ж вона звикла до цієї, з усіма її примхами... Хоча, як відомо, найкращі машини дістаються поліцейським у формі. Ну чому детективи в цивільному завжди змушені задовольнятися металобрухтом?!

Доведеться користуватися громадським транспортом або викрасти першу-ліпшу машину з поліцейського гаража.

Морщачись при думці про майбутні незручності і нагадуючи собі про необхідність особисто попросити Фіні ще раз вивчити записи охоронних камер у комплексі "Горем", Єва піднялася на свій поверх.

Але варто було їй відімкнути замки, як рука сама потягнулася за зброєю.

Тиша у квартирі не могла її обдурити. Вона знала, що тут хтось є! По шкірі побігли мурашки, палець ліг на курок.

У напівтемній кімнаті панувала безмовність.

Потім вона вловила рух - і всі м'язи перетворилися на камінь, палець на курку стиснувся, як пружина...

- Чудова реакція, лейтенанте! - Рорк піднявся з крісла, з якого спостерігав за нею, і ввімкнув торшер. - Але я чомусь не сумнівався, що ти не станеш у мене стріляти.

Але ж вона могла б! Ба більше, їй зараз дуже хотілося його провчити, стерти з обличчя цю самовдоволену усмішку. Однак будь-яке застосування зброї тягло за собою нескінченне паперомарання. Єва була впевнена, що її зупинило тільки це.

- Якого диявола тобі тут знадобилося?

- Я чекав на тебе. - Дивлячись їй в очі, він показав порожні долоні. - Я не озброєний. Якщо не віриш, можеш сама перевірити - ласкаво прошу.

Вона повільно, неохоче прибрала револьвер у кобуру.

- Можу собі уявити, яку зграю дорогих і хитрих адвокатів ти підготовуєш, Рорк!

Не встигну я засадити тебе за злом, як ти знову опинишся на волі. І все-таки я, мабуть, спробую. Дуже вже хочеться зробити собі приємність - кинути тебе, паразита, в каталажку хоча б на кілька годин!

Рорк не впізнавав себе. Невже він перетворився на збоченця і здатний насолоджуватися навіть її лайкою?!

- Боюся, що це нічого не дасть. До того ж ти так втомилася! Краще присядь і вислухай мене.

- Не стану тебе питати, як ти сюди потрапив. - Єва відчувала, що вся тремтить від гніву; проти такого нападу обурення існували єдині ліки - закувати його в наручники. - Уся ця будівля належить тобі, от ти й заходиш як до себе додому!

- Що мені в тобі подобається, так це те, що ти не витрачаєш час на банальності.

- Не витрачаю. Мене цікавить не "як", а "навіщо".

- Бачиш, після того, як ти пішла з мого кабінету, я спіймав себе на тому, що продовжую думати про тебе - і не тільки на професійному рівні. - Рорк обдарував її своєю найчарівнішою посмішкою. - Ти їла?

- Навіщо ти сюди з'явився? - насупилася Єва, ігноруючи і це запитання, і цю посмішку.

Він зробив крок до неї і опинився поза колом світла, яке відкидав торшер.

- Спочатку про професійне: я зробив кілька дзвінків, які можуть тебе зацікавити.

Тепер про особисте... - Він доторкнувся до її щоки, притримав за підборіддя. - Я не міг забути втому в твоїх очах і чомусь вважав своїм обов'язком нагодувати тебе.

Єва смикнула головою, хоч і знала, що поводить як примхлива дитина.

- Які дзвінки?

Рорк поблажливо посміхнувся і зробив крок до телефону.

- Можна? - запитав він, уже набираючи номер. - Це Рорк. Можете принести замовлення. - Він знову посміхнувся. - Ти не заперечуєш проти спагеті?

- Проти самої страви - ні. Я заперечую проти такого поводження!

- Це мені в тобі теж подобається. - Бачачи, що вона вперто відмовляється сісти, Рорк опустився в крісло і, не звертаючи уваги на її невдоволення, дістав портсигар. - Особисто я найкраще відпочиваю за вечерею. А ти, по-моєму, взагалі ніколи як слід не розслабляєшся, Єво.

- Ти недостатньо добре мене знаєш, щоб судити. До речі, я не дозволяла тобі курити в моїй квартирі!

Але Рорк незворушно запалив цигарку і глянув на неї крізь легкий димок.

- За злом ти мене не заарештувала, то невже заарештуєш за куріння? До речі, я приніс пляшку вина. Вона там, у кухні. Хочеш спробувати?

- Чого б мені зараз хотілося, так це...

Раптово Єву відвідала жадлива думка, і вона кинулася до комп'ютера. Рорк одразу зрозумів, про що вона подумала, і насупився; тон його став жорсткішим:

- Якби метою мого візиту була метушня з твоїми файлами, я б навряд чи став тебе чекати.

- Це ти кинь! Така зухвалість якраз у твоєму дусі.

Однак підозри Єви виявилися марними: система безпеки не була зламана. Вона не знала, радіти чи засмучуватися, а потім побачила поруч із монітором конверт - і завмерла на місці. Її охопили погані передчуття.

- Що це?

- Поняття не маю. - Він видихнув чергову порцію диму. - Просто лежало на порозі.

Я підняв.

Але Єва вже знала, що це: знайомий розмір, форма, вага... Вона була впевнена, що в конверті відеокасета з подробицями вбивства Лоли Старр.

Вона раптово так зблідла, що Рорк занепокоївся.

- Що сталося, Єво?

- Нічого особливого. Службові справи. Вибач.

Вона пішла до спальні й замкнула за собою двері, а Рорк, похмурячись, побрів на кухню, знайшов келихи й розлив бургундське. Його вразив нехитрий побут Єви. Зовсім мало дрібничок, майже нічого, що видавало б походження, розповідало про сім'ю, жодних уречевлених спогадів. Перебуваючи у квартирі наодинці, він ледь не спокусився побувати в неї в спальні й хоч щось про неї дізнатися, але втримався.

Йому хотілося розгадати її, не користуючись підказками - і не з якогось почуття делікатності. У нього було відчуття, що вона кинула йому виклик, у ньому прокинувся мисливський азарт, а перемоги він звик здобувати чесним шляхом.

Утім, навіть убогість обстановки могла багато чого розповісти. Він зрозумів, що вона тут не живе, а тільки ночує: життя протікає на роботі.

Скуштувавши вино, Рорк схвалив свій вибір, а потім загасив цигарку і відніс келихи у вітальню. Він передчував, як цікаво буде розгадувати загадку на ім'я Єва Даллас!

Коли вона вийшла зі спальні хвилин за двадцять, офіціант у білій лівреї вже закінчував розставляти страви на маленькому столику біля вікна.

Запахи були п'янкими, але розбудити її апетит виявилися безсилями навіть вони. Голова знову розколювалася, а вона знову забула прийняти таблетку.

Рорк відпустив офіціанта і, коли той зник, тихо промовив:

- Мені дуже шкода.

- Чого шкода?

- Тебе знову щось засмутило.

Єва була дуже бліда; очі її згасли, у них не залишилося жодного виразу. Він зробив крок до неї, але вона запекло потрясла головою.

- Йди геть, Рорк.

- Піти просто. Занадто просто! - Він повільно обійняв її і відчув, як вона напружилася всім тілом. - Розслабся хоча б на хвилину! - Його голос звучав м'яко, переконливо. - Невже комусь буде погано, якщо ти на хвилинку відкинеш свої турботи?

Вона знову похитала головою - цього разу втомлено.

Вловивши її скорботний подих, він притиснув її до себе ще сильніше.

- Ти не хочеш поділитися зі мною?

- Ні.

Рорк насупився. Він знав, що даремно у все це вплутався. Зрештою, яке йому до неї діло? На жаль, він відчував, що вже не може відступитися: ця жінка стала для нього дуже важливою.

- Значить, є хтось іще, - пробурмотів він.

- Та нікого в мене немає! - схаменувшись, що її відповідь відкрила йому занадто багато, вона відсахнулася. - Я не мала на увазі...

- Знаю, знаю... - Рорк усміхнувся, але це була не дуже-то весела усмішка. - Боюся, у нас обох якийсь час нікого іншого не буде.

Вона зробила крок назад - це була не втеча, а підкреслення дистанції.

- Звучить занадто самовпевнено, Рорк!

- Зовсім ні. Мені здається, я вже досить добре тебе знаю. Ти - це твоя робота. Дуже багато роботи, лейтенанте. А вечір тим часом холодне.

Єва відчула, що надто втомилася, щоб суперечити йому і на чомусь наполягати. Вона покірно сіла і взяла виделку.

- Ти був за минулий тиждень у квартирі Шерон Дебласс?

- Ні, навіщо мені це?

Вона уважно подивилася на нього.

- А навіщо туди взагалі навідуватися?

Рорк не одразу зрозумів, що запитання потребує відповіді. А зрозумівши, знизав плечима.

- Щоб пережити все ще разок. Або щоб переконатися, що у квартирі не залишилося доказів.

- Але будинок належить тобі! Ти міг би опинитися там так само запросто, як у мене!

Він на мить підібгав губи з роздратуванням людини, яка втомилася відповідати на одні й ті самі запитання. Здавалося б, дрібниця, але Єва чомусь побачила в цьому довгоочікувану ознаку його невинуватості.

- Правильно. Із цим у мене проблем немає. Як господар я маю у своєму розпорядженні відповідний код і можу всюди пройти.

"Ні, - подумала вона, - твій код безсилий перед охоронним кодом поліції. Тут потрібні спеціальні знання!"

- Наскільки я розумію, - продовжував Рорк, - ти вважаєш, що після вбивства у квартирі побував хтось, хто не має стосунку до поліції?

- Розумій як хочеш. Хто відає твоєю охороною?

- "Лорімар" - і домашній, і діловий. - Він підняв келих. - Так простіше - компанія ж належить мені.

- Зрозуміло... Підозрюю, ти і сам дещо розумієшся на охоронних системах?

- Справді, я давно цим цікавлюся, тому й купив компанію. - Він намотав на виделку присипані травами спагеті, підніс до її губ і задоволено кивнув, коли вона покірно прийняла це підношення. - Знаєш, Єво, я відчуваю велику спокусу в усьому зізнатися, аби тільки ти підбадьорилася і поїла з тим самим ентузіазмом, який так мене порадував минулого разу. Але є неузгодженості: якими б не були мої злочини - а їх, безсумнівно, не злічити, - убивство в їхнє число не входить!

Єва зітхнула й опустила очі в тарілку. Їй не подобалося, що він вгадує її настрої.

- Що ти мав на увазі, кажучи, що я - це моя робота?

- Ти постійно про неї думаєш - зважаєш усі варіанти, усі "за" і "проти". Крім того, ти не емоційна, не імпульсивна. Але спокусити тебе все ж таки можна, якщо зловити слухний момент і діяти вміло. Уявляю, що з цього вийде!

Вона знову підняла очі:

- Так ось чого ти хочеш, Рорк? Спокусити мене?

- Хочу і спокушу! - пообіцяв він. - Хоча, на жаль, не сьогодні... Але я хочу не тільки цього.

Я хочу дізнатися, чому ти така, яка є. Хочу допомогти тобі. Наразі тобі подавай вбивцю - що ж, я спробую це зробити. І ще мені здається, що ти в чомусь себе звинувачуєш, - додав він. - По-моєму, це нерозумно й обтяжливо.

- Ні в чому я себе не звинувачую!

- Подивися в дзеркало, - тихо порадив Рорк.

- Все одно я нічого не могла зробити! - вибухнула Єва. - Нічого не могла запобігти!

Нічого!

- Хіба тобі належить щось запобігати?

- Уяви собі!

Він нахилив голову:

- Яким же це чином?

- Потрібно просто дотримуватися кількох заповідей: кмітливість, своєчасність, вірність обов'язку.

"Це не все, - подумав Рорк. - Проблема лежить набагато глибше".

- Хіба ти не виявляєш усі три похвальних якості?

Перед її уявним поглядом знову постали страшні картини. Смерть, кров - і власна безпорадність...

- Але тим не менш вони мертві! - Безпорадність була гіркою на смак. - Напевно був якийсь спосіб цьому перешкодити!

- Щоб не дати скоїтися вбивству, довелося б влізти в мізки вбивці, почати думати, як він. Хто б таке витримав?

- Я б витримала! - крикнула Єва, і це було чистою правдою: вона витримала б усе, що завгодно, тільки не таку нищівну поразку. - "Служити і захищати" - це не просто девіз поліції, не порожня фраза: це клятва. Якщо ти не можеш виконати клятву, то перетворюєшся на порожнє місце. А я їх не захистила! Я нікого не вберегла! Служити їм я можу тільки після того, як вони втратили життя... Чорт, якби ти бачив цю дівчинку! Він буквально роздер її на шматки. А я не встигла вчасно. Повинна була, але не встигла...

Єва схлипнула і сама збентежилася від своєї нестриманості. Затиснувши рукою рот, вона знесилено опустила на диван.

- Боже! - тільки й могла вона пролепетати. - Боже, боже...

Рорк сів поруч. Підкоряючись інстинкту, він не став притискати її до себе, а тільки поклав їй руки на плечі.

- Якщо не можеш або не хочеш говорити зі мною - це твоє право. Але з кимось ти маєш поговорити, ти ж знаєш!

- Сама впораюся! Я... - Рорк раптово так сильно її струсонув, що вона поперхнулася і нічого більше не змогла сказати.

- Так, але якою ціною?! Невже ти порушиш ще одну клятву, якщо полегшиш душу? Розслабся хоча б на хвилинку!

- Не знаю...

Єва раptom зрозуміла, що боїться. Їй здавалося, що вона розлучиться зі своїм значком, зі зброєю, із самим життям, якщо відпустить на волю думки і почуття. "Але ж це ж нерозумно!" - сказала вона собі і повільно вимовила:

- Та дівчинка весь час у мене перед очима.

Варто мені закрити їх або розслабитися - не те що на хвилину, на частку секунди! - як обов'язково з'являється вона.

- Розкажи.

Єва встала, взяла свій келих і повернулася на диван. Жадібний ковток змочив пересохле горло і трохи заспокоїв нерви. Вона застерігала себе, що втома вимотує і робить вразливою, але не розповісти вже не могла.

- Виклик надійшов, коли я була за півквартала від того місця. Я якраз щойно розправилася з черговою справою, а диспетчер звертався до найближчої машини. Побутове насильство - це завжди страшна метушня, але я опинилася зовсім поруч.

Я прийняла виклик. Мене зустріли сусіди - вони вискочили на вулицю і говорили всі одночасно...

Вона знову переживала ту кошмарну сцену в найдрібніших подробицях.

- А потім з'явилася жінка в нічній сорочці, вся в сльозах. На обличчі сліди побоїв, на руці рана... Сусідка намагалася її перев'язати, але кровотеча була такою сильною, що я веліла викликати "Швидку". Жінка твердила: "Вона в нього! Він схопив моє малятко!.."

Єва зробила ще один ковток.

- Жінка схопила мене за руку, забруднюючи своєю кров'ю, кричала, ридала, вимагала, щоб я його зупинила, врятувала її дитину... Напевно, мені слід було викликати

підмогу, але час був дорогий. Я побігла вгору сходами. Із третього поверху, де він замкнувся, долинали його крики. Він був абсолютно божевільний! Мені здалося, що я чую дитячий крик - але, можливо, це була галюцинація.

Перед дверима я поводитися як годиться. Сусіди сказали, як його звуть, і я зверталася на ім'я до нього і до дитини. Коли звертаєшся на ім'я, виходить більш задушевно, людина може схаменутися... Я назвала себе і попередила, що зараз увійду, але він знай собі біснувався. Я чула дзвін і тріск, а голосу дитини більше не чула... Напевно, вже тоді я все зрозуміла! Уже зламуючи двері, я знала, що він пошматував їх кухонним ножом!

Єва тремтячими руками піднесла до губ келих.

- Я побачила море крові. Така маленька дитина - і стільки крові: на підлозі, на стіні, на ньому самому... Кров ще стікала з його ножа. Дівчинка лежала обличчям до мене: личко маленьке, очі блакитні, величезні. Як у ляльки.

Вона помовчала, поставила келих.

- Він був абсолютно не в собі, і моя поява його не протверезила. Він наступав на мене - весь у крові, із закривавленим ножом. Я глянула йому в очі і прикінчила його.

- А вже наступного дня ти зайнялася розслідуванням нового вбивства, - спокійно підсумував Рорк.

- Тестування просто відкладено. Я пройду його через два-три дні. - Вона повела плечима. - Психіатри подумують, що мене мучить сам факт, що я його вбила. Я зможу їм навіяти цю думку. Але справа не в цьому. Я повинна була його вбити. Мене не це мучить. - Дивлячись Рорку прямо в очі, Єва зрозуміла, що зможе сказати йому те, у чому не наважувалася зізнатися навіть собі самій. - Мені хотілося його прикінчити! Більше того, я відчувала потребу зробити це! Дивлячись, як він випускає дух, я думала: "Він не зможе більше вбивати дітей". Я була рада, що саме я поклала цьому край.

- І ти вважаєш, що це погано?

- Я знаю, що це неприпустимо. Коли поліцейський починає відчувати задоволення від смерті - будь-якої смерті, навіть якщо йдеться про серійного вбивцю-маніяка, - значить, він переступив заборонену межу.

Рорк нахилився до неї. Їхні обличчя майже стикнулися.

- Як звали дівчинку?

- Менді. - Вона знову задихнулася, але вчасно взяла себе в руки. - Їй було три роки.

- Ти б так само не знаходила собі місця, навіть якби прикінчила його до того, як він її зарізав?

Єва відкрила і знову закрила рот, трохи помовчала.

- Напевно, я цього так і не дізнаюся.

- Правильно. - Він накрив долонею її руку. - Знаєш, я все життя недолюблював поліцію - з різних причин. Дуже дивно, що тепер, за таких нестандартних обставин, я зустрів поліцейського, до якого відчуваю не тільки повагу, але навіть потяг.

Єва підняла очі, хмурилась, але не висмикуючи руку.

- Незвичайний комплімент...

- Наші стосунки теж не назвеш звичайними. А зараз тобі потрібен сон. - Він встав і покосився на їжу, до якої вона майже не доторкнулася. - Коли прокинеться апетит, ти зможеш усе це розіграти.

- Дякую. Тільки наступного разу почекай, поки я повернуся додому, а потім заходь. Буду тобі дуже вдячна.

- Уже прогрес: ти сама говориш про наступний раз! - Трохи усміхаючись, він знову взяв її руку, підніс до губ і поцілував. - Ну, до наступного разу.

Дивлячись йому вслід, Єва сама не могла зрозуміти, що відчуває: невдоволення, переляк, збентеження? Вона потерла кісточки пальців об джинси і попленталася в спальню. Роздягнувшись, вона кинула одяг на підлогу, залізла в ліжко, заплющила очі й наказала собі: "Спи!"

Засинаючи, Єва згадала, що Рорк так і не відповів, кому дзвонив і що зумів з'ясувати.

Замкнувшись у кабінеті з Фіні, Єва поставила касету із записом вбивства Лоли Старр. Під час ляскання пістолета з глушником вона не здригнулася: її організм уже не протестував при думці про кулю, що встромляється в живе тіло.

У кадрі надовго застиг напис: "Друга з шести". Кінець фільму. Не кажучи ні слова, Єва поставила запис першого вбивства, і вони ще раз переглянули сцену загибелі Шерон Дебласс.

- Ну, що скажеш? - запитала Єва.

- Запис зроблено мікрокамерою "Трайдент", у продажу тільки півроку, дуже дорога. Щоправда, на Різдво були великі знижки. Думаю, під час традиційного розпродажу тільки на Мангеттені було продано тисяч десять примірників.

Звісно, менш дорогі моделі розходяться в ще більших кількостях, але і за такого збуту знайти того, хто купив конкретний екземпляр, все одно нереально.

Фіні подивився на Єву очима понурого верблюда.

- Здогадайся, кому належить фірма "Трайдент"!

- "Рорк індастріз"?

- Прийми мої вітання. Можна ручатися, що власник фірми має у своєму розпорядженні камеру нашумілої моделі.

- Не виключено, але... - Єва зробила відповідну позначку і скривилася, згадавши про губи Рорка, що доторкнулися до її пальців. - Убивця користується дорогим апаратом власного виготовлення? Що це - зарозумілість чи дурість?

- На дурня він якось не схожий.

- Саме так! А що щодо зброї?

- Теж нічого обнадійливого. У приватних колекціях налічується пара сотень екземплярів. - Фіні поклав до рота горішок кеш'ю. - Це тільки зареєстровані... - додав він із кислою посмішкою. - А глушник реєстрації не підлягає, бо вбивця сам його зробив.

Він відкинувся в кріслі.

- Що стосується першого запису, я з ним уже повозився і помітив кілька тіней. Упевнений, що він записував не тільки вбивство. Але до пуття розглянути нічого не

вдалося. Той, хто монтував запис, знає, як це робиться, і, крім того, має доступ до хорошого обладнання. До речі, я захопив і переглянув записи системи охорони в будинку Лоли Старр. Не вистачає двадцяти хвилин, починаючи з третьої десятої позаминулої ночі.

- Мерзотник, він і тут постарався! - прошипіла Єва. - Дивно, що в такому місці взагалі є система охорони... Між іншим, і першого, і другого разу його ніхто не помітив. Як він цього домігся?

- Може, він їм надокучив?

- Як регулярний клієнт Шерон? Скажи на милість, навіщо регулярному клієнту такої дорогої повії робити своєю другою жертвою таку зелену, необстріляну шльондру, як Лола Старр?

Фіні пожував губами:

- З любові до різноманітності?

Єва похитала головою:

- А може, першого разу йому так сподобалося, що він перестав вибагливо ставитися? Попереду ще чотири жертви, Фіні! Він від самого початку представився нам як серійний вбивця. Найімовірніше, ні Шерон, ні Лола самі по собі не були йому важливі.

Дві з шести - не більше того. - Єва перевела дух: вона не знаходила в тому, що відбувається, жодної логіки. - Навіщо ж він туди повернувся? - пробурмотіла вона собі під ніс. - Що шукав?

- Можливо, на це дадуть відповідь експерти?

- Може бути. - Вона взяла зі столу аркуш паперу. - Опрацюю ще раз список клієнтів Шерон, а потім візьмуся за клієнтів Лоли.

Фіні відкашлявся і вийняв із пакетика черговий горіх.

- Краще б тобі, Далласе, сказав про це хтось інший, але... Загалом, сенатор вимагає звіту.

- Мені нічого йому сказати!

- Вдень повідомиш йому це сама. У Вашингтоні.

Єва зупинилася перед самими дверима.

- Диявол!

- Я дізнався про це від шефа. Вилітаємо о другій годині дня. - Фіні заздалегідь турбувався, як поставиться до польоту його шлунок. - Ненавиджу політику!

Єва все ще скрипіла зубами після бесіди з Вітні, коли перед будівлею Сенату у Вашингтоні їм перегородили шлях охоронці Дебласса. Пред'явивши документи, вони розлучилися зі зброєю.

- Напевно, бояться, що ми вб'ємо їхнього боса просто на робочому місці, - проворчав Фіні, крокуючи червоно-біло-синім килимом.

- Я зараз не відмовилася б кого-небудь укокошити!

Косячись на охоронців у ладних костюмах і натопаних черевиках, Єва зупинилася біля дверей до кабінету сенатора, чекаючи, поки ще одна камера переконається, що вони не замишляють теракту.

- По-моєму, Вашингтон ніяк не позбудеться параної після останньої серії терористичних вилазок. - Фіні показав камері зуби. - Кілька десятків сенаторів пошкодилися розумом і тепер нікому не дають життя!

У цей момент двері відчинилися, і Рокмен, франтівець у костюмі у вузьку смужку, зустрів їх на порозі.

- У політиці хороша пам'ять - велика перевага, капітане Фіні, - зауважив він. - Лейтенант Даллас! Радий вас бачити. Ми цінуємо вашу моторність.

- Не знала, що сенатор і мій начальник перебувають у таких близьких стосунках, - сказала Єва, зробивши крок уперед. - І що обидва з такою легкістю тринькають гроші платників податків.

- Мабуть, вони обидва вважають правосуддя безцінним.

Рокмен провів їх до блискучого столу з вишневого дерева, теж, імовірно, безцінного, за яким сидів Дебласс. Судячи з усього, його дуже влаштовувала зміна температури в країні - Єва, наприклад, не схвалювала похолодання, що настало, - а також скасування закону про два терміни. За новим законодавством політик міг зберігати за собою посаду хоч довічно, якщо йому вдавалося примусити виборців за нього голосувати.

Дебласс почувався тут зовсім як удома. У його обшитому панелями кабінеті було тихо, як у церкві. Стіл відігравав роль вівтаря, стільці для відвідувачів виконували функції лав для богобоязливої пастви.

- Сідайте! - прогавкав Дебласс, склавши на столі величезні руки. - За останніми даними, за тиждень ви ні на йоту не наблизилися до упіймання монстра, який заанапастив мою онуку! - Очі сенатора свердлили поліцейських з-під темних брів. - Важко зрозуміти, чому так виходить, враховуючи можливості нью-йоркської поліції.

- Сенатор... - Єва згадала скупі настанови Вітні: дотримуватися такту та поваги, говорити тільки те, про що він знає і так. - Ми активно використовуємо ці можливості для ведення слідства і збору доказів. Вбивцю вашої онуки ще не заарештовано, проте робиться все необхідне для того, щоб спіймати його і покарати. Її справа - головна моя турбота. Даю вам слово, що такою вона залишиться доти, доки вбивство не буде розкрито.

Сенатор з цікавістю вислухав її маленьку промову, потім наліг грудьми на стіл.

- Мій досвід запудрювання людям мізків удвічі більший, ніж вам років, лейтенанте. Мене ви не проведете. Зізнайтеся, що приїхали з порожніми руками!

Єва одразу забула про такт і шанобливість.

- Ми ведемо складне і делікатне розслідування, сенатор Дебласс. Складність впливає з характеру злочину, делікатність викликана родоводом потерпілої. Керівництво визнало за необхідне доручити справу мені. Ви маєте право цьому чинити опір. Але, відриваючи мене від роботи, змушуючи летіти сюди і виправдовуватися, ви марно витрачаєте час. Мій час! - Вона встала. - У мене немає для вас новин.

Фіні, уявивши, як бовтається з нею на пару в петлі, теж піднявся, усім своїм виглядом уособлюючи нескінченну шанобливість.

- Упевнений, ви розумієте, сенаторе: з огляду на делікатність розслідування такого роду справи рухаються повільно. Від вас важко вимагати об'єктивності: адже йдеться про загибель вашої онуки. Однак у нас із лейтенантом Даллас немає вибору: ми зобов'язані бути об'єктивними.

Дебласс нетерпляче махнув рукою, примушуючи обох сісти.

- Звичайно, я не можу ставитися до цього неупереджено: Шерон була важливою частиною мого життя. Ким би вона не стала і як би я не був розчарований її вибором, вона мені рідна. - Він важко перевів дух. - Я не можу і не стану задовольнятися такою мізерною інформацією!

- Більше нічого не можу вам повідомити, - повторила Єва.

- А повія, вбита два дні тому? - Він запитально подивився на Рокмена.

- Лола Старр, - підказав той.

- Вважаю, ваші джерела інформації про Лолу Старр настільки ж надійні, як наші. - Єва вважала за краще звертатися до Рокмена. - Так, ми вважаємо, що між двома вбивствами існує зв'язок.

- Моя внучка пішла в житті невірним шляхом, - втрутився Дебласс. - Але вона не якшалась із непотребом на кшталт Лоли Старр!

"Значить, у повій теж є класові розмежування? - стомлено подумала Єва. - Ось ще новини!"

- Ми поки що не з'ясували, чи були вони знайомі. Що майже безсумнівно - обидві знали одну людину. Того, хто їх убив. Обидва вбивства скоєні за однаковою схемою. Користуючись цією схемою, ми знайдемо вбивцю. Сподіваюся, це станеться раніше, ніж він уб'є знову...

- Ви вважаєте, що він продовжить убивати? - поцікавився Рокмен.

- Впевнена.

- Вбивця використовував зброю одного типу? - запитав Дебласс.

- Зброя - частина застосовуваної злочинцем схеми, - ухильно відповіла Єва. - Між двома вбивствами існує безсумнівна схожість за великою кількістю ознак. У нас немає сумнівів, що їх скоїла одна й та сама людина.

Трохи заспокоївшись, Єва знову встала.

- Сенаторе, я не була знайома з вашою онукою і не маю в цій справі особистого інтересу, але будь-яке вбивство розцінюю як особисту образу. Я не дам йому спуску. Це все, що я можу вам сказати.

Він уважно на неї подивився і, очевидно, побачив більше, ніж розраховував.

- Добре, лейтенанте. Дякую, що приїхали.

Єва і Фіні рушили до дверей. Проходячи повз дзеркало, Єва помітила, як Дебласс зробив знак Рокмену, а той кивнув. Вийшовши, вона сказала:

- Цей сучий син буде за нами стежити.

- Хто?

- Ланцюговий пес Дебласса. Він буде слідувати за нами по п'ятах.

- З якої радості?

- Щоб знати, чим ми займаємося, куди прямуємо! Навіщо взагалі існує стеження?

Нічого, ми відірвемося від нього в аеропорту. - Вона помахом руки зупинила таксі. - Дивись в обидва, щоб знати, чи піде він за тобою до Нью-Йорка.

- За мною? А ти куди?

- Поки що сама не знаю.

Маневр був простий. Західне крило аеропорту завжди було забите пасажирями. Ситуація додатково ускладнювалася в години пік, коли всі пасажирі, які вирушають на північ, шикувалися в одну нескінченну чергу.

Єва миттєво змішалася з натовпом, встала на транспортер, що перевозить пасажирів у південне крило, і пірнула в підземку. Їй пощастило: орди людей, що рвуться в передмістя, їхали назустріч.

Зручно влаштувавшись у вагоні, вона вирушила на вокзал, попередньо відшукавши в записнику адресу Елізабет Баррістер.

Поки що все йшло непогано. Якщо їй пощастить і далі, то вона встигне додому до вечері.

У залі очікування був увімкнений телевізор. Зазвичай вона нехтувала програмами новин, але поява на екрані знайомої фізіономії змусила її завмерти.

Рорк! Ніде від нього немає порятунку! Стиснувши зуби, Єва втупилася в екран.

- У цьому багатомільярдному транснаціональному проєкті об'єднуються "Рорк індастріз", "Токаямо" і Європа! - захоплювався диктор. - Проєкт з'явився три роки тому, і ось тепер нарешті починається спорудження курорту "Олімпус", про який свого часу так багато сперечалися.

Курорт "Олімпус"... Єва напружила пам'ять.

Висококласний і наддорогий рай для багатіїв, призначений для їхніх розваг і задоволення будь-яких забаганок.

Вона фиркнула. Як це на нього схоже - витратити час і гроші на подібні дрібнички!

Утім, ці дрібнички могли принести захмарний прибуток.

- Містере Рорк! Одне питання, сер!

Рорк, який піднімався широкими мармуровими сходами, зупинився і, обернувшись до репортера, як зазвичай, підняв брову.

- Чи не могли б ви пояснити, навіщо витрачаєте стільки часу, зусиль і власних коштів на цей проект, який, за твердженнями критиків, ніколи не "злетить"?

- Злетить, злетить, можете не сумніватися! - пообіцяв Рорк. - І в прямому, і в переносному сенсі. А що стосується вашого "навіщо", то "Олімпус" буде справжнім раєм. Не можу собі уявити більш гідного об'єкта для вкладення коштів, зусиль і часу.

Ще б пак!.. Піднявши очі, Єва схаменулася, що мало не пропустила відправлення поїзда. Вона кинулася до дверей вагона, ледь встигла проскочити всередину і вирушила до Віргінії.

Коли Єва зійшла з поїзда, у повітрі вилися великі сніжинки. Їй не сподобалося біле обрамлення власного волосся і каша під ногами, але, сівши в таксі і назвавши адресу, вона мимоволі замилувалася місцевістю.

Недарма тут мешкали володарі грошей і престижу! Елізабет Баррістер і Річард Дебласс мали в своєму розпорядженні те й інше. Їхній двоповерховий будинок із рожевої цегли на схилі пагорба тішив око витонченістю.

Сніг мав чудовий вигляд на просторій галявині, а на гілках дерев - вишневих, як вирішила Єва, - і зовсім здавався горностаєвою мантиєю. Витончені чавунні ворота самі по собі були витвором мистецтва, хоча Єва не сумнівалася, що ними керує хитромудра електронна система.

Простягнувши руку з вікна таксі, вона сунула свій значок під окуляр сканера.

- Лейтенант Даллас, нью-йоркська поліція.

- Ваше ім'я відсутнє у списку запрошених, лейтенанте Даллас, - пролунав голос у переговорному пристрої.

- Я - слідчий у справі Шерон Дебласс.

Мені треба поставити кілька запитань Елізабет Баррістер або Річарду Деблассу.

Виникла пауза. Єва вже скуйовджувалася від холоду.

- Будьте ласкаві вийти з таксі, лейтенант Даллас, наблизитися до сканера і пред'явити посвідчення.

- Ну й містечко! - пробурмотів таксист.

Єва знизала плечима і підкорилася наказу.

- Можете відпустити машину, лейтенант Даллас. Вас зустрінуть біля воріт.

- Я чув, що їхню доньку пришили в Нью-Йорку, - зауважив таксист. - Ось вони й перестраховуються. Хочете, щоб я від'їхав і почекав вас?

- Ні, дякую. Коли я тут закінчу, я викличу вас за номером.

Помахавши їй рукою, таксист дав задній хід, розвернувся і поїхав. Єва вже злякалася, що відморозить ніс, коли кручені ворота нарешті розсунулися. Щойно вона підійшла до сходів ганку, двері будинку безшумно відчинилися.

Чи то слуги тут завжди носили похмурі чорні костюми, чи то це була данина жалобі. Так чи інакше, дворецький у чорному церемонно перепровадив Єву у вітальню, що примикає до холу.

Якщо будинок Рорка повідомляв про те, що в господаря водяться грошики, тихим пошепки, то цей палац буквально кричав про старі фамільні статки власників. Товсті килими, обтягнуті шовком стіни, вид на похилі пагорби, засипані снігом, із широких вікон. Єва звернула увагу на дух усамітнення, що панує тут. Архітектор виявив проникливість: цим людям явно подобалося вважати себе єдиними мешканцями всесвіту.

- Лейтенант Даллас?

Елізабет піднялася їй назустріч, і Єва помітила, що вона нервує: надто пряма спина погано поєднувалася з сумним поглядом.

- Дякую, що погодилися мене прийняти, місіс Баррістер.

- Мій чоловік на нараді. Якщо необхідно, я можу його викликати.

- У цьому немає потреби.

- Ви приїхали поговорити про Шерон?

- Так.

- Влаштовуйтеся. - Елізабет вказала на крісло з оббивкою кольору слонової кістки. -

Чим вас пригостити?

- Не турбуйтеся. Я постараюся довго вас не затримувати. Не знаю, наскільки ви знайомі зі змістом мого рапорту...

- Повністю, - перебила її Елізабет. - Дуже докладний рапорт. Як юрист анітрохи не сумніваюся, що, коли людина, яка вбила мою доньку, опиниться за ґратами, ви доведете її провину в суді.

- Сподіваюся, - пробурмотіла Єва, спостерігаючи, як Елізабет судомно стискає і розтискає тонкі пальці. - Розумію, як вам зараз важко.

- Вона була моєю єдиною дитиною, - просто відповіла Елізабет, а потім раптом насупилася і підняла підборіддя. - Ми з чоловіком були і залишаємося прихильниками регулювання чисельності населення. Двоє батьків - одна дитина. - Вона через силу посміхнулася. - У вас є для мене якась нова інформація?

- Поки що ні. Скажіть, місіс Баррістер, професія вашої доньки не викликала непорозумінь у родині?

Елізабет стиснула руки на колінах.

- Зрозуміло, я сподівалася, що моя дочка займеться чимось іншим. Але вона мала право зробити свій вибір самостійно.

- Ваш свекор, наскільки я знаю, був проти, - зауважила Єва.

Елізабет, здавалося, вже повністю опанувала себе.

- Погляди сенатора щодо законодавства, що регламентує секс, добре відомі. Як лідер консервативної партії він прагне до перегляду низки чинних законів, що належать до того, що зазвичай називають мораллю.

- Ви підтримуєте його погляди?

- Не підтримую. Але мені незрозуміло, яке це має значення.

Єва нахилила голову набік. Якщо ця жінка, яка так свято шанує закони, не згодна зі своїм прославленим свекром, можливо, вона поділяла погляди дочки?

- Вашу дочку вбито - можливо, клієнтом, можливо, кимось із близьких друзів. Мені б хотілося знати, чи не розповідала вона вам про свої ділові та особисті знайомства.

- Розумію. - Елізабет склала руки на колінах і спробувала чітко сформулювати запитання Єви, як личить юристу. - Ви вважаєте, що Шерон могла бути зі мною відвертою як з матір'ю і жінкою, яка поділяє багато її поглядів, з приводу інтимних подробиць свого життя. - Як Елізабет не старалася, її погляд затуманився. - Вибачте, лейтенанте, але це, на жаль, не так. Шерон рідко чимось зі мною ділилася - тим більше подробицями свого бізнесу. Вона була... далека і від батька, і від мене. Взагалі від усієї родини.

- І ви б не впізнали, якби в неї з'явився постійний партнер - людина, що викликає особливу симпатію? Здатна її ревнувати?

- Боюся, що ні. Але думаю, що така людина навряд чи в неї була. Бачите, Шерон... - Елізабет глибоко зітхнула, щоб заспокоїтися. - Вона зневажала чоловіків. Її тягнуло до них, але в глибині душі вона відчувала до них презирство. Мені здається, вона взагалі зневажала

людей, а чоловіків, які увивалися навколо неї з раннього віку, - особливо. Шерон вважала їх бовдурами.

- Професійні повії піддаються серйозній психологічній перевірці. Неприязнь, тим більше презирство, як ви це називаєте, зазвичай стає причиною відмови в ліцензії.

- О, Шерон була дуже розумна! Якщо їй чогось хотілося, вона знаходила спосіб це отримати. За винятком щастя... Щасливою вона не була. - Судячи з судомних ковтоків, Елізабет не могла впоратися з грудкою в горлі. - Чесно кажучи, я сама її зіпсувала. Мені нікого звинувачувати, крім самої себе. Який сенс приховувати? Мені хотілося ще дітей! - Вона закрила рот долонею і сиділа так доти, доки не вирішила, що зупинила тремтіння губ. - Мої переконання не дозволяли мені більше народжувати, чоловік теж ставився до цього однозначно. Але своїм почуттям я не могла наказувати: мені було мало однієї дитини. І я занадто сильно любила Шерон. Сенатор розповість вам, як я балувала її, як няньчилася з нею, у всьому потурала. І він матиме рацію...

- По-моєму, материнська турбота - ваш привілей.

Елізабет спробувала посміхнутися.

- Як і материнські помилки. Я зробила їх більш ніж достатньо. Річард теж помилявся: він любив доньку не менше, ніж я. Коли Шерон вирішила переїхати в Нью-Йорк, вона не приховувала від нас, чим збирається займатися. Ми намагалися боротися: Річард благав її, я погрожувала. Напевно, я сама її відштовхнула, лейтенант. Вона заявила, що я її не розумію, ніколи не розуміла, що бачила тільки те, що хотіла бачити. Вона кричала, що мене цікавить тільки те, що відбувається в суді, а те, що діється вдома, у мене під носом, я не бажаю помічати...

- Що вона хотіла цим сказати?

- Напевно, що я була більш здібним адвокатом, ніж матір'ю. Після її від'їзду я почувалася ображеною, я була страшенно зла на неї. Я чекала, впевнена, що вона відступиться. Але цього, звичайно, не сталося.

Вона помовчала, перебираючи сумні спогади.

- Річард кілька разів її відвідував, але це не принесло користі, а тільки його засмутило. Ми опустили руки й відмовилися від спроб на неї вплинути. Так тривало до недавніх пір, поки я не відчула, що ми зобов'язані спробувати ще раз.

- Чим це було викликано?

- Роки минають, - пробурмотіла Елізабет. - Раніше я сподівалася, що їй набридне таке життя, що вона пошкодує про розрив із сім'єю і повернеться. Але вона не поверталася... Рік тому я їздила до неї сама. І те, що я побачила, перевершило всі мої очікування. Це життя абсолютно засмоктало Шерон. Коли я спробувала вмовити її повернутися, вона накинулася на мене з образами. Я приїхала додому в жахливому стані. Річард, який до цього твердив, що більше не втручатиметься, зголосився з'їздити до неї і поговорити, але вона відмовилася з ним зустрітися. Навіть Кетрін хотіла нам допомогти. - Елізабет неухважно потерла перенісся, щоб угамувати головний біль. - Вона була в Шерон лише кілька тижнів тому.

- Член конгресу Кетрін Дебласс їздила в Нью-Йорк, до Шерон?!

- Ну, не тільки до неї... Вона збирала кошти в якийсь фонд і заодно спробувала поговорити з Шерон. - Елізабет стиснула губи. - Зізнатися, я сама попросила її про це. Мені здавалося, що я вже втратила Шерон і було пізно відігравати все назад. Я не знала, як її повернути!

Ось і понадіялася на допомогу Кетрін: вона родичка, але все ж не мати.

Вона подивилася на Єву:

- Вважаєте, що я повинна була відчувати небезпеку набагато раніше, коли Шерон була ще підлітком?

- Місіс Баррістер...

Елізабет похитала головою:

- Звичайно, ви маєте рацію. Але вона відмовлялася зі мною бути відвертою, а я не хотіла лізти їй у душу, бо завжди поважала її гідність.

Ніколи не схвалювала матерів, які сунуть ніс в особисті щоденники своїх дочок.

- У щоденники? - стрепенулася Єва. - Шерон вела щоденник?

- Завжди, з дитинства. Але дуже ретельно ховала його.

- Ви думаєте, ставши дорослою, вона не відмовилася від щоденника?

- Ні, це я точно знаю. Шерон раз у раз про нього згадувала, жартувала щодо своїх секретів і того, як жахнулися б знайомі, прочитавши, що вона про них понаписувала.

В описі майна особистий щоденник не фігурував. Якщо його прогледіли під час першого обшуку...

- У вас залишилися її старі щоденники?

- Ні! - Елізабет здригнулася, немов від переляку, - Шерон тримала їх у банківському сейфі.

Здається, вона зберегла всі свої щоденники, починаючи з першого.

- Вона користувалася тутешнім, віргінським банком?

- Про це я нічого не знаю. Але спробую дізнатися й одразу повідомлю вам.

- Буду вам дуже вдячна. Якщо ви щось згадаєте - ім'я, якісь слова, навіть найшкідливішу обмовку, - негайно дайте мені знати.

- Обов'язково. Тільки вона ніколи не розповідала про своїх друзів, лейтенанте. Мене це тривожило, хоча водночас я сподівалася, що відсутність близьких людей спонукає її повернутися, порвати з життям, яке вона для себе обрала.

Я навіть звернулася по допомогу до власного друга в надії, що його доводи виявляться переконливішими за мої.

- До кого ж?

- До Рорка. - На очах у Елізабет знову виступили сльози, але вона мужньо боролася з горем. - Я зателефонувала йому всього за кілька днів до вбивства. Ми знайомі багато років. Я попросила його організувати для неї запрошення на прийом, який влаштовували його друзі. Він погодився не відразу: Рорк не любить втручатися в чужі сімейні чвари. Але я дуже просила його. Мені здавалося, якщо він подружиться з нею, вона зрозуміє, що привабливій жінці не обов'язково торгувати собою, щоб відчувати свою цінність.

Він пішов на це - заради мене і чоловіка.

- Ви попросили його вступити з нею у зв'язок? - запитала Єва, не знайшовши більш тактовного формулювання.

- О, ні! Тоді в цьому не було б сенсу.

Я просила Рорка стати її другом. Другом і опорою. Я вибрала його, тому що нікому так не довіряю, як йому. Шерон обрубала всі зв'язки з рідними, і мені потрібна була особливо довірена людина. Він ніколи не заподіяв би їй болю. Він не здатний образити того, кого я люблю!

- Він вас любить?

- Це просто прихильність, - пролунав із дверей голос Річарда Дебласса. - Рорк дуже прив'язаний до Бет і до мене, а також ще до кількох людей. Але назвати це коханням? Наскільки я знаю, Рорк уникає таких сильних почуттів.

- Річарде! - Елізабет схопилася, притиснувши руки до грудей. - Я не очікувала тебе так рано...

- Ми вже закінчили. - Він підійшов до неї й обійняв. - Чому ти мене не покликала, Бет?

- Я не... - Вона осіклася і безпорадно підняла на нього очі. - Я вирішила, що впораюся сама.

- Тобі не треба справлятися самій. - Міцно тримаючи дружину за руку, він обернувся до Єви:

- Лейтенант Даллас, здається?

- Так, містере Дебласс. У мене з'явилися деякі запитання, і я воліла поставити їх особисто.

- Ми з дружиною готові надати будь-яку посильну допомогу.

На відміну від Елізабет, Річард Дебласс абсолютно не нервував. Його самовладанню можна було позаздрити. Єва зрозуміла, що він приймає весь вогонь на себе, оберігаючи дружину, але водночас намагаючись не видавати власні почуття.

- Ви запитували про Рорка? Дозвольте поцікавитися, з якої причини?

- Я розповіла лейтенанту, що просила Рорка зустрітися з Шерон, щоб він спробував...

- Ах, Бет! - Він приречено похитав головою. - Їй би нічого не допомогло. Навіщо було його в це втягувати?

Елізабет знову притиснула руки до грудей. На її обличчі було написано такий розпач, що в Єви розривалося серце.

- Знаю, ти твердив, що це марно, що ми повинні надати їй повну свободу. Але я все одно хотіла спробувати ще. Вона могла б до нього прив'язатися, Річарде! Рорк знає, як подіяти на жінку. Якби я раніше попросила його допомогти, він би, можливо, врятував її!

Для нього немає майже нічого неможливого, був би час. Але часу-то йому й не вистачило. Моїй дівчинці - теж...

- Перестань, - пробурмотів Річард, знову беручи її за руку. - Перестань.

Елізабет впоралася з хвилюванням і знову сховалася у свою шкаралупу.

- Нам тепер залишається тільки молитися, щоб здійснилося правосуддя, лейтенанте.

- Це я забезпечу, місіс Баррістер.

Вона заплющила очі.

- Ви вселили в мене надію. Зізнатися, раніше я не вірила в успіх, навіть коли почула про вас від Рорка.

- Він телефонував вам і говорив про перебіг слідства?

- Так, дзвонив - впоратися про наше самопочуття і попередити, що, на його думку, ви скоро нанесете мені візит. - Елізабет спробувала посміхнутися. - Він рідко помиляється. Він назвав вас компетентним, дисциплінованим, в'їдливим слідчим. Так і виявилось. Я вдячна вам за можливість самій у цьому переконатися. Тепер я бачу, що справа про вбивство моєї дочки перебуває в надійних руках.

Трохи похитнувшись, Єва вирішила ризикнути:

- Місіс Баррістер, як би ви сприйняли інформацію про те, що Рорк входить до числа підозрюваних?

Очі Елізабет на мить розширилися, але вона дуже швидко заспокоїлася.

- Я відповіла б, що це колосальна помилка.

- Тому що Рорк не здатний на вбивство?

- Ні, цього я б не стала стверджувати. - Для неї було явним полегшенням поговорити про когось іншого. - Радше, Рорк не здатний на безглузді дії. Він, мабуть, міг би скоїти холоднокрівне вбивство, але в жодному разі не вчинив би замах на беззахисну людину.

Так, він міг би вбити. Я б не здивувалася, якби дізналася, що на його рахунок є смерті. Але зробити те, що зробили з Шерон? Ні, тільки не Рорк.

- Ні, - підхопив Річард, знову стиснувши руку дружини. - Тільки не Рорк.

"Тільки не Рорк", - думала Єва, поки таксі мчало її назад, до вокзалу. Але чому він не сказав їй, що зустрічався з Шерон Дебласс, надаючи послугу її матері? Що ще він від неї приховав?

Шантаж? Рорка важко було вважати жертвою шантажу. Йому наплювати, що про нього наплетуть, що розтрублять на весь світ. Однак наявність щоденників усе змінювала, тепер необхідно було включити до переліку можливих мотивів убивства шантаж.

Що записувала в них Шерон, про кого? І де шукати ці прокляті щоденники?

- Зі стеженням я розправився за дві секунди, - похвалився Фіні, наминаючи неапетитний сніданок у їдальні управління поліції. - Він, звісно, клонув на мене. Тобто шукав-то тебе, але в такій штовханині не розбереш, де хто. Залажу я в цей клятий літак... - Фіні, не скривившись, запив яєчно з беконом кавою без молока. - Він теж сідає, тільки, зрозуміло, у перший клас. Виходжу - а він тут як тут, чекає. Тільки тоді до нього й дійшло, що тебе немає. Бачила б ти його фізіономію! Він кудись дзвонить, і ми з ним міняємося ролями - тепер я сідаю йому на хвіст. Дотягся за ним до готелю "Реджент". А в "Редженті" працюють одні придурки: поліцейський значок сприймають за брудну образу і відмовляються з тобою розмовляти.

- Але ти все одно, з властивим тобі тактом, нагадав їм про їхній громадянський обов'язок?

- Ось-ось. - Фіні запхав порожню тарілку в отвір для використаного посуду, розчавив порожній пластиковий стакан і відправив його слідом за тарілкою. - Він дзвонив у три місця: у Вашингтон, у Віргінію і нашому шефу поліції.

- Чорт!

- Повністю з тобою згоден. Сімпсон, безперечно, слухається Дебласса. Цікаво, на які кнопки він натискає?

Перш ніж Єва встигла відповісти, пролунав писк її телефону. Телефонував майор Вітні.

- Даллас! Через двадцять хвилин вам слід з'явитися на тестування.

- Але, сер, рівно о дев'ятій у мене зустріч з інформатором у справі Колбі.

- Перенесіть! - відрізав начальник тоном, що не терпить заперечень. - У вас є двадцять хвилин.

Єва повільно опустила телефон.

- Одна кнопка вже позначила себе...

- Здається, Дебласс має до тебе особистий інтерес. - Фіні вдивлявся в її обличчя: усі поліцейські дружно ненавиділи тестування. - Пройдеш без проблем?

- Не сумніваюся. Але це займе майже весь день. Зроби послугу, Фіні! Перевір манхеттенські банки. Мені треба дізнатися, чи був у Шерон Дебласс сейф у банківському сховищі. Якщо нічого не знайдеш тут, займися іншими районами Нью-Йорка.

- Буде зроблено.

Відділ психологічного тестування являв собою мережу довгих коридорів - частково скляних, частково пофарбованих у світло-зелений, нібито заспокійливий, колір. Лікарі та інший персонал носили білу форму - колір невинності і, звичайно ж, сили. За першими ж дверима з броньованого скла Єві було запропоновано здати зброю. Вона витягла револьвер із кобури, поклала на піддон і простежила поглядом, як він від'їжджає.

Уже дорогою до кабінету тестування 1-С вона відчула себе голою. У кабінеті їй було ведено роздягнутися.

Складаючи на лавці одяг, вона намагалася не думати про людей, що спостерігають за нею на моніторах, і про прилади, які зловісно миготять вогниками.

Медичний огляд був найлегшою частиною. Їй тільки й довелося, що стояти в центрі камери і спостерігати за переморгуванням приладів, які перевіряють її внутрішні органи і кістки.

Потім їй дозволили вдягнути синій комбінезон і присісти, поки перевіряли її зір і слух і проводили стандартний тест на рефлекси.

Кров на аналіз узяв лаборант.

ПРОХАННЯ ПРОЙТИ У ДВЕРІ З ТАБЛИЧКОЮ "ТЕСТУВАННЯ 2-С". ПЕРШИЙ ЕТАП ЗАВЕРШЕНО.

У сусідньому кабінеті Єві було наказано влягтися на стіл із подушками для сканування головного мозку. Справді, навіщо їм поліцейські з пухлиною мозку, які виводять у розхід законослухняних громадян?

Поки їй на голову надягали шолом, вона спостерігала через прозору стіну за своїми мучителями. Потім почалися комп'ютерні ігри.

Єва прийняла сидяче положення і була занурена у віртуальну реальність. Їй належало вести швидкісне переслідування. У вухах пролунали оглушливі звуки: виття сирен, суперечливі команди з переговорного пристрою. Вона впізнала стандартну

поліцейську машину з повним оснащенням. Керування машиною було довірено їй, і Єва почала відчайдушно виляти, щоб не вбити пішоходів, яких кидали їй під колеса за примхою комп'ютера.

Вона мучилася від неймовірної задухи і ні на секунду не забувала, що весь цей час контролюються її життєві функції: тиск, пульс, пото - і слиновиділення. Від зіткнення з вантажним фургоном її врятувало тільки диво.

Знайоме місце: старий порт на східній околиці Мангеттена. Єва навіть відчула характерні запахи води, гниючої риби, застарілого поту. Безробітні в синій уніформі чекали удачі: разового доручення або роботи на весь день. Вона пролетіла повз синю чергу, яка чатує на вхід до Центру працевлаштування.

ЗЛОЧИНЕЦЬ ОЗБРОЄНИЙ: ПОМПОВА РУШНИЦЯ, РУЧНА ГРАНАТА. ВБИВСТВО З МЕТОЮ ПОГРАБУВАННЯ.

"Чудово! - подумала Єва, продовжуючи перегони. - Краще не буває". Вона натиснула на акселератор, вивернула кермо і підчепила переслідувану машину за задній бампер, висікаючи сніп іскор.

Повз її вуха пронісся згусток полум'я: переслідуваний зробив постріл. Вуличний торговець і кілька його покупців відскочили вбік, на бруківку впав казан із рисовою локшиною, до слуху донеслася лайка.

Єва знову підчепила машину втікача, маючи намір притиснути її до стіни. Цього разу втікач не впорався з керуванням, його занесло. Єва розвернулася перед ним і змусила зупинитися. Наступної миті вона вискочила з машини, голосно називаючи себе і попереджаючи про безглуздість опору. Злочинець вивалився з дверцят, і вона притиснула його до асфальту. Єва побачила, як він тремтить, мочиться в штани і непритомніє.

Не встигла вона перевести подих, як мучителі перенесли її в нову обстановку. Знову почулися крики - так кричала та дівчинка. А потім пролунав шалений рев чоловіка - її татуся...

Вони майже без вад відновили ситуацію, скориставшись її рапортом. І відеозйомкою місця злочину. Єві дуже хотілося обсіпати їх прокльонами, але вона зціпила зуби, придушила ненависть, забула про своє нещастя і побігла вгору по сходах - назад у свій кошмар.

Дівчинка більше не кричить. Єва б'є в двері, називає своє ім'я і звання, застерігає людину за дверима від необачних дій, намагається її заспокоїти.

- Сучки! Усі ви сучки! Спробуй увійди, гадина, я і тебе штрикну!

Двері, не витримавши удару плечем, вивалюються, як картонка. Вона вривається у квартиру, тримаючи зброю наготові.

- Вона була така ж, як її мати, щоб їй здохнути! Думали від мене втекти! Але нічого, я з ними розібрався. І з тобою розберуся, поліцейська сучка!

Дівчинка дивиться на неї величезними мертвими очима. Ляльковими очима. Маленьке безпорадне тільки понівечене, навколо калюжа крові.

Кров усе ще стікає з леза ножа.

Вона велить йому стояти на місці:

- Сучий сину, кинь ніж! Кинь свій ніж!

Але він продовжує йти на неї. Вона намагається його оглушити, але він не зупиняється.

Єва забула, що перед нею всього лише комп'ютерне відтворення ситуації. Їй здається, що в кімнаті пахне кров'ю, сечею, підгорілою їжею. Світло таке яскраве, що можна осліпнути; вона бачить усе до найдрібніших подробиць. Лялька з відірваною рукою на просидженому дивані, перекошені віконниці, які не рятують від миготіння червоної неонові реклами на протилежному боці вулиці, перевернутий стіл із дешевої пластмаси, тріснутий екран непрацюючого телевізора.

Дівчинка з мертвими очима, калюжа крові, що розтікається. І зловісне поблискування ножа.

- Знаєш, куди я його зараз тобі встромлю? Почекай, зараз дізнаєшся!

У нього божевільний погляд - наслідки вживання саморобного наркотику, що перетворює людей на богів, які не знають межі своїй могутності, впевнені у власному безсмерті.

Ніж із закривавленим лезом злітає в повітря. Що ще їй залишається?

Вона натискає на курок, тіло злочинця смикається, очі скляніють. Давлячись, щоб не закричати, Єва ударом ноги вибиває ніж із кулака, що стискає його, і кидається до дитини.

Величезні лялькові очі знову нагадують їй, що вона запізнилася.

Вона наказує собі розслабитися і не думати ні про що, крім рапорту...

Отже, з віртуальною реальністю покінчено.

Новий замір основних параметрів життєдіяльності перед фінальною стадією тестування - бесідою віч-на-віч із психіатром.

Єва нічого не мала проти доктора Міри - жінки, яка свято вірить у своє покликання. Зайнявшись приватною практикою, вона заробляла б утричі більше, ніж в управлінні поліції та безпеки, і тим не менш уже багато років працювала там. У неї був тихий голос із легким відтінком зарозумілості - візитна картка уродженки Нової Англії, вихованої в хорошій родині зі старими традиціями. Її світло-блакитні очі дивилися співчутливо і пильно. Шістдесятирічна жінка, яка не оплакує минулих років і не перетворилася на статечну літню даму. Темно-каштанове волосся було зібране на потилиці в акуратний вузол. Одягнена вона була в приємний рожевий костюм із золотим кружечком на лацкані.

Ні, особисто проти неї Єва нічого не мала - просто ненавиділа всіх психіатрів скопом.

- Доброго дня, лейтенанте Даллас. - При появі Єви Міра підвелася в блакитному кріслі.

У кабінеті не було ні столу, ні комп'ютера.

Єва знала, що це один зі способів заспокоїти випробовуваного, змусити його забути, що за ним невинно спостерігають.

- Доброго дня, лікарю. - Єва сіла у вказане Мірою крісло.

- Я якраз збиралася попити чаю. Складете компанію?

- Із задоволенням.

Міра легкою ходою пройшла в сусідній закуток і повернулася з двома чашками.

- Шкода, що ми тестуємо вас невчасно, лейтенанте, - почала вона, з посмішкою куштуючи чай. - Результати перевірки набагато достовірніші, якщо провести її не пізніше доби після події.

- Я нічого не могла вдіяти, - знизала плечима Єва.

- Мене попередили. Мушу сказати, що з фізичним станом у вас усе гаразд.

- Чудово.

- Ви все ще заперечуєте проти гіпнозу?

- Але ж це добровільна процедура!

Єва ненавиділа власний оборонний тон.

- Абсолютно вірно. - Міра поклала ногу на ногу. - Але ви пройшли через важке випробування, лейтенанте. У наявності ознаки емоційного стомлення.

- Я розслідую нову, дуже непросту справу.

Воно забирає в мене багато сил.

- Цією інформацією я володію. Ви приймаєте запропоновані медикаменти для поліпшення сну?

Єва спробувала чай. Як вона і побоювалася, чай був квітковий.

- Ні. Ми з вами це вже обговорювали. Рішення щодо снодійного приймається самостійно, і я вирішила утриматися.

- Тому що воно обмежує самоконтроль?

Єва подивилася їй в очі.

- Так, тому. Мені не подобається, коли мене присипляють, як не подобається перебувати тут. Не люблю насильства над мізками!

- Ви вважаєте тестування насильством над мізками?

Так вважав усякий поліцейський - з мізками.

- Здається, мені не надано вибору?

Міра зітхнула:

- Адже ви прекрасно знаєте, Єво, що застосування зброї з летальним результатом, незалежно від обставин, травмує психіку співробітника поліції. Якщо травма позначається на емоціях, реакції, настрої, не можуть не постраждати показники роботи. Якщо ж застосування сили на ураження спровоковано збоєм у роботі організму, цей збій має бути ідентифікований і усунутий.

- Я знайома з принципами вашої роботи, лікарю, і готова співпрацювати. Але любити все це я не зобов'язана.

- Не зобов'язані, - погодилася Міра, спритно утримуючи чашку з чаєм на коліні. - У вас це друге за рахунком застосування зброї з летальним результатом, лейтенанте. З огляду на ваш службовий стаж, не можна сказати, що ви зловживаєте своїм становищем. Однак багато хто обходиться без цього протягом усієї служби. Хотілося б почути, як ви самі розцінюєте свій вчинок і його результати.

"Хотіла б виявитися спритнішою, - подумала Єва. - Краще б, щоб дитина гралася зараз у свої іграшки, а не перетворилася на купку попелу після кремації!"

- Переді мною стояв простий вибір: або дозволити йому порубати мене на шматки, або зупинити його. Я не піддаю сумніву прийняте рішення. Моє попередження було проігноровано. Спроба оглушити його до успіху не привела. А доказ того, що він виконає погрозу, лежав між ним і мною на підлозі, в калюжі крові! Тож результат мого рішення не викликає в мене докорів сумління, лікарю.

- Вас сильно схвилювала смерть дитини?

- По-моєму, смерть дитини будь-кого схвилює. Особливо таке звіряче вбивство беззахисної істоти.

- Ви не вбачаєте паралелі між тією дівчинкою і собою? - раптом тихо запитала Міра і побачила, як напружилася її пацієнтка. - Я думаю, для вас, лейтенанте, не є сюрпризом моя обізнаність про ваше походження.

Я знаю, що в дитинстві ви зазнавали фізичного та сексуального насильства. У віці восьми років вас покинули батьки.

- Це не має стосунку до...

- Я вважаю, що це має прямий стосунок до вашого психічного та емоційного стану, - перебила її Міра. - Два роки - з восьми до десяти років - ви жили в притулку, поки ваші батьки перебували в розшуку. Мені відомо також, що перші вісім років життя стерлися з вашої пам'яті. Ви не пам'ятаєте ні свого справжнього імені, ні місця народження, ні будь-яких обставин.

Погляд Міри тільки здавався безтурботним, насправді він був дуже пильним.

- Вам дали нове ім'я, а пізніше - нову сім'ю. Ви ніяк не могли впливати на те, що відбувається з вами. Ви були відкинутою дитиною, повністю залежною від системи, яка багато в чому виявилася недосконалою.

Єві знадобилося нелюдське зусилля, щоб не сховати очі й не підвищити голос.

- Потім я сама стала частиною системи і теж виявилася недосконалою - не змогла врятувати дівчинку... Вам хочеться знати, як я до цього ставлюся, докторе Міра?

Найменше Єва збиралася зараз розповідати про свій біль, про свої нічні кошмари.

- Я впевнена, що зробила все можливе! Ви, очевидно, вже знаєте, що у вашій віртуальній реальності я повторила те саме. Мені нічого було змінити у своїй поведінці. Якби в мене була можливість врятувати дівчинку, я б її врятувала. Якби була можливість заарештувати злочинця, його було б заарештовано.

- Але все це від вас не залежало...

Ось в'їдлива стерво!

- У моїй владі було застосувати зброю на ураження. І, вичерпавши всі стандартні прийоми, я її застосувала. Ви знайомі з моїм рапортом, лікарю. Я вважаю, що летальний результат повністю виправданий.

Міра помовчала. Вона давно знала, що її вміння вистачає лише на те, щоб злегка подрпати Євину оборонну стіну без найменшого шансу її розтрощити.

- Добре, лейтенанте. Вам дозволяється повернутися до виконання службових обов'язків без жодних обмежень. - Бачачи, що Єва встає, Міра підняла руку:

- Одну хвилину. Я хотіла б вам сказати ще кілька слів - між нами, не під запис.

Єва насупилася, але залишилася сидіти. Міра посміхнулася.

- Людський розум часто перебуває в глухому самозахисті. Ваш, наприклад, вперто відмовляється відновити перші вісім років життя.

Однак ці роки - частина вашої особистості. Коли ви будете готові, я зможу їх вам повернути. І повірте, Єво, - підсумувала вона тихо, - я зумію допомогти вам із цим ужитися.

- Я сама зробила з себе те, що я є, і чудово уживаюся з собою. Будь-які нові одкровення щодо мого минулого неминуче викличуть стрес і необхідність усе переглядати.

Я не хочу йти на такий ризик.

Єва встала і попрямувала до дверей, але на порозі обернулася. Міра сиділа в колишній позі: нога на ногу, чашечка в руці. У повітрі плавав аромат квіtkового чаю.

- Якщо можна, одне запитання, лікарю. - Міра кивнула, і Єва повернулася у своє крісло. - Жінка з прекрасним суспільним і фінансовим становищем свідомо обирає професію повії. - Помітивши докірливо підняту брову співрозмовниці, Єва нетерпляче махнула рукою. - Ми тут не для того, щоб вправлятися в евфемізмах. Вона вирішила заробляти на життя сексом. Плюнула в обличчя своїй вишуканій сімейці, включно з архіконсервативним дідусем.

Навіщо?

Міра знизала плечима:

- За таких уривчастих, неконкретних відомостей важко виділити єдине мотивування. Першим спадає на думку найочевидніше: жінка не бачила іншого способу самоствердитися, крім сексу. Сам статевий акт вона або обожнює, або зневажає.

Це звучало інтригуюче.

- Якщо ненавидиш статевий акт, навіщо ставати повією?

- Заради покарання.

- Самої себе?

- І себе, і близьких.

Така думка не спадала Єві на думку. Вона знову згадала про щоденник Шерон і подумала, що треба дістатися до нього якомога швидше.

- Її вбили, лікарю. Жорстоке, збочене вбивство, пов'язане із сексом і позначене неповторним почерком. Вбивця зняв на відеокамеру процес умиртвіння, заздалегідь обдуривши пильність сучасної системи охорони.

Запис підкинув слідчому, а на місці злочину залишив хвалькувату записку. Як по-вашому, що являє собою вбивця?

- Малувато інформації, - поскаржилася Міра, але Єва зрозуміла, що заволоділа її увагою. - Судячи з усього, він винахідливий, любить будувати плани і спостерігати їхнє втілення. Самовпевнений - можливо, до самовдоволення. Кажете, неповторний почерк? Імовірно, злочинець відчуває бажання залишити якийсь слід, продемонструвати спритність, хитромудрість. Нумо, використовуйте свій талант спостерігача і дедуктивні здібності, лейтенанте: він отримував насолоду від убивства?

- Так! Думаю, він не просто насолоджувався, а впивався.

Міра кивнула:

- Значить, обов'язково захоче повторення задоволення.

- Це вже сталося. Два вбивства, з розривом не більше тижня. Боюся, він не стерпить і скоро вчинить третє.

- Напевно. - Міра незворушно присьорбувала чай, немов ішлося про моди останнього весняного сезону. - Чи є між двома вбивствами якийсь зв'язок - крім автора і методу?

- Секс, - коротко кинула Єва.

- Так... - Міра нахилила голову. - За всього прогресу технологій, незважаючи на приголомшливі досягнення в генетиці, ми, як і раніше, не в змозі контролювати людські чесноти й вади. Можливо, ми занадто гуманні, щоб дозволити собі вторгнення в ці делікатні

сфери. Людському духу життєво необхідні пристрасті. На жаль, іноді пристрасті набувають потворних форм. Секс і насильство - деякі досі вважають це поєднання природним.

Вона встала і віднесла чашки в раковину.

- Хотілося б дізнатися про цю людину більше, лейтенант. Якщо вам знадобиться його психологічний портрет, сподіваюся, ви звернетесь до мене.

- Розслідування проводиться за п'ятою категорією.

Міра озирнулася.

- Розумію...

- Але якщо нам не вдасться його схопити до того, як він завдасть наступного удару, я думаю, що зможу обійти заборону.

- Я до ваших послуг.

- Дякую.

- І останнє, Єво. Я хочу, щоб ви зрозуміли: навіть у сильних, самостійних жінок завжди є слабкі місця. Не треба їх боятися.

Єва витримала погляд психіатра, не опустивши очей.

- На мене чекає робота.

Після перевірки у Єви тремтіли ноги і руки.

Вона ніяк не могла заспокоїтися і в результаті агресивно поведилася з інформатором, мало не випустивши з рук ниточку у справі про заборонені психотропні хімікати. У департамент поліції вона повернулася не в найкращому настрої. Звісток від Фіні не було.

Колеги, знаючи, як Єва провела день, намагалися з нею не стикатися, тож вона цілу годину пропрацювала на самоті, киплячи від роздратування.

Упевнена, що день все одно пропав, Єва проте про всяк випадок зателефонувала Рорку. Не заставши його, вона не здивувалася і навіть не особливо засмутилася. Вона залишила на його автовідповідачі повідомлення з пропозицією ділової зустрічі, чим і закінчила свій робочий день.

Необхідно було розслабитися. Єва вирішила втопити поганий настрій у дешевому спиртному і посередній музиці "Синьої білки" - нічного клубу, де виступала Мевіс. Закладу

залишався лише крок - причому зовсім коротенький - до кубла. Тьмяне освітлення, сумнівний контингент, погане обслуговування...

Але саме це Єві зараз і було потрібно.

На вході її оглушила музика. Мевіс примудрялася перекрикувати оркестр, точніше, одного поцяткованого татуюваннями молодика за синтезатором.

Відхиливши пропозицію якогось типу в капюшоні пригостити її в кабінетику для курців, Єва проштовхнулася до вільного столика, замовила коктейль "Реготун" і стала спостерігати за Мевіс.

Не так уже й погано, вирішила вона, хоча, зрозуміло, не надто добре. Утім, тутешні слухачі - не найвишуканіша публіка.

Усе тіло Мевіс вкривали різнокольорові мазки з переважанням помаранчевих, фіолетових і - в стратегічно важливих містечках - смарагдових тонів. Під дзвін браслетів і ланцюгів вона звивалася на маленькій сцені, піднесена над спітнілою людською масою.

Єва помітила, що біля краю сцени кочує по руках маленький запечатаний пакетик. Наркотик!

Як тільки не намагалися покінчити з цим злом: оголошували йому війну і легалізували, ігнорували і регулювали - все без толку.

Їй навіть не спало на думку кинутися в натовп і заарештувати кого-небудь. Замість цього вона помахала Мевіс рукою.

Вокальна частина композиції завершилася.

Мевіс зістрибнула зі сцени, розсікла натовп і поставила свій розписний зад на столик Єви.

- Привіт, незнайомко!

- Чудовий живопис, Мевіс. Хто художник?

- Один знайомий. - Вона вказала дюймовим нігтем на свою ліву сідницю. - Він називає себе Карузо. Бачиш підпис? Я для нього ходяча реклама, тому нічого не плачу за гардеробчик.

Мевіс витріщила очі, коли офіціантка поставила перед Євою високу вузьку склянку з пінистою синюватою рідиною.

- "Реготун"?! Слухай, краще я роздобуду молоток і одним ударом звалю тебе на підлогу!

- У мене був паршивий день, - процідила Єва, роблячи сміливий ковток. - Боже, яка погань!

Коли в них тут з'явиться совість?

Мевіс стурбовано нахилилася до неї.

- Хочеш, щоб я забралася?

- Ні, все гаразд. - Єва ризикнула і зробила ще один ковток. - Захотілося поглянути, як ти тут надриваєшся, і випустити пару. Слухай, а наркотиками ти, часом, не зловживаєш?

- Перестань! - Мевіс струснула Єву за плече, не стільки образившись, скільки злякавшись. - Я чиста, як скельце, зрозуміла? Тут, звісно, приторговують, але все більше по дрібницях: заспокійливими засобами та іншою дитячою дурницею. Знаєш, якщо тобі обов'язково треба кого-небудь замести, то, зроби милість, заявися краще в мій вихідний.

- Вибач, - злячись на саму себе, Єва потерла руками обличчя. - Зараз людям краще триматися від мене подалі. Ступай співай. Мені подобається тебе слухати.

- Так я і повірила! Загалом, якщо скучитимеш, блимни мені - я підберу тобі веселу компанію.

- Дякую.

Єва відкинулася в кріслі й заплющила очі. Як не дивно, цього разу зазвучала повільніша, цілком прийнятна мелодія. Якщо не дивитися навколо, обстановка могла навіть здатися прийнятною.

Єва знала, що будь-якої миті може купити засіб для підвищення настрою і побачити яскраве світло і химерні фігури, що відповідають музиці. Але зараз вона віддавала перевагу повній темряві перед очима.

- Як ви опинилися в цьому гнізді беззаконня, лейтенанте?!

Єва розплющила очі й побачила Рорка. "Ну ось уже починаються галюцинації", - подумала вона.

- Звідки ти взявся?

Рорк сів навпроти. Столик був такий маленький, що вони впиралися одне в одного колінами.

- Ти забула, що перед тим, як піти, дзвонила мені і залишила цю адресу?

- Я думала, ти просто подзвониш. Мені потрібна ділова зустріч, а не товариш по чарці!

Він подивився на її напій, прийняв.

- Якщо будеш лакати цю отруту, то не доживеш ні до якої зустрічі.

- Таке вже це місце. Тут не подають марочних вин і витриманого віскі.

Він доторкнувся до її руки, хоча й знав, що вона напевно найжачиться і відсмикне руку.

- Чому б нам не піти туди, де є те й інше?

- У мене паршивий настрій, Рорк. Признач мені зустріч у зручний для тебе час і провалюй.

- Мене цікавить мета зустрічі. - Рорк відкинувся на спинку стільця, і в цей момент його увагу привернула Мевіс. Він підняв брову, помітивши, як вона жестикулює і обертає очима. - Послухай, або у співачки напад, або вона звертається до тебе.

Єва байдуже похитала головою.

- Це моя подружка. - Мевіс усміхалася і показувала два великі пальці, Єва люто покрутила головою. - Вона думає, що мені пощастило.

- Так і є! - Рорк узяв її коктейль і поставив на сусідній столик, де до нього потягнулося одразу кілька жадібних рук. - Щойно я врятував тобі життя.

- Якого біса?!

- Хочеш напиться - так хоча б вживай рідини, які не сплять тобі оболонку шлунка. - Він прискіпливо вивчив меню. - Тут такого вдень із вогнем не знайдеш. - Рорк узяв її за руку і встав. - Ходімо звідси.

- Мені й тут добре!

Він терпляче нахилився і зазирнув їй в обличчя.

- Я тебе розкусив. Тобі хочеться нализатися і затіяти бійку, не побоюючись за наслідки. Так от, зі мною тобі не обов'язково напиватися і абсолютно нічого побоюватися. Можеш скандалити скільки влізе.

- Чому ти вирішив, що я збираюся скандалити?

- Тому що в очах у тебе печаль. А збирати її в собі дуже шкідливо.

Поки Єва перетравлювала ці несподівані слова, Рорк рішуче потягнув її до виходу.

- Я поїду додому, - вперто заявила вона.

- Не поїдеш!

- Слухай, приятелю...

Більше Єва нічого не встигла вимовити: він притиснув її до стіни і впився губами в рот. Вона не пручалася: раптовість нападу перекрыла їй кисень. Вона мовчки задихалася від люті, змішаної з раптовим нападом бажання.

Усе це тривало лічені секунди, але, коли Рорк відпустив її, Єві здалося, що він теж бореться з хвилюванням.

- Не знаю, що ти там собі думаєш, - промовив він, злегка задихаючись, - але бувають моменти, коли людині потрібна інша людина. Зараз інша - це я. - Не кажучи більше ні слова, він знову схопив її за руку і потягнув на вулицю. - Де твоя машина?

Єва безпорадно ткнула пальцем у темряву.

- Не розумію, навіщо тобі це треба, - пробурмотіла вона, ледве встигаючи за ним. - У чому твоя проблема?

- Моя проблема - ти! Знаєш, який у тебе був вигляд? - Він ривком відчинив дверцята машини. - Сидить там із заплющеними очима, а під ними тіні на пів щоки... - Згадавши цю картину, Рорк ще більше розлютився, штовхнув її на сидіння і швидко зайняв водійське місце. - Ось і машину забула замкнути. Давай ключі!

Переможена його напором, вона простягнула йому ключі, і машина зірвалася з місця.

- Я хотіла розслабитися, - сказала Єва, побоюючись поглянути на нього.

- Ти не вмієш розслаблятися! - рявкнув Рорк. - Ти всмоктуєш у себе всі негаразди, і вони накопичуються всередині, як шлаки. Ти рухаєшся по прямій, але доріжка, якою ти ступаєш, занадто вузька.

- Нічого, я тренована.

- Цього разу ти сама не уявляєш, з чим маєш справу!

Єва непомітно стиснула кулаки.

- А ти уявляєш?

Він трохи помовчав, намагаючись вгамувати хвилювання.

- Поговоримо про це пізніше.

- А мені б хотілося зараз! Учора я відвідувала Елізабет Баррістер.

- Знаю. - Він уже прийшов до тями і додав швидкості. - Ти замерзла. Увімкни обігрівач.

- Не працює. Чому ти мені не сказав, що це вона попросила тебе зустрітися з Шерон?

- Тому що Бет просила мене тримати язик за зубами.

- У яких ти стосунках з Елізабет Баррістер?

- У дружніх! - Рорк кинув на неї обурений погляд. - Уяви, у мене є друзі.

Вона і Річард - серед них.

- А сенатор?

- Цього пихатого, лицемірного базіку я ненавиджу, - тихо відповів Рорк. - Якщо партія висуне його кандидатом у президенти, я вкладаю все, що маю, у передвиборчу кампанію його суперника. Нехай би навіть це був сам диявол!

- Тобі теж треба частіше ділитися з ким-небудь наболілим, Рорк, - сказала вона, намагаючись посміхнутися. - Ти знаєш, що Шерон вела щоденник?

- Чому б і ні? Для ділової жінки це нормально.

- Мова не про журнал відвідувань, а про особистий щоденник. Вона записувала туди свої маленькі секрети, Рорк. І чужі - теж. Не виключаю, що вона намагалася когось шантажувати.

Він насупився і деякий час мовчав, роздумуючи про почуте.

- Ну ось, ти якраз хотіла знайти мотив.

- Ще подивимося, чи знайшла я його. У тебе, до речі, теж багато секретів, Рорк.

Він усміхнувся, загальмувавши біля воріт свого особняка.

- Ти всерйоз вважаєш мене жертвою шантажу, Єво? Невже таке жалюгідне, заблудле створіння, як Шерон, могло дізнатися про мене щось, невідоме тобі, і використати свої відомості проти мене?

Але Єва вже не слухала: їй зовсім не сподобалося, куди він її привіз.

- До тебе я не піду, - заявила вона.

- Кинь! Якби я притягнув тебе сюди для сексу, ми зайнялися б сексом. Ми обидва це знаємо.

Але ти хотіла поговорити зі мною. Крім того, тобі необхідно розслабитися. Хочеш постріляти з такої ж зброї, як та, з якої було вбито Шерон та іншу дівчину?

- Так! - видихнула вона.

- Ну, то скористайся шансом.

Ворота відчинилися, і він рушив із місця.

Біля дверей стояв, немов на годиннику, той самий дворецький із непроникним обличчям. З тим самим незадоволенням він прийняв у Єви пальто.

- Кава в тир, будь ласка, - сказав Рорк, піднімаючись із Своєю сходами.

Він знову взяв її за руку, але Єва сприйняла це не за вираз почуттів, а за обережність на випадок, якщо вона заартачиться. Але Єва не збиралася чинити опір: її заінтригувало хвилювання, що пробивалося з-під його звичної маски незворушності.

У збройовій він швидко, не вагаючись, узяв зі своєї колекції два крем'яні пістолети. Єва зазначила, що Рорк поводить ся зі старовинною зброєю з упевненістю експерта і спритністю, що видає звичку.

Судячи з усього, ця людина купувала зброю не тільки як колекційні екземпляри, а й для практичного застосування. Чи розуміє він, як це підозріло? Чи йому наплювати?

Поклавши пістолети в коробку, Рорк підійшов до стіни. Панель управління і розсувні двері були так майстерно сховані в картині, що зображала ліс, що сама вона нізащо б їх не знайшла. За дверима знаходився ліфт.

- Кабіна зупиняється тільки перед тиром, - пояснив Рорк, запросивши Єву в ліфт. - Я рідко вожу туди своїх гостей.

- Чому?

- Моя колекція та її використання - задоволення для обраних знавців.

- Яку частину твоєї колекції придбано на чорному ринку?

- Ти ні на хвилину не перестаєш бути поліцейським! - Рорк усміхнувся, як їй здалося, із самовдоволеною зневажливістю. - Зрозуміло, я користуюся тільки легальними джерелами, - він поглянув на її сумочку, - поки увімкнений диктофон.

Єва не втрималася від посмішки. Звісно, її диктофон увімкнений, а він, зрозуміло, це знає.

Бажаючи підкреслити свою зацікавленість у його щирості, вона розстебнула замок на сумочці, вийняла диктофон і вимкнула його на очах у Рорка.

- А запасний? - запитав він із безтурботною посмішкою.

- Дивись, не перехитри сам себе! - Готова ризикнути, вона запхала руку в кишеню і нігтем вимкнула плоский запасний прилад. - А як щодо твоєї апаратури? - Вона оглянула кабінку.

Ліфт зупинився. - Упевнена, у тебе тут у кожному кутку понатикана звуко - і відеозаписна техніка.

- Безумовно.

Рорк знову взяв її за руку і вивів з ліфта.

Вони опинилися в приміщенні з високою стелею, різьблене скромно обставленому, якщо врахувати любов Рорка до комфорту. Світло, що спалахнуло з їхньою появою, осяяло стіни пісочного кольору, низку простих стільців із високими спинками, столи, на одному з яких уже стояли дві порцелянові чашечки й диміла срібна кав'ярня.

Єва зробила крок до довгого чорного пульта.

- Для чого це?

- Довго перераховувати.

Рорк поклав на пульт свою коробку і вставив картку в щілину. Панель загорілася зеленим світлом, пульт замерехтів вогниками.

- Тут я зберігаю боєприпаси. - Він натиснув на кілька кнопок, і біля основи пульта відкинулася кришка. З другої ніші, що відкрилася, він дістав навушники і захисні окуляри. - Тобі підійдуть ось ці.

- Таке, значить, у нас хобі? - промовила Єва, надягаючи окуляри. І окуляри, і навушники виявилися їй якраз впору, немов для неї і були призначені.

- Так, хобі, - почула вона в навушниках його трохи спотворений голос. Тепер, відрізані від світу, вони могли чути тільки одне одного.

Рорк підняв пістолет і зарядив його.

- Стандартна зброя поліції аж до середини дев'ятнадцятого століття, - зауважила Єва.

Рорк із задоволеним виглядом підняв брову.

- Як я подивлюся, ти не втрачаєш часу даремно.

- Не втрачаю. - Вона подивилася на пістолет у його руках. - Моє завдання - зрозуміти образ думок убивці.

- У такому разі тобі відомо, що револьвер у тебе на поясі було прийнято на озброєння поліції тільки чверть століття тому.

Єва злегка насупилася.

- Але в твоїй колекції я щось таких не помітила.

Рорк зі сміхом подивився їй в очі.

- Думаєш мене спіймати? У ці іграшки грають тільки поліцейські та злочинці, лейтенанте. Для справжнього колекціонера вони не становлять інтересу.

Він натиснув кнопку, і на дальній стіні з'явився манекен - він був настільки правдоподібний, що Єва здригнулася і напружилася.

- Здорово! - схвалила вона, вдивляючись у широкоплечого чолові'ягу, що стискає в руці зброю незрозумілої марки.

- Типовий головоріз. Озброєний автоматом.

Він готовий до нападу, - попередив Рорк. - І врахуй: його зброя разить наповал. За ввімкненої програми про влучання в тебе кулі свідчить несильний електричний розряд. Це, звісно, не зовсім те саме відчуття, як якби в тебе влучила справжня куля... Хочеш спробувати?

- Ти перший!

- Будь ласка.

Рорк запустив програму, і "головоріз" відкрив вогонь. Для повноти відчуття увімкнувся звуковий супровід, і Єва машинально зробила крок назад: її оглушили лайки, вуличний гуркіт пострілів.

Наступної миті вона роззявила рот:

Рорк вистрілив, у грудях громили розверзлася діра, і звідти бризнув фонтан крові. Злочинця відкинуло назад.

- Господи!

Рорк захопився, як хлопчисько біля ігрового автомата, і не відразу опустив пістолет. Йому було трохи соромно.

- Якщо противник недостатньо реалістичний, важко зрозуміти, що відбувається з людською плоттю під час влучання такого заряду.

- Напевно. - Єва насилу проковтнула слину. - Він у тебе влучив?

- Цього разу ні. Якщо противник один і ти вмієш передбачати його дії, вийти переможцем неважко.

Рорк перезарядив пістолет і натиснув на якісь кнопки. Повержений громила ожив, знову готовий до стрілянини. Рорк миттєво прийняв позу стрільця. Його нічого не варто було прийняти зараз за ветерана поліцейської служби або ж просто за головоріза.

Противник підняв автомат. Рорк вистрілив і знову вклав його. Але за першим манекеном стали стрімко з'являтися все нові: чоловік зі зловісним обрізом, злісна жінка, що розмахує ножом, маленьке перелякане дівчисько, що стискає в руках м'яч.

Рорк із блискавичною швидкістю встигав перезарядити пістолет і ухилятися від "електричних" куль. Бандити стріляли, лаялися, кричали, стікали кров'ю. Коли все закінчилося, Рорк вимовив:

- Такий довільний набір - варіант важчий. Мені влучили в плече.

- Що!!! - скрикнула Єва і тут же схаменулася. - У плече...

Він усміхнувся:

- Не хвилюйся, дитинко, кістка ціла.

Її серце калатало як скажене, хоча вона переконувала себе, що реагує як остання дурепа.

- Милі в тебе забави, Рорк! Маса задоволення. І часто ти граєш у ці іграшки?

- Іноді. Ну, готова?

Єва вирішила, що раз вона не здригнулася під час поліцейського тестування, то витримає і це.

- Так. Запускай довільний набір!

- Це мені і подобається в тобі найбільше, лейтенанте. - Рорк дістав із коробки кулі, загнав у ствол порох і зарядив пістолет. - Ти відразу береш бика за роги! Краще почни з безкровного тренування.

Перед Євою опинилася проста кругла мішень. Рорк підійшов до неї ззаду, вклав їй у руку пістолет і притулився щокою до її щоки.

- Доведеться як слід цілитися: ця штука дуже примхлива. - Він поправив їй руку. - Коли будеш готова до пострілу, спускай курок м'яко, без ривка. Пістолет злегка смикнеться. І врахуй: за легкістю стрільби і рівнем шуму він не годиться твоєму револьверу в підметки.

- Це я вже усвідомила, - пробурмотіла вона, злячись на себе за те, що реагує на дотик його рук, тіла, на його запах... - Не напирай!

Рорк повернув голову і несподівано ковзнув губами по мочці її вуха - невинній, непроколотій, ніжній, як у дитини.

- Тримай пістолет якомога міцніше. Від пострілу можна здригнутися - і тоді не влучиш.

- Нічого, не затремчу!

Щоб довести йому це, Єва спустила курок.

Рука все-таки сіпнулася, що її засмутило. Вона вистрілила ще раз, потім ще; Рорк ледве встигав перезаряджати. Усі три кулі лягли купчасто, не більше ніж в дюймі від "десятки".

- Таке враження, що бере участь усе тіло! - Вона повела плечима, які все ще вібрували від віддачі.

- Це тобі не револьвер. А в тебе влучне око! - Рорк був явно вражений, хоча й намагався цього не показувати. - Але, звісно, одна справа - проста мішень, і зовсім інша - людина.

Нехай навіть манекен.

Єва зрозуміла, що він кидає їй виклик, і була готова його прийняти.

- Мені не терпиться приступити!

- Гарзд. - Рорк запрограмував бій. Цікавість і уражене самолюбство - в останньому йому було нелегко собі зізнатися - змусили його ускладнити програму. - Готова?

Вона покосилася на нього і ширше розставила ноги.

- Так!

Першою виникла старенька, що притискала до себе обома руками торбинку. Єва ледь не знесла їй голову, але палець на курку вчасно завмер. Тінь зліва - і грабіжник, що вже заніс над головою старенької обрізок труби, дістав кулю. Рорк швидко перезарядив пістолет. Поколювання в правому стегні змусило її змінити позу, але новий бандит, озброєний приблизно так само, як вона, не пішов живим.

Рорк заворожено спостерігав за Євою. Він бачив, що вона не тремтить, очі дивляться холодно і нещадно. Очі поліцейського! Він знав, що її організм зараз посилено виробляє адреналін, що пульс неймовірно прискорився, але рухи Єви залишалися влучними й стрімкими, як у добре розученому танці. Стиснуті зуби, нерухомі, як у статуї, руки...

Рорк раптом зрозумів, що хоче її до нестями. Це було відчайдушне, спопеляюче бажання!

- Два поранення, - сказала вона ледве чутно, самотійно дістаючи кулі з коробки і перезаряджаючи пістолет так, як показував Рорк. - Одне в стегно, одне в живіт. Я б уже валялася мертвою, у кращому разі - стікала кров'ю. Давай по новій!

Він підкорився, потім засунув руки глибше в кишені і продовжував захоплено стежити за гостею.

Єва відчувала небувалий азарт. Звичайно, користуватися револьвером було незрівнянно зручніше, але кремінній зброї виявилася притаманна абсолютно гіпнотична - примітивна і страхітлива - ефективність. Те, що витворяв при влучанні заряд - роздерта плоть, бризки крові, - перетворювало смерть із неминучого фіналу на феєрію кошмару.

- У тебе не влучили? - запитав Рорк.

Вороги зникли, але Єва все ще дивилася на дальню стіну, переживаючи виграний бій.

- Жодного разу. Що роблять кулі з людським тілом! - тихо промовила вона, кладучи пістолет. - Носити таку зброю, знаючи, що може виникнути потреба пустити її в хід і що по тобі теж можуть відкрити стрілянину з такої самої...

Хто міг на це зважитися, будучи при своєму розумі?

- Ти, наприклад. - Рорк зняв окуляри та навушники. - Совість і відданість обов'язку зовсім не означають слабкість духу. Адже ти ж із честю витримала тестування. Це коштувало тобі чималих сил, але ти впоралася.

Єва акуратно поклала свої окуляри та навушники на чорний пульт.

- Звідки ти знаєш?

- Звідки я знаю, що сьогодні ти була на тестуванні? Я ж тобі казав, що в мене є зв'язки. Звідки знаю, що це тобі далось нелегко? - Він узяв її за підборіддя. - Сам бачу.

У тебе конфлікт між серцем і головою, Єво.

Навряд чи ти усвідомлюєш, що саме тому так добре робиш свою справу. І так захоплюєш мене!

- Я зовсім не намагаюся приводити тебе в захоплення. Моя мета - знайти людину, яка пустила в хід зброю цього ж типу, і не для самозахисту, а для власного задоволення. - Вона подивилася йому в очі. - Це не ти.

- Не я.

- Але тобі щось відомо.

Рорк провів подушечкою великого пальця по її підборіддю і повільно прибрав руку.

- Не впевнений. - Він підійшов до столика і розлив каву. - Зброя дев'ятнадцятого століття, злочини двадцятого століття - і, схоже, мотиви з тих самих часів... По-моєму, я підходжу на роль підозрюваного.

- Занадто простий умовивід.

- Скажи, лейтенанте, ти здатна звернути свої дедуктивні здібності в минуле чи повністю поглинена сьогоденням?

Єва сама ставила собі те саме запитання і сподівалася, що знає відповідь.

- У мене гнучкий мозок.

- Якраз не дуже. Але міркуєш ти швидко. Убивця Шерон добре знається на історії, любить її, можливо, навіть одержимий нею. - Рорк глузливо підняв брови. - Я теж знайомий із деякими періодами і явно відчуваю до них любов. Чи можна назвати це одержимістю? - Він недбало повів плечем. - Тобі видніше.

- Я над цим працюю.

- Не сумніваюся. Давай вдамося до старомодної дедукції, забувши про комп'ютери і всілякі технічні засоби. Почнемо з жертви. Ти вважаєш, що Шерон займалася шантажем. Що ж, годиться. Вона була озлоблена, поводитися зухвало, жадала влади. І при цьому потребувала любові.

- Ці висновки - результат лише двох ваших зустрічей?

- Частково. - Він подав їй чашку з кавою. - А почасти - результат бесід з людьми, які знали її. За відгуками друзів і партнерів, вона була надзвичайно енергійною і водночас потайливою. Відмовившись від сім'ї, вона постійно про неї думала. Любила життя, але часто хандрила. По-моєму, ми з тобою рухаємося паралельними шляхами.

Єва не стримала роздратування:

- Не знала, що ти рухаєшся якимось шляхом у поліцейському розслідуванні, Рорк!

- Бет і Річард - мої друзі, а я серйозно ставлюся до дружби. У них горе, Єво. І я абсолютно не можу виносити, що Бет вважає себе винною.

Вона згадала зацькований погляд Елізабет Баррістер, нервові тремтіння пальців і зітхнула.

- Гаразд, із цим я готова погодитися. З ким ти ще говорив?

- Я ж сказав: із друзями, знайомими, діловими партнерами. - Він глянув на Єву, яка ходила по залу, раз у раз підносячи свою чашку до губ. - Дивно: одна жінка - і стільки різних поглядів і суджень! Хтось вважає, що Шерон була відданою і великодушною, хтось звинувачує її в мстивості і розважливості. Одні кажуть, що вона любила буйні збіговиська, постійно шукала все нові задоволення, інші запевняють, що вона любила проводити вечори на повній самоті. Можна подумати, що наша Шерон розігрувала перед різними людьми різні ролі.

- Просто для різних людей вона одягала різні маски. Таке трапляється часто-густо.

- Цікаво, яка з цих ролей закінчилася смертю? - Рорк дістав сигарету і закурив. - Шантаж? - Він задумливо випустив димок. - З неї вийшла б віртуозна шантажистка. Вона любила залазити в душі людей, вмикаючи на повну потужність свою чарівність.

- Ти теж віддав йому належне?

- Вона не пошкодувала на це сил, - знизав плечима Рорк. - Але навіть якби вона не була дочкою моїх друзів і професіоналкою, я б на неї не клюнув. Я віддаю перевагу жінкам іншого типу. - Його погляд зупинився на Єві й несподівано став серйозним. - Вірніше - думав, що віддаю перевагу.

Я ще не розібрався, чому раптом захопився жінкою одержимою, колючою і впертою, як мул.

Вона налила собі ще кави і подивилася на нього поверх чашки.

- Нічого собі комплімент!

- Я не збирався тобі лестити. Хоча треба сказати, що для жінки, яка користується таким невмілим перукарем і нехтує стандартними способами зваблювання, ти маєш напрочуд приємний вигляд.

- Перукаря в мене немає взагалі, часу на зваблювання - теж. А також бажання обговорювати те й інше. Краще повернемося до дедукції.

Якщо Шерон Дебласс убита кимось із людей, яких вона шантажувала, то до чого тут Лола Старр?

- Я теж розмірковував про це. - Рорк задумливо затягнувся. - У них не було рівно нічого спільного, крім професії. Сумнівно, щоб вони знали одна одну і мали однаковий смак щодо клієнтури. І все ж знайшлася людина, яка знала обох - нехай навіть нетривалий час.

- Ти хочеш сказати, що вибрав їх собі в жертви?

Рорк підняв брову, потім кивнув:

- Ти висловила це краще.

Єва деякий час мовчала.

- А що ти мав на увазі, кажучи, що я сама не знаю, у що вляпаюся?

Якщо він і вагався, перш ніж відповісти, то зовсім недовго і непомітно.

- Не впевнений, чи уявляєш ти собі, який сильний Дебласс, які ресурси здатний задіяти. Скандал із убивством онуки тільки зіграє йому на руку. Адже він мітить у президенти, щоб диктувати країні і всьому світу свою мораль!

- Ти думаєш, він може використати смерть Шерон у своїх політичних інтересах? Але яким чином?

Рорк загасив сигарету.

- Зобразивши її жертвою суспільства, а платний секс - знаряддям вбивства. Суспільство, яке легалізувало проституцію, контролює зачаття, дозволяє змінювати стать тощо, не може не нести відповідальності за наслідки! Так, загинула - його онука, але вона жертва сексуальної свободи і загальної незахищеності. Ще один яскравий приклад морального падіння! Такий аргумент Дебласс просто не зможе не використати.

Консервативна партія набирає сили, а він - полководець, який веде її до перемоги! До речі, тобі не спадало на думку, що він зовсім не хоче, щоб убивцю спіймали?

Єва здригнулася і підняла очі:

- Це ще чому?! Дебласс усе-таки мав до Шерон родинні почуття. Крім того, вказівка на конкретну людину могла б додати сили його аргументації. "Ось він, низький, наскрізь прогнилий тип, який занаставив мою нещасну, заблукалу онуку".

- По-моєму, ризиковано. Раптом убивця теж виявиться таким же стовпом суспільства, ще однією "заблукалою вівцею"? Але цап-відбувайло, звичайно ж, потрібен. Тільки важливо, щоб він був відповідним. А це означає, що необхідно все тримати під контролем.

Рорк зробив паузу, щоб вона могла як слід обміркувати його слова.

- Як ти вважаєш, хто постарався, щоб ти в розпал слідства угробила цілий день на тестування? Хто стежить за кожним твоїм кроком, знаючи, на якій стадії перебуває розслідування?

Хто копається в твоєму минулому, в особистому житті та в послужному списку?

Щоб не впустити чашку, Єва поставила її на столик.

- Я справді підозрювала, що Дебласс натиснув на моє керівництво, щоб мене піддали тестуванню. Але думала, що він або не довіряє мені, або вважає некомпетентною для ведення цієї справи. До речі, у Вашингтоні він організував за мною і за Фіні стеження. - Вона перевела дух. - А звідки ти знаєш, що він під мене копає? Тому що сам зайнятий тим самим?

Нехай виблискує очима в гніві! Інша на її місці злякалася б.

- Ні. Просто він спостерігає за тобою, а я - за ним. Я вирішив, що про тебе мені приємніше дізнаватися з першоджерела, ніж із чийхось доповідей.

Він підійшов ближче і запустив пальці в її коротке волосся.

- Я поважаю особисте життя людей, до яких небайдужий. А до тебе я безумовно небайдужий. Сам не знаю, в чому тут справа. Ти зачіпаєш у мені якісь струни.

Єва хотіла відступити, але він не відпустив її.

- Як мені це набридло! Щоразу ти ставиш між собою і мною вбивство.

- Але нас справді розділяє вбивство.

- Та ні ж! Навпаки, через нього ти опинилася зараз у мене. Чи ти і тут бачиш проблему? Невже ти не можеш хоча б ненадовго вилізти з мундира лейтенанта і дати волю почуттям?!

- Вже яка є!

- Значить, така ти мені й потрібна.

Очі Рорка потемніли від стримуваного бажання. Якщо щось і викликало в нього відчай, то тільки його власний незрозумілий потяг до цієї жінки. Йому здавалося, що ще трохи - і він благатиме про пощаду...

- Лейтенант Даллас не злякалася б мене, лякатися дозволено тільки Єві.

- Я тебе не боюся, Рорк!

- Невже? - Він узяв її за плечі. - Як ти думаєш, що трапиться, якщо ти оступишся?

- Занадто багато, - пробурмотіла вона. - І взагалі - секс не належить наразі до моїх пріоритетів. Він тільки відволікає.

Рорк усміхнувся:

- Саме так! Особливо - хороший секс.

А тобі зараз якраз необхідно відволіктися.

Єва схопила його за руки, ще не знаючи, як вчинить.

- Рорк, ти робиш помилку!

- Ось і прекрасно. Помилятися іноді дуже корисно.

Він нарешті впився губами в її рот, і Єва відчула, що переможена. Вона обхопила його руками, вчепилася йому у волосся. Вона притискала до нього всім тілом і тремтіла дедалі сильніше.

Поцілунок Рорка був грубим, навіть жорстоким.

Його нетерплячі руки вже витягли її сорочку з джинсів, долоні заслизнули по голому тілу.

Єва застогнала від болю, коли він, не в силах стриматися, занадто сильно прикусив її нижню губу.

Рорк уявив собі, як перекидає Єву на підлогу, як вривається в неї, чуючи її крики, подібні до револьверних пострілів, і розряджається в неї. Він раптом зрозумів, що це було б схоже на кровопролиття - швидке і жорстоке...

Він відірвався від неї і судорожно зловив ротом повітря. Його обличчя горіло, рот розпух; у Єви на плечі була порвана сорочка. Приміщення наповнилося духом насильства, у повітрі висів запах порохового диму. Зброя залишалася в межах досяжності.

- Не тут!

Рорк схопив Єву за руку і потягнув до ліфта.

У кабіні він притиснув її до стінки і вчепився в її кобуру.

- Зніми цю гидоту. Зніми!

Вона слухняно клацнула пряжкою і спустила ремінь із кобурою однією рукою, іншою квапливо розстібаючи його гудзики.

- Чому на тобі стільки одягу?

- Наступного разу виправлюся.

Рорк відкинув її рвану сорочку. Під нею виявилася тонка, майже прозора сорочка, яка не приховувала маленькі пружні груди з випираючими сосками. Він накрив її груди долонями і побачив, як у Єви скляніють очі.

- Де тебе пестити?

- Де хочеш. - Їй довелося впертися долонею в стіну, щоб устояти на ногах.

Коли двері ліфта роз'їхалися, вони вже були схожі на одне ціле. Його рот не залишив живого місця на її шиї. Зробивши крок до кімнати, Єва впустила сумочку і кобуру на підлогу.

Спальня Рорка була шикарною: широкі вікна, дзеркала, пастельні тони. Вона відчувала запах квітів, ноги тонули у ворсі килима.

Ложе нагадувало розкішне синє озеро, що розплескалося на узвишші, між різьбленими дерев'яними стовпами. Замість балдахіна над ложем красувалася опукла скляна стеля. Далі чорніло небо. Навпроти ліжка потріскували дрова в каміні з блідо-зеленого каменю.

- Ти тут спиш?!

- Сьогодні мені, здається, буде не до сну.

Не давши їй насолодитися вишуканим видовищем, Рорк змусив її піднятися сходами і повалив на ліжку.

- Я повинна з'явитися на службу о сьомій нуль-нуль...

- Замовкни, лейтенанте!

- Є!

Вона зі сміхом почала розстібати його штани. У ній вирувала невгамовна, дика енергія.

Їй здавалося, що її руки рухаються недостатньо швидко, хоча насправді вони миготіли, як заводні.

Вона скинула черевики і дозволила Рорку стягнути з неї джинси. Почувши його стогін, вона задихнулася від насолоди. Давно вона не відчувала поруч із собою напруженого чоловічого тіла, давно не грілася біля цього вогню. Як вистраждалося її єство!

Із нападом бажання було неможливо боротися. Зараз вони залишаться голими, вона сяде на нього й отримає бажане! Але Рорк перекинув її, навис зверху і заглушив протест довгим, нещадним поцілунком.

- Куди ти поспішаєш? - тихо запитав він.

Його рука здійснила неспішну подорож її тілом і дісталася до грудей. Палець затіяв жорстоку гру із запаленим соском. - Я ще на тебе не надивився.

- Я хочу тебе!

- Знаю, але не треба поспішати. - Рорку здавалося, що вся кров, яка тече в його жилах, скупчилася в одній точці й нагрілася до температури кипіння. - Ти така струнка, гнучка... - він злегка стиснув їй груди, - маленька і витончена.

Хто б міг подумати?

- Візьми мене!

- Усьому свій час.

- Та що за...

Єва не змогла домовити і застогнала: він втягнув у рот її сосок. Вона забилася, борючись із Рорком і з собою. Його губи і язик торкалися її дуже ніжно, але Єві це здавалося нестерпними торттурами; вона ледве стримувалася, щоб не закричати. Руки Рорка творили чудеса, запалюючи по всьому її тілу нові й нові багаття бажання.

Єва не звикла до такого звернення. Коли їй хотілося зайнятися сексом, усе відбувалося швидко і просто. Вона задовольнялася задоволенням природної потреби. Але зараз її жбурнули у вир невідомих відчуттів, зазіхнувши на її почуття, не оминаючи увагою жодного нервового закінчення на тілі, що зникає.

Вона судорожно намагалася просунути руку між ним і собою, зловити його, нав'язати свою гру.

Потім її охопила паніка: він згріб її за обидві руки і зафіксував їх у неї над головою.

- Не треба!

Рорк ледь не відпустив її, але очі Єви були сповнені не тільки страху, а й нестерпного бажання.

- Ти не можеш постійно контролювати ситуацію, Єво.

Його вільна рука ковзнула її стегном, і вона затремтіла всім тілом. А коли його пальці опинилися на внутрішній стороні коліна, у неї закотилися очі.

- Не треба. - повторила вона, ловлячи ротом повітря.

- Що ти мені забороняєш? Знаходити твої слабкі струни і грати на них?

Рорк дозволив собі експеримент: погладивши її в цій чутливій точці, неквапливо дістався пальцями до вогнедишного жерла, потім повернувся назад. Переривчасто дихаючи, вона спробувала відкотитися вбік.

- Запізно! - прошепотів він. - Хочеш отримати своє - терпи ласку. - Він почав повільно цілувати її шию, а потім його губи опустилися нижче і домоглися того, що її тіло

звилася в розпечений до білого кольору, натягнутий до дзвону дріт. - Для банального задоволення бажання партнер ні до чого. А зараз він у тебе є, і в його наміри входить доставити тобі максимальне задоволення!

- Я більше не можу. - Єва витягнулася в струну, потім вигнулася, упершись у ліжку потилицею і п'ятами, але це тільки погіршило ситуацію: кожен відчайдушний ривок дарував нові, божевільні відчуття.

- Не впирайся.

Бажання оволодіти нею зводило Рорка з розуму, але він не поспішав. Її відчайдушна боротьба була для нього заохоченням і водночас джерелом насолоди.

- Не можу... - знову простогнала Єва.

- Розслабся! Я зараз зніму з тебе напругу і спостерігатиму, як це відбувається.

Він наблизив обличчя до її обличчя, а його долоня опинилася в неї між ніг.

- Мерзотник! Я не можу! - видихнула вона.

- Брехуха, - констатував Рорк і занурив у неї палець. Його стогін змішався з її стоном: палець опинився в гарячих, вологих, але міцних лещатах.

Він не відривав погляд від її обличчя, на якому паніка змінилася шоком, а шок - безпорадністю, близькою до непритомності.

Відчувши, що втрачає над собою контроль, Єва спробувала цьому чинити опір, але спокуса була вже нездоланною. Їй здалося, що вона впала з величезної висоти під чийсь крик, тілом пробігла вибухова хвиля, що роздирає плоть. Спочатку це була нестерпна напруга, потім - гостра, як опік, насолода. Вона остаточно втратила себе, тіло перетворилося на м'який віск.

Натомість Рорк перетворився на буйнобожевільного.

Він ривком поставив її на коліна, а коли обважніла голова Єви впала йому на плече, він потягнув її за волосся і розплющив рот поцілунком.

- Ще! - зажадав він. - Давай, чорт забирай!

- Так...

Бажання знову наростало в ній, як вогненна грудка, рвало зсередини, і вона скреготіла зубами, поспішаючи дати йому вихід. Її руки бігали по його тілу, її власне тіло зігнулося під його ненаситними губами.

Наступний напад екстазу прорвав греблю.

Рорк загарчав, перекинув її на спину, розштовхнувши коліна, і увірвався в неї. Плоть Єви одразу зімкнулася, як розпечений, жадібний кулак.

Її нігті дряпали йому спину, стегна працювали як поршні, допомагаючи його поштовхам. І коли її руки знесилено зісковзнули по його мокрих плечах, він випустив у неї свій заряд.

Єва довго мовчала, не знаходячи слів. Вона зробила цей необачний крок свідомо, з широко розплющеними очима і готова була заплатити за рахунками. Але тепер потрібно було зібрати дрібні уламки власної гідності й швидше покинути місце ганебного падіння.

- Мені треба йти.

Не дивлячись на нього, вона сіла й одразу зіткнулася з нерозв'язним завданням розшукати свій одяг.

- Не думаю...

Голос Рорка звучав ліниво, довірливо, і це обурювало її до глибини душі. Варто було їй встати з ліжка, як він зловив її за руку, повалив і знову перекинув на спину.

- Пограли - і досить. - Єва намагалася говорити розсудливо.

- Не впевнений, чи можна назвати те, що трапилося, грою. Занадто сильне переживання. Я з тобою ще не закінчив, лейтенанте! І думаю, що зараз...

У нього перехопило подих: Єва заїхала йому ліктем у живіт. Він і оком не встиг моргнути, як вона вирвалася, осідлала його і придавила гострим ліктем трахею.

- Зарубай собі на носі, друже: я приходжу і йду, коли хочу! Тож заспокойся.

Рорк примирливо підняв долоні, вона легковажно прибрала з його горла лікоть - і тут же зазнала нападу.

Єва завжди вважала себе сильною, наполегливою і винахідливою. Тим сильнішою була її злість, коли вона, обливаючись потом, знову опинилася під ним, притиснута лопатками до ліжка.

- Напад на співробітника поліції карається тюремним ув'язненням від року до п'яти! Причому в камері, Рорк, а не вдома, серед м'яких подушок.

- Щось я не бачу твого значка. О, та на тобі взагалі нічого немає! - Він по-дружньому поплескав її по підборіддю. - Не забудь зазначити це в рапорті.

"Ось і вся перевага", - промайнуло в її голові.

- Я не хочу битися. - Єві сподобався власний голос: спокійний, що закликає до розсудливості. - Просто мені пора.

Але Рорк перейшов до дій, її очі розширилися, а потім затуманилися. Цього слід було очікувати: він із легкістю проник у неї.

- Не смій заплющувати очі! - наказав він хрипким шепотом.

Єва дивилася на нього, не в силах противитися наростаючій насолоді. Цього разу він працював над нею повільно, досягав неймовірної глибини, проникаючи в її потаємне єство.

Дихання Єви почастішало, стало схожим на ридання. Вона бачила тільки його обличчя, відчувала тільки його невпинне, нестерпне ковзання у неї всередині. Цього разу оргазм обсипав її як золотий дощ.

Його пальці переплелися з її пальцями, губи впилися в її рот. Вони застигли, не розмикаючи тіл, а потім Рорк поцілував її в маківку.

- Прошу тебе, залишся, - прошепотів він.

- Добре, - тільки тепер вона заплющила очі. - Добре...

...Ніч минула без сну. Рано вранці Єва попленталася в душ, відчуючи не тільки втому, а ще й ганебне сум'яття.

Вона ніколи не проводила ночі з чоловіками, вважаючи за краще простий, прямолінійний і знеособлений секс. Цього разу вона потрапила до чоловіка ввечері і тільки вранці підставила тіло під гарячі струмені душу! Перед цим вона годину за годиною приймала його ласки. Об'єктами його нападів ставали найпотаємніші куточки її тіла, які вона завжди вважала неприступними.

Але найдивовижніше - Єва ні про що не шкодувала! Яким би важливим не здавалося усвідомити свою помилку, очиститися і продовжувати жити, немов нічого не трапилося, вона не знаходила сил, щоб пошкодувати про це небувале свято плоті.

- Тобі личить мокрий вигляд, лейтенанте.

Вона обернулася. Рорк увійшов у ванну і теж став під жорсткі струмені.

- Мені потрібна сорочка!

- Знайдемо...

Він натиснув на якусь кульку, що випирала з кахельної стіни, і набрав у долоню прозорої, тягучої рідини.

- Що ти робиш?!

- Мию тобі голову. - Рорк почав втирати шампунь у її коротко обстрижене волосся. - І насолоджуюся тим, як ти пахнеш у мене під душем.

Ти приголомшлива жінка, Єво! Ми стоїмо під душем, мокрі, голі, напівмертві після бурхливої ночі, а ти, як і раніше, дивишся на мене холодними, повними підозри очима.

- Ти справді підозрілий тип, Рорк!

- Напевно, це комплімент. - Він нахилив голову і легенько вхопив її зубами за нижню губу. Кабінку заволокло парою, струмені билися по їхніх спинах у ритмі очманілого серця. - Зізнайся, що ти мала на увазі, коли говорила "не можу"? Коли я тільки за тебе взявся?

Єва відкинула голову і заплющила очі, щоб шампунь не їв очі.

- Я не здатна пам'ятати кожне своє слово.

- Упевнений, що це - пам'ятаєш! - Він видавив собі в долоню блідо-зеленого рідкого мила з сильним запахом лісу, не зводячи з неї очей, намилив їй плечі, спину, потім перейшов до грудей. - Може, ти ніколи раніше не відчувала оргазму?

- Ще й як випробовувала! - Взагалі-то раніше вона бачила в цьому всього лише пробку, що вилітає з пляшки стресу, а не могутній вибух, що знищує накопичену за життя напругу. - Ти собі лестиш, Рорк.

- Ось як? - Невже вона не знає, що своїм холодним поглядом, оборонною стіною, що поспішно зводиться, тільки кидає йому виклик, якому він не в силах чинити опір? Мабуть, ні. Він злегка потягнув її за мильні соски й усміхнувся, коли вона задихала частіше. - Зізнатися, я збираюся полестити собі ще разок...

- Мені ніколи! - поспішно сказала Єва, але він уже притиснув її спиною до мокрої кахельної стіни. - Це з самого початку було помилкою. Відпусти!

- Я тебе надовго не затримаю. - Підклавши долоні їй під сідниці і відірвавши її від підлоги, Рорк відчув нестримний приплив збудження. - Ніякої помилки тут немає. Я повинен був тобою оволодіти!

Він дихав, немов після спринтерської дистанції, дивуючись, як сильно хоче її, як марно намагається ігнорувати власну безпорадність, породжувану цим бажанням. Його бісило, що Єва самим фактом свого існування робить його таким слабким.

- Тримайся за мене! - різко скомандував він. - Тримайся ж!

Але вона й так уже висіла на ньому, і Рорк ледь не проткнув її наскрізь, пригвоздивши до стіни. Його ерекція була такою могутньою, що не поміщалася в неї всередині. Її відчайдушні стогони резонували від стін душі. Єві хотілося ненавидіти його

за те, що він перетворює її на жертву її ж власних розгнущаних пристрастей. Але вона чіплялася за нього дедалі відчайдушніше, з насолодою відкинувши залишки самовладання.

Рорк впав у довгий, якийсь тваринний екстаз. Йому довелося впертися рукою в стіну, щоб не впасти, коли її п'яти заслизнули по його попереку вниз. Він уже був злий на Єву: її близькість змушувала його відкинути личину джентльмена і перетворювала на хтивого звіра.

- Я принесу тобі сорочку, - ледве промовив він і вийшов з-під душі, залишивши її з'їжджати по стіні в клубах пари.

Вона квапливо одягалася, морщачись від дотику шовку до запаленої шкіри. На столику в спальні вже стояла таця з кавою.

Екран телевізора безшумно знайомив із ранковими новинами; у лівому нижньому кутку миготіли цифри біржових котирувань. На моніторі красувалася газета - причому не "Тайме", не один із нью-йоркських таблоїдів, а суцільно японські ієрогліфи.

- Встигнеш поснідати? - запитав Рорк, підносячи до губ чашку.

Він не міг приділити належну увагу ранковим новинам, оскільки Єва відволікала його, одягаючись.

Йому сподобалося, як вона захиталася, перш ніж натягнути незнайому сорочку, як її пальці пробіглися гудзиками, як граціозно вона влізла в джинси.

- Ні, дякую.

Вона не знала, як триматися з ним. Щойно, під душем, Рорк повівся як завзятий жеребець, а тепер знову зображував витонченого господаря. Вона застібнула на поясі ремінь із кобурою і тільки після цього підійшла до нього і взяла запропоновану чашку кави.

- А знаєш, лейтенанте, ти носиш зброю так, як інші жінки - перли.

- Зброя - не біжутерія.

- Не в цьому справа. Для деяких коштовності не менш важливі, ніж руки-ноги. - Він нахилив голову, розглядаючи її. - Сорочка завелика, але тобі личить.

Єва подумки заперечила: річ вартістю в її тижневу платню не може бути їй до лиця.

- Я її тобі поверну.

- У мене є ще кілька таких самих. - Він раптом простягнув руку і провів пальцем по її вилиці. - Я повадився грубо. Вибач.

Настільки несподіване і смиренне каяття привело Єву в замішання.

- Нічого, забудь. - Вона зробила крок назад, допила каву і поставила чашку.

- Боюся, що не зможу. І ти теж нічого не забудеш. - Рорк підніс її руку до губ: ніщо не могло доставити йому такої насолоди, як тінь підозри, що промайнула по її обличчю. - Ти мене не забудеш, Єво! Ти будеш мене згадувати - може, і без завмирання серця, але це неважливо.

- Звичайно, я буду про тебе думати. Адже я розслідую вбивство, а ти серед підозрюваних.

- Мила моя! - почав Рорк, і його потішило, як від цього ласкавого звернення вона насупила брови. - Ти думатимеш не про вбивство, а про те, що я здатний із тобою зробити. На жаль, протягом кількох днів мені теж доведеться переживати це тільки подумки.

Вона вирвала руку і потягнулася за сумочкою; їй дуже хотілося, щоб усі її рухи були точними і недбалими.

- Ти їдеш?

- Ми приступаємо до будівництва нового курорту, і це вимагає моєї особистої присутності.

Потрібно дещо підправити, дещо підчистити...

Доведеться провести день-другий за кілька сотень миль звідси.

Єва відчула неприємне почуття, але відмовлялася зізнатися собі, що розчарована.

- Я чула про твій намір запропонувати нові розваги нудьгуючим багатіям.

Рорк поблажливо посміхнувся:

- Коли все буде готово, я тебе туди візьму.

Тоді, можливо, ти зміниш своє ставлення.

А поки що я просив би тебе мовчати. Мої наради суворо конфіденційні. Конкурентам не треба знати, що ми вже готові розпочати роботи.

Про те, що мене немає в Нью-Йорку, буде відомо небагатьом людям.

Єва привела до ладу волосся, не вдаючись до гребінця.

- Навіщо ж ти відкрив свій секрет мені?

- Напевно, вирішив, що ти - ключова фігура! - Не звертаючи уваги на її здивування, він повів її до дверей. - Якщо я тобі знадоблюся, звернися до Соммерсета. Він з'єднає тебе зі мною.

- Дворецький?

- Він усе влаштує, - посміхнувшись, коротко відповів Рорк. - Я буду відсутній днів п'ять, максимум тиждень. Мені хочеться знову з тобою побачитися. - Він раптово зупинився і взяв її обличчя в долоні. - Мені треба з тобою побачитися!

Серце Єви заколотилося як скажене, немов мало про те, що відбувається, власне поняття.

- Що таке, Рорк?

- Лейтенант. - Він доторкнувся губами до її губ. - Але ж, судячи з усього, у нас роман! - Помітивши її переляк, він засміявся і поцілував її ще раз, уже всерйоз. - По-моєму, ти б не злякалася так сильно, навіть якби я приставив до твоєї скроні револьвер. Що ж, у тебе є кілька днів, щоб усе обміркувати.

У Єви було відчуття, що вона не розбереться в собі й за кілька років.

У холі на неї чекав, щоб подати пальто, Соммерсет - незворушний і нерухомий. Одягнувшись, вона покосилася на Рорка.

- Щасливої дороги!

- Дякую. Бережи себе, Єво, - пробурмотів він, злячись на себе. - Я з тобою зв'яжуся.

- Гарзд.

Єва вибігла геть і, відімкнувши машину, виявила на сидінні аудіокасету. Вона вставила її в магнітофон, сіла за кермо і натиснула кнопку. З динаміків пролунав голос Рорка:

- Мені подобається, як ти тремтиш, але тільки коли ти в моїх обіймах. Грейся!

Єва знизала плечима і запхала послання в кишеню. Потім вона для перевірки ввімкнула грубку й ахнула, коли в неї вдарив гарячий повітряний струмінь.

Всю дорогу до управління поліції вона блаженно посміхалася.

Єва замкнулася у своєму кабінеті. До початку зміни залишалося дві години, і вона хотіла присвятити їх справі Шерон Дебласс і Лоли Старр. Заступивши на чергування, вона повинна буде приділяти час безлічі справ на різних стадіях розкриття.

Ці ж дві години вона могла сама визначати, чим зайнятися.

Про всяк випадок Єва запросила в банку даних свіжі відомості, але нічого не отримала. Покінчивши з формальностями, вона повернулася до дедуктивних ігор. На стіл лягли фотографії обох убитих. Їй здавалося, що ці жінки перетворилися на її особистих знайомих. До речі, тепер, провівши ніч із Рорком, вона краще розуміла, що ними рухало...

Секс - потужний інструмент, коли використовуєш його собі на користь. Але в чужих руках він може виявитися небезпечною зброєю. І Шерон, і Лолі хотілося ним володіти, тримати його під контролем.

Але в результаті обидві від нього загинули.

В офіційному висновку причиною обох смертей було названо постріл у голову, але Єва розуміла, що спусковим гачком став секс.

Він був тим єдиним, що їх пов'язувало, єдиною ниточкою, здатною привести до вбивці.

Вона задумливо взяла кремневий пістолет.

Рука її встигла звикнути до такої зброї. Єва вже знала, як віддається в тілі постріл, як б'є по долоні віддача, який звук супроводжує виліт кулі з дула.

Тримавши в руці пістолет, вона поставила знайому касету і вкотре переглянула сцену умиротворення Шерон Дебласс.

Що відчував цей негідник? З яким відчуттям натискав на курок, всаджуючи в неї шматок свинцю, бачачи фонтан крові й очі застреленої, що закочуються? Що він при цьому переживав?

Примружившись, Єва повторила перегляд. Сцена вже не викликала в неї жаху. Картинка трохи коливалася, немов від тремтіння камери.

Невже в нього здригнулася рука? Невже його все-таки шокувала кров, що хлинула, тіло, що сіпнулося? Чи не тому Єві почулося чи то зітхання, чи то схлип?

"Що ти відчував? - запитувала вона безликого вбивцю. - Огиду, задоволення чи тільки холодне задоволення?"

Вона притулилася до екрана. Тіло Шерон уже було розкладено на ліжку, камера об'єктивно і холодно, як тепер здавалося Єві, передавала моторошне зображення.

Тоді звідки взялося тремтіння, приглушений схлип?

І записка... Вона прочитала її в сотий раз. Звідки він знав, що задовольниться шістьма? Він їх уже вибрав? У нього є список приречених?

Єва розчаровано вийняла касету і відклала кремневий пістолет. Тепер сцена вбивства Лоли Старр.

Цього разу вона не помітила ні тремтіння камери, ні зітхання, схожого на схлип. Усе йшло рівно й чітко. Цього разу він уже знав, що відчує, що побачить, як пахнутиме кров...

"Але саму Лолу ти не знав! - продовжувала Єва уявну розмову з убивцею. - Або це вона тебе не знала? В її записнику ти значився Джоном Смітом, новим клієнтом... За яким принципом ти її відібрав? Як будеш відбирати наступну кандидатку на заклання?"

Незадовго до дев'ятої до неї постукав Фіні.

Єва в цей момент вивчала на моніторі карту Мангеттена. Він зайшов зі спини і нахилився, обдавши її запахом м'ятних цукерок.

- Збираєшся переїжджати?

- Цікавлюся географією. Подивися: ось перше вбивство, ось друге, - вона вказала на червоні миготливі крапки на Бродвеї та у Вест-Віллідж. - А ось тут живу я. - Поруч із Дев'ятою авеню запалився зелений вогник.

- До чого тут твоя адреса?

- Він знає, де це. Він був там двічі. Тож ми можемо прив'язати його до трьох місць. Зізнатися, я думала, що зіставлення цих місць нам щось дасть, але він не дотримується обмеженої території. Тепер охоронні системи... - Вона зітхнула і змінила позу. - Три різні варіанти. Та, що у Старр, - цілковите баракло: електропривратник, який, за словами інших мешканців, постійно виходить із ладу. Зате у Дебласс охорона хоч куди: всюди мікрофони і відеокамери. Там злочинцеві довелося поводитися: провал у часі зафіксовано тільки в одному ліфті і в одному холі. Моя система не така досконала: я сама могла б її відключити, як і будь-хто, хто хоч трохи розуміється на електроніці.

Зате на дверях у мене поліцейський замок новітньої системи. Треба бути справжнім професіоналом, щоб відімкнути його, не знаючи коду.

Єва дивилася на карту, барабанячи пальцями по столу.

- Він - дока в охоронних системах, Фіні, і до того ж знається на зброї - старовинній зброї. Крім того, він у курсі подій у нашій структурі: зумів дізнатися, кому доручено розслідування, за лічені години після першого вбивства.

Не залишає ні відбитків, ні виділень. Жодного лобкового волоска! Що ти на це скажеш?

Фіні попихтів, похитався на підборах.

- Поліцейський, військовий, співробітник урядової охорони. Або любитель, який знається на системах безпеки: таких теж вистачає. Або злочинець-професіонал. Хоча це навряд чи.

- Чому навряд чи?

- Якщо людина заробляє на життя злочинними діями, навіщо вбивати? В обох злочинах не помітно корисливого мотиву.

- А може, він у відпустці й пустує, - пробурчала Єва.

- Я за наводкою банку даних перевірів шістьох осіб, які скоювали злочини на сексуальному ґрунті. Жоден не підходить. Збоченці - теж, хоча для самоосвіти їх не шкідливо вивчити. Найбільше мені сподобався один бідолаха з Детройта. Він встиг убити чотирьох жінок. Любив познайомитися з нудьгуючою особою, провести додому, накачати транквілізаторами, роздягнути й окропити з ніг до голови червоною фарбою, яка фосфоресціює.

- От псих!

- А це, між іншим, смертельно: шкіра має дихати. Поки жертва задихалася, він із нею бавився. Не гвалтував, ні: ні сперми, ні ознак сексуального проникнення. Просто лапав рученятами.

- Мене зараз вирве!

- А він знай собі лапає. Але з однією перезбудився, поквапився, взявся погладжувати, поки вона не обсохла, і здер барвисту фарбу. Вона, натурально, ожила і почала гасати по кімнаті. Він злякався і втік. Дівця гола, вся у фарбі, хитаючись від транквілізатора і від страху, все-таки вибігла на вулицю і почала голосити. Її швидко відловила патрульна машина - благо вона мерехтіла в темряві, як світлячок, - і почала пошук. Наш псих знаходився всього за два квартали. Його спіймали...

- Визволи від подробиць!

- ...на гарячому - з фарбою на долоньках.

Уявляєш?

Єва заклала очі, і Фіні вирішив, що поліцейські чоловічої статі краще оцінять гумор ситуації.

- Загалом, не виключено, що ми теж маємо справу зі збоченцем. Я ще раз пройдуся по картотеці. Раптом пощастить? Збоченець - це все-таки краще, ніж поліцейський.

- По-моєму, теж. - Вона стиснула губи й покосилася на нього. - До речі, у тебе самого, здається, є невелика колекція старої вогнепальної зброї.

Фіні простягнув їй складені кулаки.

- Все, зізнаюся. Бери мене тепленького!

- Перестань! Краще скажи: ти знаєш інших поліцейських-колекціонерів?

- Декого. Це дороге задоволення, тож вони збирають здебільшого репродукції.

До речі, про дорожнечу... - Він помацав її рукав. - Гарна сорочечка! Тобі що, підвищили платню?

- Це не моя. - Єва сама здивувалася, що мало не почервоніла. - Перевір їх, Фіні. Тих, хто збирає справжню зброю.

- Знаєш, Далласе... - При думці, що доведеться копати під колег, йому стало не до сміху. - Я цього терпіти не можу.

- Я теж. Але ти все одно перевір. Поки що нью-йоркських.

- Гаразд. - Фіні важко зітхнув, гадаючи, чи усвідомлює вона, що в списку фігуруватиме і він. - Уявляю, який буде день після такого початку! А в мене для тебе подарунок, дитинко. Виходжу - на столі повідомлення. Наш шеф чекає до себе начальника управління і запрошує на посиденьки нас із тобою.

- Пішли вони!

Фіні подивився на годинник:

- У нас є п'ять хвилин. Раджу надіти светр або ще що-небудь, а то Сімпсон побачить твою сорочечку і вирішить, що нам тут переплачують.

- І ти пішов!

Едвард Сімпсон мав переконливий вигляд: понад шість футів зросту, підтягнутий, кучеряве каштанове волосся, зтягнуте сивиною, любитель темних костюмів і яскравих краваток.

В управлінні було добре відомо, які деталі його зовнішності є результатом зусиль особистого косметолога. До них належали серйозні очі сталевого кольору - згідно з опитуваннями, цей відтінок вселяв виборцям довіру, - а також рот у вигляді вимогливої коми. При одному погляді на нього в голову приходила думка про владність і силу.

Але ті, хто знав про його незграбні рухи тіла в політиці, дивувалися, як можна так недбало витратити настільки солідний капітал.

Сімпсон сів, поклавши перед собою доглянуті руки з трьома золотими кільцями на довгих пальцях.

- Майоре, капітане, лейтенанте, ми перебуваємо в делікатному становищі, - почав він деланним, акторським голосом.

Акторським був не тільки його голос, а й замашки. Сімпсон витримав багатозначну паузу, нагородивши кожного окремо мужнім поглядом блакитних очей.

- Ви знаєте, як преса ласа на сенсації, - продовжив він. - За п'ять років, що я очолюю поліцію міста, злочинність знизилася на п'ять відсотків. Це цілий відсоток на рік! Однак останні події напевно дадуть пресі можливість забути про цей очевидний прогрес. Газети вже зараз надриваються про два вбивства.

У статтях ставлять під сумнів ефективність слідства і ставлять неприємні запитання.

Вітні, який зневажав Сімпсона всім єством, безпристрасно відповів:

- Їм бракує подробиць, сер. Але п'ята категорія, присвоєна слідству у справі Дебласс, робить співпрацю з пресою неможливою.

- Відмовляючи їм в інформації, ми самі спонукаємо їх фантазувати! Я вирішив сьогодні вдень виступити із заявою. - Бачачи, що Вітні готовий заперечити, Сімпсон застережливо підняв руку. - Громадськість не повинна перебувати на голодному пайку. Людям потрібна впевненість, що управління тримає ситуацію під контролем.

Навіть якщо насправді це не так...

Його погляд сфокусувався на Єві.

- Як слідчий у справі ви також будете присутні на прес-конференції. Мої співробітники готують текст заяви, з якою ви виступите.

- Вибачте за зухвалість, сер, але я не вважаю за можливе доводити до відома громадськості подробиці справи. Це тільки зашкодить розслідуванню.

Сімпсон зняв зі свого рукава помітну йому одному пушинку.

- Покладіться на мене, лейтенанте. У мене тридцятирічний досвід, і я добре знаю, як проводити прес-конференції. - Вирішивши, що з Євою закінчив, він взявся за майора Вітні:

- Нам необхідно переконати публіку, що між убивствами Дебласс і Старр існує зв'язок. Наше управління не повинно ставити сенатора Дебласса в скрутне становище і підривати його політичну позицію, валяючи ці дві справи в одну купу.

- Ну, скажімо, тут за нас постарався вбивця, - процідила Єва крізь зуби, і Сімпсон удостоїв її поглядом.

- Офіційно зв'язку не існує! Якщо вас про це запитають, відповідайте негативно, - Тобто - брешете? - уточнила Єва.

- Обійдемося без етичних оцінок. Будемо реалістами. Розпочавшись тут, у нас, скандал докотиться до Вашингтона і повернеться до нас уже справжнім тайфуном. Шерон Дебласс уже тиждень як мертва, а у вас досі нічого немає!

- А зброя? - заперчила вона. - Є також гіпотеза про те, що мотивом злочину був шантаж, і список підозрюваних.

Сімпсон раптово почервонів як варений рак і схопився.

- Я очолюю це управління, лейтенанте, і кашу, яку ви заварите, доведеться розсьорбувати мені! Вам пора перестати копатися в багнюці!

- Сер, - втрутився Фіні, - лейтенант Даллас і я...

- Ви обидва й оком не встигнете моргнути, як будете відправлені на вулицю виписувати штрафи за порушення правил паркування!

Вітні піднявся, ховаючи за спиною стиснуті кулаки.

- Я попросив би вас не погрожувати моїм співробітникам, Сімпсоне! Грайте у свої ігри, посміхайтесь в камери, тиняйтесь в столиці, тільки не заходьте на мою територію і не залякуйте моїх підлеглих. Вони працюватимуть як належить, що б ви не говорили. А якщо вам це не подобається - починайте з мене!

Сімпсон почервонів. Єва із задоволенням спостерігала, як тремтить жилка в нього на скроні.

- Якщо ваші люди допустять у цій справі помилку, я від вас живого місця не залишу! Поки що мені вдається стримувати сенатора Дебласса, але йому не подобається, коли ваш слідчий чинить тиск на його невістку, порушуючи її жалобу і ставлячи нахабні запитання, які не мають стосунку до справи. Сенатор Дебласс і його рідні - потерпілі, а не підозрювані! З ними слід поводитися ввічливо і не ранили їхні почуття.

- Я обійшлася з Елізабет Баррістер і Річардом Деблассом з максимальною повагою. - Єва намагалася не дати волю гніву. - Я отримала їхню згоду на бесіду, в якій вони виявили готовність до співпраці. Не знала, що мені потрібен дозвіл від вас або від сенатора на дії, що впливають із ходу розслідування.

- Я не допущу, щоб преса пробавлялася домислами щодо того, що люди з мого управління набридають невітіним батькам! І натяками на те, що слідчий чинив опір процедурі тестування, обов'язкової після застосування зброї з летальним результатом.

- Перевірку лейтенанта Даллас було відкладено за моїм розпорядженням, - заперечив Вітні. - І, до речі, з вашого схвалення.

- Знаю, знаю... - Сімпсон нахилив голову. - Я говорю про спекуляції в пресі. Врахуйте: ми всі перебуватимемо під мікроскопом, поки вбивцю не спіймають. Послужний список лейтенанта Даллас і її дії стануть об'єктами найприскіпливішого розгляду.

- Мій послужний список це витримає!

- А дії? - поцікавився Сімпсон зі зловтішною посмішкою. - Будете заперечувати факт заподіяння шкоди слідству і вашому власному становищу встановленням особистих стосунків із підозрюваним? Що накажете робити, якщо газети пронюхають, з ким ви провели сьогоднішню ніч?

Єва насилу змусила себе не схопитися зі стільця, але голос її прозвучав спокійно:

- Упевнена, ви віддасте мене на поталу, аби врятувати свою шкуру.

- Без найменшого коливання, - погодився Сімпсон. - Будьте в муніципалітеті рівно опівдні.

Двері за ним зачинилися, і майор Вітні сів.

- Чортів сучий син! - Він полоснув Єву обуреним поглядом. - А ви що собі дозволяєте?!

Таємницю її особистого життя було безпардонно порушено, і з цим уже нічого не можна було вдіяти.

- Так, я провела ніч із Рорком. Я сама вирішую, як мені проводити свій особистий час! Як слідча я впевнена, що його можна виключити з числа підозрюваних. Утім, це, звісно, не означає, що я вчинила правильно...

- Правильно?! - вибухнув Вітні. - Ви вчинили як остання дурапа! Хочете розпрощатися зі значком? Чорт забирай, Далласе, ви що, не здатні контролювати свою хіть? Від вас я цього не очікував!

Вона теж не очікувала цього від себе...

- Переконана, що це не вплине на слідство і на мою здатність його продовжувати. Якщо ви вважаєте інакше, можете відсторонити мене від відділу, і тоді я залишу свій значок у вас на столі.

Вітні кинув на неї нищівний погляд.

- У вас має бути стовідсоткова впевненість, що Рорк чистий! Чекаю вашого рапорту про це не пізніше ніж через тридцять шість годин. Інакше його буде заарештовано. А між тим поставте собі одне цікаве запитання...

- Уже поставила, - перебила його Єва, радіючи, що він не виганяє її зі служби - поки що. - Звідки Сімпсону відомо, де я провела ніч? За мною стежать - це ясно. Є й друге питання - чому? Хто за цим стоїть - Сімпсон чи Деблас? Чи хтось третій доповів Сімпсону, щоб зашкодити моєму авторитету і, відповідно, слідству?

- Ось і розберіться у всьому цьому. - Вітні вказав їй на двері. - І обережніше там, на прес-конференції, Даллас!

Не пройшли вони й трьох кроків коридором, як Фіні не витримав:

- Ти про що думала, Даллас?! Зовсім розлютилася?

- Це вийшло мимоволі... - Єва натиснула кнопку ліфта і сховала руки в кишені. - Відв'язися!

- Він один із головних підозрюваних! Один з останніх людей, які бачили Шерон Деблас живою! У нього стільки грошей, що він може купити Місяць із неба, а не тільки недоторканність.

- Це не його почерк. - Вона стрімко увірвалася в кабінку. - І взагалі - я знаю, що роблю!

- Ні чорта ти не знаєш! Усі роки, що ми з тобою знайомі, ти плювати хотіла на чоловіків, а тепер і тебе проняло? Втюрилася?

- Це був просто секс! Думаєш, усі навколо живуть, як ти, у благополучному шлюбі? Мені захотілося чоловіка, Рорк відгукнувся на поклик... І взагалі, не твоя собача справа, з ким я сплю!

Фіні зловив її за руку, не давши вистрибнути з кабіни.

- Гарзд, не кип'ятись. Просто я про тебе піклуюся.

У Єви все клокотало всередині: скільки можна її катувати, виставляти напоказ найпотаємніше, не призначене для чужих очей?! Вона обернулася і запитала зовсім тихо, щоб не розчули люди, які поспішали коридором:

- Скажи мені, Фіні, я хороший коп?

- Найкращий, з яким мені тільки доводилося працювати. Саме тому я...

Єва перервала його нетерплячим жестом.

- А чим, по-твоєму, визначається якість копа?

Фіні зітхнув:

- Мізками, кмітливістю, терпінням, холоднокрівністю, інстинктом.

- Так от, мої мізки, моя кмітливість, мої інстинкти підказують - ні, просто надриваються! - це не Рорк. Як я не вивертаюся навиворіт, як не намагаюся повісити цю справу на нього - весь час натикаюся на стіну. Це не він, Фіні.

І мені вистачить терпіння і холоднокрівності, щоб стояти на своєму, поки ми не знайдемо винного.

Він не зводив із неї очей.

- А що, якщо цього разу ти помиляєшся, Далласе?

- Якщо я помиляюся, їм не доведеться вимагати в мене значок... - повільно промовила Єва. - Зрозумій, Фіні, якщо я помиляюся щодо нього, то на мені можна ставити хрест. А якщо я нікчемний коп, значить - взагалі ніхто, порожнє місце!

- Господи, Далласе, кинь ти ці...

Вона похитала головою.

- Займися поліцейськими-колекціонерами.

А мені ще треба зробити кілька дзвінків.

Будь-які прес-конференції залишали в Єви в роті присмак тухлятини, а ця - тим паче. Вона стирчала на сходах муніципалітету, відчуваючи себе такою ж декорацією для Сімпсона, як його широка краватка патріотичного забарвлення і золотий значок "Я люблю Нью-Йорк" на лацкані.

Він зачитував свою заяву, то підвищуючи голос до крику, то переходячи на шепіт. Єва з огидою помічала в його словах брехню, напівправду, спроби самозвеличення. Сімпсон клявся, що не заспокоїться, поки над убивцею Лоли Старр не здійсниться правосуддя. Про Шерон він узагалі не згадував. Єва вирішила, що Сімпсон припускається помилки, і мала рацію: на нього одразу ж насила Надін Ферст, знаменита ведуча 75-го телеканалу.

- Містере Сімпсон, у мене є інформація, що вбивство Старр пов'язане із загадковою смертю онуки сенатора Дебласса - і не тільки спільністю їхньої професії.

- Знаєте, Надін, - Сімпсон зобразив терплячу батьківську посмішку, - загальновідомо, що вам і вашим колегам часто дістається не найточніша інформація. Саме тому в перший же рік своєї служби на посаді начальника поліцейського управління я створив Центр перевірки даних. Зверніться туди - і всі ваші сумніви розсіються.

Єва ледь не скорчила зневажливу гримасу, а Надін, яка звикла спростовувати високопоставлену брехню, і бровою не повела.

- Згідно з моїм джерелом смерть Шерон Дебласс - не нещасний випадок, як стверджують у вашому Центрі, а справжнісіньке вбивство.

Дебласс і Старр вбиті однією і тією ж людиною, одним і тим же способом!

Ця заява викликала пожвавлення в натовпі журналістів, які негайно засипали Сімпсона запитаннями. Сорочка Сімпсона з витонченою монограмою змокла від поту.

- Управління підтверджує: між цими сумними подіями не існує жодного зв'язку! - крикнув він, і Єва помітила в його очах паніку. - Я запросив на прес-конференцію слідчого, який веде справу Старр. - Полохливі оченята зачепили Єву, і вона зрозуміла, що настала її черга прийняти бій. - Лейтенантка Даллас - ветеранка поліції, яка прослужила в ній понад десять років. Вона із задоволенням відповість на ваші запитання.

Єва виступила вперед, а Сімпсон, навпаки, покинув передову і тут же підставив вухо помічників. Тепер град запитань призначався їй.

- Як було вбито Лолу Старр?

- В інтересах слідства я не маю права розкривати спосіб убивства. - Вона морщилася від криків і кляла про себе боягуза Сімпсона. - Обмежуся наступним: Лола Старр, вісімнадцятирічна власниця ліцензії на професійне заняття сексом, стала жертвою жорстокого навмисного вбивства. Судячи із зібраних доказів, це справа рук когось із її клієнтів.

Вона сподівалася тимчасово заткнути їм рота - справді, кілька репортерів миттєво зв'язалися зі своїми редакціями.

- Це вбивство на сексуальному ґрунті? - вигукнув хтось.

Єва підняла брову:

- Як я вже сказала, потерпіла, яка працювала повією, стала жертвою свого клієнта.

Вирішуйте самі.

- Шерон Дебласс теж убив клієнт? - ввернула Надін.

Єву не збентежив її хитрий котячий погляд.

- Управління не виступало з офіційними заявами, у яких смерть Шерон Дебласс характеризувалася б як убивство.

- За моїми джерелами, ви розслідуєте обидві справи. Ви це підтверджуєте?

Єва відчула, що її волочать на багнисте місце, але не злякалася і свідомо зробила крок у трясовину.

- Так. Я завжди веду кілька справ одночасно.

- Чому професіоналу з десятирічним стажем доручають розслідувати нещасний випадок?

Єва посміхнулася:

- Хочете, щоб я дала визначення поліцейської бюрократії?

Дехто оцінив її гумор, але Надін було нелегко збити з пантелику.

- Справа Дебласс перебуває в процесі розслідування?

Будь-яка відповідь виявилася б палицею, встромленою в гніздо шершнів, і Єва вирішила не вивертатися.

- Так. Слідство вестиметься доти, доки я, офіцер, який несе за нього відповідальність, не буду задоволена результатами. Однак, - продовжила вона, перебиваючи шум, - мушу заявити, що справа про загибель Шерон Дебласс не є пріоритетною порівняно з іншими, включно з Лолою Старр. Усі справи, доручені мені, розслідуються з однаковою ретельністю, незалежно від походження і соціального становища потерпілого. Лола Старр була дівчиною з простої сім'ї.

Ні становища, ні впливової рідні, ні видатних друзів. Провівши в Нью-Йорку лічені місяці, вона стала жертвою вбивства. Вона заслуговує не менш пильної уваги, ніж онука сенатора, і я збираюся чинити відповідно.

Єва оглянула натовп і зупинила погляд на Надін.

- Вам потрібна сенсація, міс Ферст, а мені вбивця. По-моєму, мої потреби важливіші за ваші. Це все, що я збиралася сказати.

Вона розвернулася на підборах, кинула на Сімпсона останній обурений погляд і покрокувала до машини, чуючи, як він знову відбивається від наседаючих журналістів.

- Лейтенант Даллас! - Надін, на якій були туфлі на низьких підборах, що не ускладнювали рух, легко наздогнала її.

- Я сказала: це все. Звертайтеся до Сімпсона.

- Якщо задовольнитися брехнею, можна обмежитися і Центром перевірки. Мені сподобалася ваша заява, лейтенанте. Ви, очевидно, скористалися послугами спічрайтерів Сімпсона?

- Я вважаю за краще говорити від свого імені!

Єва вже відчинила дверцята машини, коли Надін зачепила її за плече.

- Судячи з усього, ви - прихильниця чесної гри; я, між іншим, теж. У нас із вами різні методи, Даллас, але однакові цілі. - Домігшись уваги Єви, Надін усміхнулася; усмішка перетворила її обличчя на акуратний трикутник, на якому домінували розкосі зелені очі. - Повірте, я не збираюся зловживати старим правом громадськості знати все.

- Це було б марною тратою часу.

- Але в Мангеттені за тиждень загинули дві жінки. Інформатори, та й власне чуття підказують мені, що обидві вбиті. Ви навряд чи погодитеся це підтвердити...

- Не погоджуся.

- Пропоную угоду. Ви даєте мені зрозуміти, чи на правильному я шляху, а я притримую публікації, здатні зашкодити вашому розслідуванню. Коли у вас з'являться серйозні докази і ви будете готові до ривка, повідомте мені. Я зроблю ексклюзивний репортаж про арешт у прямому ефірі.

Єві стало смішно. Вона сперлася об машину.

- І що ж я отримаю від вас натомість, Надін?

Міцне рукостискання і посмішку?

- Натомість - усе, що я встигла дізнатися зі свого конфіденційного джерела. Усе!

Цікаво!

- А саме джерело?

- Його я розкрити не можу за всього бажання.

Та й бажання, зізнатися, немає. Є дискета, передана мені в студію, а на ній - поліцейські рапорти, включно з результатами розтину обох жертв.

І два огидні відеозаписи - дві смерті.

"Негусто", - подумала Єва, а вголос сказала:

- За кого ви мене тримаєте? Та будь у вас хоча б половина з того, про що ви говорите, ви б давно передали все це в ефір!

- Я подумувала про це, - зізналася Надін. - Адже тут криються більші можливості, ніж просте зростання рейтингу. Незрівнянно більші!

Я роздула б із цього цілу історію і відхопила б Міжнародний приз найкращому журналісту та ще з десятків призів.

Її очі раптово потемніли, вираз змінився. Вона більше не посміхалася.

- Але я бачила, що зробили з обома. Право першою про це розповісти - ще не все. Сьогодні я навмисне підбивала Сімпсона і вас. Мені сподобалося, як ви даєте здачі. Вибирайте: угода зі мною - або я чиню на свій розсуд.

Наважуйтеся.

Єва почекала, поки повз них проїдуть таксі і величезний автобус із тихим електромотором.

- По руках. - Перш ніж у Ферст переможно спалахнули очі, вона додала:

- Але врахуйте, Надін: якщо ви перейдете мені дорогу, я закопаю вас живцем!

- Ваше право.

- У "Синій білці", за двадцять хвилин.

Денні відвідувачі клубу нудьгували над своїми склянками. Єва сіла за столик у кутку і замовила вегетаріанські спагеті з пепсі. Надін, що влаштувалася навпроти, віддала перевагу курчаті з картоплею, смаженою без олії. Єва побачила в цьому свідчення величезної різниці між зарплатою копа і репортера.

- Ну, що у вас там? - запитала вона.

Надін мовчки вийняла ноутбук із сумочки - червоної, шкіряної, що викликала в Єви напад заздрощів. У неї була слабкість до шкіри і яскравих кольорів, але вона майже не могла собі дозволити ні того, ні іншого.

Вставивши в комп'ютер диск, Надін підсунула ноутбук до Єви, і тій захотілося вилятися, хоча в цьому було б мало користі. Записи, що опинилися в розпорядженні Надін, повністю повторювали те, чим володіла вона сама! Єва вимкнула комп'ютер.

- Ну як? - запитала Надін, забираючи свій апарат.

- Нічого нового. Зізнатися, я сподівалася на якусь додаткову інформацію.

Надін засмучено зітхнула:

- Я теж сподівалася виявитися вам корисною.

Але в будь-якому разі співпраця нам не зашкодить. Отже, вбивця схиблений на старовинній зброї, знає охоронні системи як свої п'ять пальців і заходить до повій...

- Судячи з усього.

- Вам вдалося звузити вибір?

- Не надто.

- Боюся, що на вас стануть тиснути з політичних причин: Дебласс - гучне прізвище.

- Я не граю в політику.

- Зате ваш бос - захоплений гравець.

Помітивши, що Надін збирається скуштувати курчати, Єва заздалегідь усміхнулася.

- Ну й гидота! - Надін поморщилася і з філософським зітханням перейшла до картоплі. - Не секрет, що Дебласс - перший кандидат на номінацію від Консервативної партії в кампанії, яка розпочинається влітку. А ваш осел Сімпсон мітить у губернатори. Сьогоднішнє шоу наводить на думку, що він займається форменим приховуванням.

- У всякому разі, на даний момент офіційна позиція зводиться до того, що дві справи ніяк не пов'язані. Але, сказавши, що вони для мене рівні, я не покривила душею, Надін. Мені наплювати на регалії дідуса Шерон Дебласс. Моє завдання - знайти того, хто її вбив.

- Припустімо, ви його знайшли. Йому висунуть обвинувачення в обох убивствах чи обмежаться однією Старр?

- Це справа обвинувача. Особисто мені все одно: його так і так повісять.

- Ось вам і різниця між нами, Далласе! - Надін перестала хрустити картоплею. - Я терпіти не можу половинчастості. Коли ви його схопите, я вийду в ефір зі своїм репортажем, і в обвинувача не залишиться вибору. Дебласс корчитиметься, як чорт на сковорідці!

- І ви ще будете стверджувати, що не граєте в політику?

Надін знизала плечима:

- Я тільки повідомляю факти, а не винаходжу їх. Історія сама по собі гарна: тут тобі і секс, і насильство, і гроші. Одна згадка Рорка чого варта! Рейтинг злетить під хмари!

Єва повільно проковтнула спагеті.

- Доказів, що пов'язують Рорка з цими злочинами, не існує.

- Ну і що? Він знайомий із Деблассами, можна сказати - друг сім'ї. Мало того, він - господар будинку, де вбито Шерон! До того ж Рорк - власник однієї з найбільших у світі колекцій старовинної зброї і, за чутками, влучний стрілець!

Єва піднесла до губ склянку.

- Знаряддя вбивства не мають стосунку до його колекції. Крім того, він ніяк не пов'язаний із Лолою Старр.

- Можливо. Але Рорк перетворюється на ньюсмейкера, навіть коли залишається периферійним персонажем. Не секрет, що вони з сенатором свого часу стикалися лобами. У Рорка в жилах лід, а не кров, скоїти два холоднокровних убивства для нього раз плюнути! А втім... - Надін теж підняла склянку. - Рорк надто вже фанатично береже себе від чужих очей. Важко уявити, щоб він хвалився вбивствами, розсилаючи репортерам відеокасети із записами. Той, хто це зробив, хоче розголосу так само сильно, як врятуватися від правосуддя.

- Цікава теорія... - Єва зрозуміла, що з неї досить: головний біль, зародившись у перенісці, вже охопив лоб і скроні. Вона встала і нахилилася до Надін. - Хочете ще одну, поліцейської випічки? Знаєте, хто він такий, ваш інформатор?

- Підкажіть! - Надін блиснула очима.

- Сам убивця. На вашому місці я б дивилася собі під ноги.

Єва обійшла сцену з внутрішньої сторони, сподіваючись, що знайде Мевіс у комірчині, що слугувала артистичною вбиральною. Їй була потрібна дружня участь.

Мевіс куталася в ковдру і сякалася в зім'яту хустку.

- Страшна застуда! - Дивлячись на подругу опухлими очима, вона висякалася так, що в Єви заклало вуха. - Та й не дивно. Спробуй у лютому посмикатися голяка на сцені дванадцять годин поспіль!

Єва не стала до неї наближатися.

- Ти що-небудь приймаєш?

- Усе! - Мевіс вказала на стіл, завалений коробочками, тюбиками й ампулами. - Чортова фармакологічна змова! Усі відомі світу хвороби та інфекції переможені. Іноді, звісно, виникають нові - треба ж фахівцям на чомусь практикуватися... Але допомогти в разі елементарної застуди - ні, на це в них кишка тонка! А знаєш, чому?

Єва мимоволі посміхнулася і, дочекавшись, доки Мевіс відчихається, запитала:

- Чому?

- Усе просто: фармацевтичним компаніям треба продавати свої ліки. Знала б ти, скільки коштують краплі від нежитю!

- Ступай до лікаря, нехай тобі пропишуть засіб, який хоча б усуває симптоми.

- У мене їх ціла купа, і діють усі однаково - вісім годин. Увечері мені виступати, а наступний прийом тільки о сьомій.

- Тобі б додому, у ліжко.

- До речі, я тобі не казала, що мій будинок зносять? Якийсь розумник нібито помітив таргана! - Вона знову чхнула і по-совиному втупилася на Єву з-під ненафарбованих вій. - Тебе ж сюди яким вітром принесло?

- У справах. Відпочивай. Побачимось пізніше.

- Ні, почекай. Я тут мало не здохла від нудьги. - Мевіс схопила пляшку з отруйно-рожевою рідиною і зробила великий ковток. - Бачиш, яка в тебе сорочечка! Премія чи щось іще?

- Щось іще.

- Та сядь ти! Я збиралася тобі зателефонувати, але так кашляла, що не знайшла в собі сил. Невже вчора ввечері до нашого елегантного закладу навідався сам Рорк?!

- Власною персоною.

- З глузду з'їхати! Коли він підійшов до твого столика, я ледь не звалилася зі сцени. Як це зрозуміти? Ти найнялася до нього в охоронниці?

- Я з ним переспала! - випалила Єва, викликавши в Мевіс новий напад кашлю.

- Ти - з Рорком?! - Вона потягнулася за новою хусткою, щоб витерти сльозяться очі. - Господи, Єво! Ти ж ні з ким ніколи не спиш. Ти це серйозно?

- Так, тільки не дуже точно. Ми зовсім не спали.

- Ще краще! - простонала Мевіс. - І довго ви з ним не спали?

Єва пересмикнула плечима.

- Ну, не знаю... Я залишилася в нього на ніч. Годин вісім-дев'ять, напевно.

- Годин?! - Мевіс поїжилася. - І значить, весь цей час він тебе...

- Майже всі.

- Ну, і як він, хороший? А втім, дурне запитання - інакше б ти не залишилася. Що за шлея потрапила тобі під хвіст, Єво? Крім його видатного агрегату, звісно.

- Сама не знаю. Я зробила жахливу дурість. - Вона скуйовдила собі волосся. - Такого зі мною ще не бувало. Я не думала, що це взагалі можливо! Я завжди абсолютно спокійно ставилася до сексу - і раптом...

- Люба... - Мевіс випростала руку з-під ковдри і стиснула Єві пальці. - Все життя ти забороняла собі задовольняти нормальну потребу через події, які ти ледь пам'ятаєш. Тепер знайшлася людина, яка допомогла тобі подолати заборону. Радій!

- Чого радіти, якщо цілком потрапляєш у владу іншої людини і відчуваєшся переможеною?

- Нісенітниця! - рішуче сказала Мевіс. - Секс - не перегони і не покарання, а задоволення.

Іноді - якщо сильно пощастить - величезне задоволення.

- Може бути. - Єва заплющила очі. - Мевіс, на карту поставлена моя кар'єра!

- У якому сенсі?

- Рорк пов'язаний зі справою, яку я зараз розслідую.

- От чорт! - Мевіс ще раз оглушливо висякалася. - Ти, часом, не збираєшся його заарештувати?

- Ні! Але якщо я не розрубаю цей вузол одним вправним ударом, мене звільнять. А я цього не перенесу... Розумієш, я відчуваю, що хтось крутить мною, як маріонеткою. - Вона примружилася. - Я просто не знаю, куди кидатися! Знаю одне: якщо не розберуся, що коїться, позбудуся всього, що в мене є в житті.

- Отже, доведеться розібратися. - Мевіс знову стиснула Єві руку.

"Розберуся!" - твердо вирішила Єва. Коли вона увійшла в під'їзд свого будинку, годинник показував початок одинадцятої, і в цей момент їй ні про що не хотілося думати. Вона вже проковтнула догану за те, що відійшла на прес-конференції від офіційної лінії. Утім, підтримка, неофіційно надана їй безпосереднім начальником, трохи підсолодила пігулку.

Піднявшись до себе, Єва насамперед перевірила автовідповідач: знаючи, що це нерозумно, вона все одно сподівалася на звісточку від Рорка.

Звісточка справді була, але не від Рорка - така, що вона закам'яніла. Чергове відеопослання. Вставивши касету у відеомагнітофон, Єва побачила мертву дівчинку, її вбитого батька, кров.

Судячи з ракурсу, це була офіційна зйомка на місці вбивства і знищення вбивці.

- Ах ти, погань! - прошепотіла вона. - Думаєш мене цим пройняти? Думаєш, мене зламає мертва дитина? Не вийде!

Але її пальці, які виймали відеокасету, сильно тремтіли. А коли раптово пролунав дзвінок - вона підстрибнула на місці.

- Хто говорить?

- Геннессі з квартири 2-Д, - пролунав у слухавці засмучений голос сусіда знизу. - Вибачте, лейтенанте Даллас, я не знаю, як бути.

У нас тут біда. У квартирі Файнштейнів.

Єва зі зітханням згадала стару пару.

Тихі, доброзичливі люди, які весь свій час проводять біля телевізора.

- Що за біда?

- Містер Файнштейн помер, лейтенанте. Упав у кухні, коли його дружина пішла до подруги. Я подумав, може, ви спуститесь?

- Добре. - Вона знову зітхнула. - Зараз прийду. Нічого не чіпайте, містере Геннессі, і нікого не пускайте.

Вона за звичкою викликала диспетчерську і доповіла про смерть із природних причин.

У квартирі було тихо. Місіс Файнштейн сиділа у вітальні на дивані, поклавши на коліна тоненькі бліді руки. Її волосся було зовсім сивим, на обличчі, попри чудодійні креми, проступали зморшки. Вона через силу посміхнулася Єві.

- Вибачте, що довелося вас потурбувати...

- Нічого. Вам потрібна допомога?

- Ні, дякую. - Блакитні очі зупинилися на Єві. - Ми раз на тиждень граємо з подругами в карти. Повернувшись, я знайшла його в кухні. Він їв пиріг із заварним кремом, а потім... Джо був ласуном. - Вона подивилася на Геннессі, який переминався біля дверей. - Я злякалася і постукала до містера Геннессі.

- Правильно зробили. Побудьте з нею хвилинку, будь ласка, - попросила Єва сусіда.

Точно така ж квартира, як у неї. Зразкова чистота, велика кількість дрібничок, пам'ятних штучок, фотографій.

Джо Файнштейн розлучився з життям за кухонним столом, прикрашеним порцеляновими квітами. Його голова потонула в кремі. Єва перевірила пульс: відсутній. Тіло вже похолоділо. Вона приблизно визначила час смерті: дві-три години тому.

- Джозеф Файнштейн, - безпристрасно промовила вона в диктофон. - Чоловік, приблизно сімдесяти років. Ознаки злому і насильства відсутні. Тілесні ушкодження відсутні.

Вона зазирнула в широко розкриті, здивовані очі Джо, понюхала пиріг і, закінчивши диктувати, повернулася у вітальню - відпустити Геннессі й допитати вдову.

До ліжка Єва дісталася тільки о першій годині ночі. Втома була буквально відчутною, вона тягнула голову вниз, немов на шиї висіла важка гиря. Забутися - ось усе, чого їй зараз хотілося.

"Ніяких кошмарів!" - наказала вона підсвідомості, мріючи хоча б про одну ніч безтурботного сну.

Але варто було їй насупити повіки, як біля узголів'я пролунав ненависний писк.

- Щоб ти провалився! - пробурмотіла Єва і, машинально накинувши на голі плечі простирadlo, натиснула кнопку.

- Лейтенанте! - пролунав бадьорий голос Рорка. - Я тебе розбудив?

- Ще п'ять хвилин - і розбудив би. - Почувши перешкоди на лінії, вона запитала:

- Сподіваюся, ти благополучно дістався куди хотів?

- Звичайно. Була лише одна невелика затримка - тому й дзвоню так пізно.

- У тебе до мене справа?

- Так. Мені подобається з тобою говорити. - Він зробив паузу. - Щось сталося?

"Усього не перекажеш, - подумала Єва. - Навіть незрозуміло, з чого почати".

- Просто був занадто довгий день. Закінчився він тим, що один із твоїх мешканців на смерть подавився, закушуючи на сон грядущий. Упав обличчям у пиріг із заварним кремом!

- Існують і менш завидні шляхи відходу з життя. - Рорк щось комусь сказав, і Єва почула, як йому відповів жіночий голос. - Я відпустив асистентку. Захотілося залишитися з тобою наодинці і запитати, чи є на тобі що-небудь, крім простирadла.

Єва боязко оглянула себе.

- Начебто немає.

- Може, і простирadlo знімеш?

- Не збираюся зловживати міжміським зв'язком для задоволення твоїх хтивих намірів, Рорк! Задовольняйся уявою.

- Уже уявляю - знаєш, що? Як я з тобою вчиню, коли ми знову опинимося разом.

Раджу використати розлуку для ґрунтового відпочинку, лейтенанте.

Єва хотіла посміхнутися, але не змогла.

- Коли ти повернешся, нам треба буде поговорити.

- І це можна. Розмови з тобою діють на мене як гарний збуджувальний засіб. Бажаю добре виспатися.

- Постараюся. Бувай, Рорк.

- Думай про мене, Єво.

Рорк поклав слухавку і похмуро втупився на телефон. Цей напружений голос... Він уже вивчив її настрої і вмів за професійною незворушністю розрізняти справжні почуття.

Зараз нею володіла тривога.

Він розвернув крісло і став дивитися в усіяне зірками небо. Єва була від нього так далеко, що йому залишалося тільки гадати, що її тривожить.

І вкотре запитувати себе, чому вона так для нього важлива...

Єва розчаровано переглядала рапорт про наявність депозитного сейфа Шерон Дебласс у Нью-Йоркських та інших банках. Не значиться, не значиться, не значиться...

Ні в Нью-Йорку, ні в Нью-Джерсі, ні в Коннектикуті, ні у Вашингтоні, ні у Вірджинії.

Але Шерон напевно мала десь сейф! У неї були щоденники, які слід було тримати в безпечному і водночас легкодоступному місці.

Єва була переконана, що дізнається зі щоденників про мотив убивства.

Не бажаючи дошкуляти Фіні проханнями про проведення більш широкого пошуку, вона зайнялася цим сама. Почавши з Пенсільванії, Єва рушила на північний захід і дісталася до кордону з Канадою і Квебеком. У Фіні пішло б на це вдвічі менше часу, але результат виявився б тим самим - негативним.

Тепер на південь. Вона почала з Меріленда, і десь на півдорозі до Флориди комп'ютер небезпечно зашумів. Єва прикрикнула на нього і грюкнула долонею по монітору. Якщо ця руїна доживе до розкриття справи, вона не побоїться бюрократичної тяганини і доб'ється заміни мотлоху на нову систему!

Уже більше з упертості, ніж маючи якісь надії, вона кинулася на захід, до Скелястих гір. "Занадто ти хитромудра, Шерон, - думала вона, отримуючи одну за одною відмови. - Ти не могла заховати свої щоденники за кордоном: адже тоді тобі довелося б щоразу проходити митний огляд. Та й навіщо забиратися в таку далечінь, витратити гроші на переїзд та інше?

Куди зручніший негайний доступ.

Раз про твої щоденники знала мати, про них могли знати й інші. Ти напевно хвалилася ними, тому що любила доставляти людям неприємні хвилини! При цьому ти була впевнена, що до твого скарбу ніхто не добереться".

Воно десь близько, чорт би його побрав! Єва заплющила очі, щоб краще уявити цю жінку, з якою знайомилася дедалі ближче. Вона намагалася зрозуміти, як це - відчувати владу над людьми, користуватися нею, крутити ким заманеться...

Раптово Єві все стало зрозуміло. Вигадане ім'я - ось що використовувала Шерон Дебласс, щоб ніхто не міг зіпсувати її гру! Напевно, це було щось просте, знайоме, що одразу спало їй на думку.

Ось коли простота гірша за злочинство! І все-таки навіть хитромудрості Фіні не вистачило, щоб відімкнути цей простенький замочок.

- Шерон Баррістер! - крикнула Єва.

Нагорода чекала на неї в банку "Брінкстоун інтернешнл фінанс", місто Ньюарк, штат Нью-Джерсі. Шерон Баррістер володіла не тільки депозитним сейфом, а й рахунком на суму 326 000 доларів.

Переможно посміхаючись, Єва запросила ордер.

Через три години вона ходила кабінетом Вітні, намагаючись вгамувати тремтіння в руках.

- Десь є ще один сейф! - твердила вона. - Я впевнена, що щоденники в ньому.

- Ніхто вам не заважає його шукати, Далласе.

- Я буду шукати і напевно знайду! - Вона зупинилася, різко обернулася. Енергія була з неї фонтаном, їй хотілося діяти. - А як ми вчинимо з усім цим? - Єва вказала на папку в нього на столі. - У вас є дискета, вилучена з її сейфа, і моя роздруковка вмісту дискети. Це теж чимало, майоре! Справжній список шантажистки: прізвища, суми... І Сімпсон тут як тут: де йому і належить, за алфавітом.

- Я вмію читати, Далласе! - Від напруги в нього вже ломило в потилиці, але він кріпився. - Наш бос - не єдиний Сімпсон у місті, не кажучи про країну.

- Я впевнена, це він! - Єва кипіла, їй необхідно було випустити пару. - Ви знаєте це не гірше за мене. Але тут багато й інших цікавих імен: губернатор, католицький єпископ, респектабельна президентка міжнародної жіночої організації, навіть один віце-президент...

- Сам бачу, - перебив її Вітні. - А ви пам'ятаєте, хто ви така, Даллас? Уявляєте собі наслідки? - Він підняв руку, не даючи Єві заперечити. - Подумаєш, список імен, якісь цифри... Варто всьому цьому вийти за межі мого кабінету - і все: кінець і вам, і розслідуванню! Ви цього хочете?

- Ні, сер.

- Загалом, спершу знайдіть щоденники і зв'язок між Шерон Дебласс і Лолою Старр, а потім ми прикинемо, які карти у нас на руках.

Поки ясно одне: Сімпсон якось замішаний у цій справі. Він знав Шерон Дебласс, не виключено, що вона його шантажувала. А тепер він лізе зі шкіри геть, щоб перешкодити слідству.

- Отже, ми повинні його обійти. - Вітні замкнув папку у свій сейф. - Ніхто не повинен знати, що ви роздобули, Далласе, навіть Фіні.

Зрозуміло?

- Так точно, сер. - Розуміючи, що нічого більше не доб'ється, Єва пішла до дверей, але на порозі обернулася. - Доводжу до вашого відома, майоре, що в цьому списку немає одного імені. У ньому немає Рорка!

Вітні зловив її погляд і кивнув.

- Я ж сказав, Далласе: читати я вмію.

Миготливий вогник на пульті в кабінеті сигналізував про свіже повідомлення. На перевірку їх виявилось цілих два, обидва від судмедексперта. Єва відгукнулася і почула:

- Готові аналізи щодо вашого сусіда, Далласе.

Вітаю: ви потрапили в "яблучко".

- Чорт! - Вона провела рукою по обличчю. - Надішліть мені результати.

Хетта Файнштейн відчинила двері на її дзвінок.

Єва відчула аромат лаванди та свіжоспеченого домашнього хліба.

- Лейтенант Даллас!

Місіс Файнштейн привітно посміхнулася і запросила Єву увійти. На телеекрані просторікували учасники ток-шоу; глядачі мали змогу під'єднатися до програми і стати повноправними співрозмовниками. Темою обговорення був гучний законопроект про реорганізацію системи освіти. У цей момент на екрані миготіли обличчя жінок і дітей різного віку. Кожен говорив про своє, стояв нестерпний шум.

- Як мило, що ви зайшли! У мене вже побувало чимало гостей. Це дуже втішає! Хотите печива?

- Дякую. - Єва тут же вилаяла себе за згоду, сіла на диван і обвела очима маленьку затишну квартирку. - Ви з містером Файнштейном, здається, раніше тримали пекарню?

- Так! - пролунав із кухні голос Гетти Файнштейн, потім почулися її кроки. - Ми перестали цим займатися всього кілька років тому.

І треба сказати, справи йшли відмінно: люди люблять справжню випічку. А у мене завжди непогано виходили тістечка і торти.

- Бачу, ви продовжуєте займатися цим удома.

Хетта поставила на столик блюдо золотистих бісквітів.

- Так, приношу собі таке задоволення.

Занадто багато хто не має поняття, що таке домашня випічка. Це, звісно, дороговато, але ж варте того!

Єва спробувала печиво і не могла з нею не погодитися.

- Напевно, пиріг, яким ласував ваш чоловік перед тим, як померти, - теж ваш виріб?

- У моєму домі ви не знайдете магазинних виробів! - гордо оголосила Хетта. - Варто було мені щось витягнути з духовки - і Джо миттю це наминав.

- Отже, той пиріг спекли ви, місіс Файнштейн?

Старенька моргнула й опустила вії.

- Так, я.

- Чи знаєте ви, що згубило вашого чоловіка, місіс Файнштейн?

- Знаю, - вона зітхнула. - Ненажерливість. Я казала йому: не їж! Спеціально попереджала: не чіпай цей пиріг, він для місіс Геннессі, сусідки навпроти.

- Для місіс Геннессі? - Єва здивовано похитала головою. - Так ви...

- Звісно, я знала, що він все одно його зжере. У цьому сенсі він був дуже егоїстичний.

Єва відкашлялася:

- Чи не можна вимкнути телевізор?

- Що? Ах, вибачте! - Господиня спалахнула і приклала долоні до щік. - Дуже неввічливо з мого боку. Я так звикла, що він весь час увімкнений, навіть перестала помічати. Зараз, хвилинку. Це нова система...

Єва терпляче чекала, коли вона вимкне телевізор.

Вражаюче! Ця жінка вміла пекти отруєні пироги, але не могла впоратися з власним телевізором... Чого тільки не буває!

- Місіс Файнштейн, прошу вас нічого не говорити, поки я не зачитаю вам ваші права і ви не переконаєтеся, що все зрозуміли. Ви не зобов'язані давати свідчень...

Слухаючи Єву, Хетта ласкаво посміхалася. Коли формальності закінчилися, вона з легким зітханням вимовила:

- Я й не чекала, що це зійде мені з рук.

- Що саме, місіс Файнштейн?

- Отруєння Джо. Хоча... - Вона по-дитячому підібгала губи і лукаво глянула на Єву. - Мій онук - адвокат, справжній розумник. Так от, він казав, що оскільки я не веліла Джо їсти пиріг, спеціально попередила - не чіпай, то винен у тому, що сталося, сам Джо. - Тепер вона дивилася вичікувально.

- Ви хочете сказати, місіс Файнштейн, що додали в пиріг із заварним кремом ціаністий калій з наміром убити чоловіка?

- Ні, люба. Я хочу сказати, що додала в пиріг ціаністого калію і дуже багато цукру і заборонила чоловікові до нього торкатися. "Джо, - сказала я, - не смій навіть нюхати цей пиріг із заварним кремом! Я спекла його не для тебе. Ти мене чуєш, Джо?" - Старенька безтурботно посміхнулася. - І він відповів, що все чудово чує.

Перш ніж піти до подруги грати в карти, я повторила для вірності: "Я серйозно, Джо. Не чіпай пиріг". Я підозрювала, що він не послухається, але вирішував він уже сам, хіба не так? Якщо хочете, я розповім вам про Джо.

Вона посунула Єві татю з печивом і, бачачи, що та вагається, весело розсміялася:

- Дорога моя, вам абсолютно нема чого побоюватися, даю слово! Я щойно згодувала цілу дюжину чарівному хлопчику з квартири зверху.

На доказ своєї щирості вона сама взяла не дивлячись печиво з тарілки.

- То про що я? Ах, так, про Джо. Він мій другий чоловік, - довірливо почала місіс Файнштейн. - У квітні виповниться півстоліття, як ми одружені. Він був хорошим чоловіком і непоганим пекарем. Але деяким чоловікам протипоказано йти на спокій. Останнім часом він став зовсім нестерпним. Тільки й робив, що скаржився, нив, дорікав мені. Сам не торкався борошна, але зате варто було йому побачити мигдальне тістечко - миттю в рот!

Що й казати, цій жінці можна було поспівчувати. Зробивши над собою зусилля, Єва запитала:

- Ви отруїли його за те, що він занадто багато їв?

Рожеві щічки Хетти ображено надулися.

- На перший погляд може здатися саме так. Але насправді все набагато серйозніше. Ви ще такі молоді, люба, і, напевно, незаміжня?

- Ні.

- Сім'я, звісно, джерело комфорту, але іноді вона страшенно дратує. Зі сторони неможливо зрозуміти, що відбувається між подружжям. Джо був нелегким супутником життя і, на жаль, мав поганий характер - як не грішно погано відгукуватися про покійних. Він любив доставляти мені неприємності, позбавляти маленьких радощів. Наприклад, місяць тому я спекла на свято кухарів чудовий торт "Вежа задоволення", то він навмисне зжер половину!

А потім ще заявив, що, мовляв, сухий! - Хетта поперхнулася, досі переживаючи образу. - Можете ви собі таке уявити?!

- Не можу, - відгукнулася Єва слабким голосом.

- Він зробив це, просто щоб мене позлити.

Так він показував свою силу. Я вже тоді вирішила спекти цей пиріг, тільки треба було все приготувати. А коли спекла, наказала йому його не чіпати й пішла грати в карти. Я зовсім не здивувалася, коли, повернувшись, дізналася, що він не послухався.

Недарма він був ненажерою! - Хетта змахнула печивом, перш ніж відправити його до рота. - А ненажерливість - один із семи смертних гріхів. Він заслужив таку смерть як покарання за свій гріх!

Смачне печиво? Пригощайтесь!

"Якщо бабусі підкладають отруту в пироги із заварним кремом, значить, світ збожеволів", - думала Єва, спостерігаючи за незворушним спокоєм Хетти. І найімовірніше, поважна бабуся вийде сухою з води! Навіть якщо її посадять, то направлять на кухню, де вона з радістю випікатиме печиво і пироги для інших ув'язнених.

Єва повернулася у відділок, склала рапорт, нашвидкуруч пообідала в їдальні і знову зайнялася терміновими справами. Вона опрацювала половину Нью-Йоркських банків, коли увійшов черговий і передав їй пакет - дуже знайомий пакет...

- Звідки це у вас?!

- Приніс розсильний, - знизав плечима молодий поліцейський. - Він назвав ваше ім'я.

Тремтячими руками Єва витягла з конверта відеокасету і від хвилювання ніяк не могла потрапити в отвір. Нарешті на екрані з'явилося зображення: мертва жінка на закривавленому простирадлі.

ТРЕТЯ З ШЕСТИ.

Деякий час вона мовчки дивилася на напис, що затулив труп і приписку з адресою.

Потім, схаменувшись, зателефонувала в диспетчерську.

- Лейтенант Єва Даллас, особистий номер 5347BQ. Екстрена терміновість. Усі вільні машини - до будинку 156 по Вісімдесят дев'ятій вулиці, квартира 21-19. У квартиру не входити. Повторюю: нікому не входити у квартиру - ні цивільним, ні поліцейським із відділку! Нікого не впускати в будинок. Я буду за десять хвилин.

- Прийнято, лейтенантка Єва Даллас, - незворушно відгукнувся черговий поліцейський. - На місце виїжджають дві патрульні машини. Очікується ваше прибуття.

Вона схопила сумочку і валізку з підручними засобами і побігла вниз.

Єва увійшла до квартири одна, зі зброєю наготові. У вітальні було затишно: пишні подушки, килимки, кокетливі фіранки. Забута на дивані книжка і заглиблення в сидінні свідчили про те, що хтось досить довго відпочивав тут. Хмурячись, вона зробила крок до дверей.

Маленький кабінетик, акуратне робоче місце, що несе на собі особистий відбиток господині: надушені штучні квіти, чашка з різнокольоровими льодяниками, білий кухоль із червоним сердечком.

Стіл із комп'ютером був повернутий до незавішеного вікна, що виходить на фасад іншого будинку. Кілька книг на полиці вздовж стіни, коробка для дискет, ще одна - для відеокасет, набір дорогих грифельних олівців і блокнотів. Єдиною прикрасою був кривий глиняний виріб - мабуть, дитина, яка його створила, безуспішно намагалася виліпити конячку.

Єва відчинила ще одні двері.

Вона знала, що на неї чекає, і організм не прореагував на видовище нападом нудоти. Кров була зовсім свіжа, щойно пролита. Зітхнувши, вона прибрала зброю в кобуру. Крім неї і трупа, тут нікого не було;

Вона помацала мертве тіло вкритими захисною плівкою пальцями. Тіло ще не встигло охолонути. Воно було розкладено на ліжку з розкинутими руками і ногами. Між ніг убитої було залишено знаряддя вбивства - черговий кремінний пістолет.

Цього разу вбивця не скористався глушником, вочевидь, не вважаючи це за необхідне: Єва готова була побитися об заклад, що кімната звукоізолювана.

Вона підійшла до круглого комода - типово жіночого предмета обстановки, - відкрила сумку з мішкщини, що лежала на ньому, - останній писк моди - і дістала дозвіл на надання сексуальних послуг, що належав убитій.

"Красива жінка", - подумала вона, розглядаючи фотографію. Приємна усмішка, прямий погляд, чудова шкіра - справжня кава з молоком.

- Джорджі Касл, - прочитала вона в диктофон. - Стать жіноча, вік - сорок три роки. Ліцензія на професійне заняття сексом. Приблизний час смерті - дев'ятнадцять - дев'ятнадцять сорок п'ять, причина - вогнепальні поранення. Потрібне підтвердження судмедексперта. Три ділянки ураження: у лоб, у середину грудей, у ділянку статевих органів. Найімовірніше, смертельні постріли зроблені зі старовинного кремінного пістолета, залишеного на місці злочину. Сліди боротьби, злому, пограбування відсутні.

Негучний звук за спиною змусив Єву вихопити зброю. Її насторожений погляд упав на відгодованого сірого кота.

- Господи, ти-то звідки взявся? - Вона полегшено перевела дух і прибрала револьвер у кобуру.

Кіт блимав жовтими очима. Вона присіла і погладила його по пухнастій спинці. Кіт заурчав, як щедро змащений механізм. Єва випросталася, дістала стільниковий телефон і викликала бригаду з відділу вбивств.

Трохи згодом, сидячи на кухні і милуючись котом, який з недовірою принохується до корму, роздобутого нею в буфеті, Єва почула на сходовому майданчику роздратовані голоси.

Поліцейський, якому вона веліла охороняти двері квартири, зазнав нападу рішучої дами.

- Що відбувається?

- Лейтенанте! - Поліцейський був радий можливості перекласти проблему на плечі старшого за званням. - Цивільна особа вимагає дозволу увійти, а я...

- Ось саме, вимагаю! - Жінка струснула красиво підстриженим темно-рудим волоссям. - Тут живе моя мати! Що ви тут робите?

- Хто ваша мати? - запитала Єва.

- Місіс Касл. Джорджі Касл. Її пограбували? - Єва бачила, що жінка, яка намагається протиснутися повз неї, вже не злиться, а дедалі сильніше турбується. - Вона ціла? Мамо!

- Ходімо зі мною. - Єва міцно взяла її за руку і затягла в кухню. - Ваше ім'я?

- Саманта Беннетт.

Кіт остаточно втратив інтерес до миски з кормом і став тертися об ноги Саманти. Та звично нагнулася і почухала його за вушком.

- Де моя мати?! - Тривога змінилася страхом, голос Саманти зірвався на крик.

Цю частину своєї роботи Єва ненавиділа найбільше. За одне це можна було проклясти службу в поліції і змінити кваліфікацію.

- Мені дуже шкода. Ваша мати померла.

Саманта нічого не сказала. Її очі, такі ж світло-карі, як у матері, затуманилися. Єва посадила її на стілець, щоб вона не впала на підлогу.

- Це помилка! - пробурмотіла донька. - Адже це помилка? Ми йдемо в кіно. На дев'ятигодинний сеанс. По вівторках ми завжди ходимо в кіно... - Вона втупилася в Єву з шаленою надією. - Мама не могла померти! Їй лише сорок, у неї міцне здоров'я. Вона сильна жінка!

- Боюся, тут немає помилки.

- Несчасний випадок? - Очі доньки наповнилися сльозами. - Вона потрапила в аварію?

- Це не нещасний випадок. - Єва зібралася з духом:

- Вашу матір убили.

- Ні! Це неможливо... - По щоках Саманти покотилися сльози, голос став хрипким, голова безпомічно затряслася. - Її всі любили.

Все! Ніхто її не ображав. Я хочу її побачити. Негайно!

- Я не можу вам цього дозволити.

- Але вона моя мати! - Сльози стікали з підборіддя, але голос зміцнів. - У мене є на це право. Я хочу бачити свою матір!

Єва взяла Саманту за плечі і знову посадила.

- Зараз ви її не побачите. Їй це все одно не допоможе, вам теж. Краще дайте відповіді на мої запитання - тоді мені легше буде знайти того, хто це зробив. Хочете чогось? Може, когось покликати?

- Ні, не треба. - Саманта знайшла в сумочці хустку. - Чоловікові й дітям я все повідомлю сама. І батькові... Боже, як я їм розповім?!

- Де ваш батько, Саманта?

- Він живе... у Вестчестері. Вони розлучилися два роки тому. Будинок залишився в нього, бо мама вирішила переїхати в місто. Вона хотіла стати письменницею. Хотіла писати книжки...

Єва взяла з-під фільтра склянку з водою і подала Саманті.

- Ви знаєте, на що жила ваша мати?

- Так. - Саманта стиснула губи, мнучи крижаними пальцями мокру хустку. - Її ніхто не міг відмовити. Вона сміялася і твердила, що настав час здригнутися, що досі вона зовсім не знала життя, а тепер вивчить його і напише чудові книжки. Бачте, моя мама... - Саманта зробила жадібний ковток. - Вона дуже рано вийшла заміж. А кілька років тому заявила, що хоче змін. Ми не змогли її переконати. Коли вона щось вбивала собі в голову, її вже ніхто не міг напоумити!

Вона знову заридала, закривши обличчя долонями.

Єва забрала в неї майже повну склянку і терпляче чекала, коли Саманта впорається з першою хвилиною горя.

- Як вони розлучалися? - запитала вона нарешті. - Ваш батько був на неї злий?

- Він був у повному здивуванні, дуже страждав. Батько хотів, щоб вона повернулася, казав, що це просто настрій. Він... - Раптово зрозумівши, що має на увазі Єва, вона здригнулася і прибрала від обличчя долоні. - Батько б її пальцем не торкнувся! Ніколи, ні за що! Він її любив. Її всі любили. Її було неможливо не любити.

- Добре. - Єва вирішила відкласти цю тему на потім. - Ви були близькі з матір'ю?

- Дуже.

- Вона розповідала вам про своїх клієнтів?

- Іноді. Мене це, зізнатися, бентежило, але вона вміла перетворити все на привід для сміху. У неї це чудово виходило: вона називала себе "сексуальною бабусею" і так заразливо сміялася, що...

- Вона не говорила, що хто-небудь із клієнтів викликає у неї тривогу?

- Ні. Вона вміла керувати людьми. Це було частиною її чарівності. Мені б хотілося, щоб ви не думали про неї погано. Мама збиралася опублікувати книгу і кинути це заняття.

- Ви коли-небудь чули від неї імена Шерон Дебласс або Лола Старр?

- Ні... - Саманта піднесла руки до волосся, щоб поправити зачіску, і раптом завмерла.

- Старр? Лола Старр? Про неї я чула в новинах.

Її теж убили. Господи, господи... - Вона впустила голову, і руде волосся остаточно розсипалося.

- Поліцейський проведе вас до дому, Саманта.

- Я не можу виїхати. Не можу її залишити!

- Доведеться. Я сама нею займуся. - Єва взяла Саманту за руки. - Даю слово, я про неї подбаю. Ходімо. - Вона допомогла їй встати і, притримуючи за талію, повела до дверей. Єва хотіла спровадити дочку вбитої, перш ніж з'являться експерти і візьмуться за обробку спальні. - Ваш чоловік удома?

- Так, удома, з дітьми. У нас двоє дітей: чотири роки і шість місяців. Тоні з ними.

- Добре. Скажіть вашу адресу.

Бідолаха ледь стояла на ногах, але встигла продиктувати адресу. Наскільки Єва могла судити, жила вона в дуже дорогому кварталі Вестчестера.

- Рядовий Бенкс!

- Я!

- Відвезіть місіс Беннетт додому. Я поставлю до дверей іншого. І залишайтеся з її сім'єю скільки знадобиться.

- Буде виконано! - Бенкс співчутливо повів Саманту до ліфта. - Сюди, місіс Беннетт, сюди, - бурмотів він на ходу.

- Ви її не кинете? - запитала Саманта, обернувшись біля дверей ліфта.

Єва витримала її повний горя погляд.

- Даю слово.

Через годину Єва увійшла в приміщення поліцейської дільниці з котом під пахвою.

- Що, лейтенанте, спіймали чергового терориста? - крикнув черговий сержант, задоволений власною дотепністю.

- З тобою не засумуєш, Райлі. Шеф на місці?

- Чекає на вас. Вам наказано негайно піднятися. - Сержант погладив кота. - Ще одне вбивство?

- Ну так!

Гучне чмокання змусило Єву обернутися, вона побачила усміхненого здорованя в комбінезоні того ж кольору з кров'ю, що стікала з куточка його рота. Одна його рука була прикута наручниками до лавки, інша ковзала по ширінці. Нахабне око підморгувало Єві.

- Гей, крихітко, глянь, що в мене для тебе припасено!

- Передай майору Вітні, що я вже йду, - сказала вона Райлі, який закотив очі.

Від лави на відстані смерділо блювотиною, але Єві все одно довелося пройти повз неї.

- Яке миле запрошення, - кинула вона, намагаючись не звертати уваги на сморід.

- Дивись, кицько! Бачила таких малюків?

Побитий суб'єкт уже розстебнув ширінку і тепер помахував предметом своєї гордості. Єва підняла брову.

- Обережніше, кретине! А то моя тваринка прийме твій наперсток за новонароджену мишку і відкусить.

Вона із задоволенням простежила, як бовдур поспіхом прибирає з очей геть свою зморшкувату гідність, увійшла в ліфт і натиснула кнопку потрібного поверху.

Начальник і Фіні вже ознайомилися з її рапортом, але Єва, згідно з прийнятою в поліції процедурою, доповіла ситуацію усно.

- А ось і котик! - резюмував Фіні.

- У мене не вистачило духу всунути його доньці, коли вона в такому стані. Залишати його там теж було б жорстоко. - Вона запустила вільну руку в сумочку. - Ось її дискети. Усе позначено. Я встигла вивчити щоденник її зустрічей, поки чекала експертів. Остання була призначена на сьогодні. Шість тридцять, Джон Сміт. Тут зброя. - Вона поклала на стіл начальника пакет із пістолетом.

Фіні оглянув пістолет і присвиснув.

- Початок дев'ятнадцятого століття. У відмінному стані, навіть печатка виробника на місці.

Перевірити номер нічого не варто. - Фіні знизав плечима. - Але злочинець, звісно, занадто хитрий, щоб скористатися зареєстрованою зброєю.

- А ти все-таки перевір. - Вітні вказав на комп'ютер. - Я встановив спостереження за вашим будинком, Далласе. Якщо він спробує підсунути вам чергову касету зі зйомкою, ми його схопимо.

- Уже підсунув - хіба вам не доповіли?

Поки що він діє все за тією ж чіткою схемою, хоча жертви належать до абсолютно різних типів жінок: Дебласс - розкіш і витонченість, Старр - дитяча свіжість, а цього разу він зазіхнув на навчену, спокійну зрілість. - Єва зітхнула. - Я продовжу опитування сусідів, а потім займуся сім'єю, обставинами розлучення. По-моєму, Джорджі Касл вирішила прийняти цього клієнта в останній момент: щовівторка вона зазвичай зустрічається з дочкою... Ми не зможемо приховати цей злочин від преси, шефе.

Боюся, цього разу за нас візьмуться як слід.

- Я вже намагаюся пом'якшити удар.

- Справа гірша, ніж ми думали. - Фіні підняв очі від монітора і втупився на Єву. Вона похолоділа. - Знаряддя вбивства зареєстровано.

Куплено восени на анонімному аукціоні Сотбі.

Покупець - Рорк.

Єва не одразу знайшла, що сказати.

- Цього не може бути. Порушення закономірності, - насилу видавила вона. - Нарешті, просто дурість! А Рорк не дурень.

- Лейтенант...

- Підставка, сер! Це ж очевидно. Аукціон-то анонімний! Хто завгодно може взяти в ньому участь, скориставшись чужим особистим номером. Як здійснено оплату? - крикнула вона Фіні.

- Щоб дізнатися, мені потрібно запросити банк даних Сотбі. Вони сьогодні вже закрилися.

- Упевнена, що покупку оплачено переказом!

Для фірми головне - отримати гроші, навіщо їм перевіряти їхнє джерело? - Голос її звучав спокійно, але думка працювала шалено. - А доставка? Знову-таки впевнена, що з посильним.

У цьому разі справжній документ ні до чого, достатньо коду відправлення.

- Даллас, - спокійно звернувся до неї Вітні, - викличте його на допит.

- Не можу.

Вітні насупився:

- Це наказ! Свої особисті проблеми вирішуйте у вільний час.

- Я не можу його викликати. Наразі він перебуває на будівництві курорту "Олімпус".

До речі, далеченько від місця вбивства!

- Якщо він оголосив, що буде на будівництві, з цього ще не випливає...

- Він не оголошував! - перебила вона начальника. - У цьому і полягає помилка вбивці. Поїздка Рорка суто конфіденційна, про неї обізнані лише деякі довірені особи. Вважається, що він, як і раніше, перебуває в Нью-Йорку.

Майор Вітні нахилив голову:

- Тоді ми повинні перевірити, де він перебуває насправді. Негайно!

Єва із завмиранням серця підійшла до телефону і за кілька секунд почула безпристрасний голос Соммерсета.

- Лейтенант Даллас. Мені необхідно зв'язатися з Рорком.

- Рорк на нараді, лейтенанте. Його заборонено турбувати.

- Чорт забирай, він наказав вам з'єднувати мене з ним на першу вимогу! Його розшукує поліція. Назвіть його контактний номер, інакше я заарештую вас за перешкодження правосуддю!

Соммерсет помовчав.

- Мені не дозволено повідомляти номер. Однак я можу вас із ним з'єднати. Залишайтеся на зв'язку.

Таращась у простір, Єва стискала спітнілі кулаки. І кому спало на думку заповнювати очікування цією солоденькою мелодією? Звісно, не самому Рорку: він не опустився б до такого несмаку.

Боже, що робити, якщо він виявиться не там, де обіцяв?!

Нарешті почувся голос Рорка:

- Лейтенант? Для мене це не зовсім вдалий час. Я можу передзвонити пізніше?
- Ні! - Вона помітила краєм ока, що Фіні намагається встановити номер телефону, за яким говорить Рорк. - Мені треба перевірити ваше місцезнаходження.
- Моє? - У голосі Рорка з'явилася тривога. - У чому справа, Єво? Що сталося?
- Відповідайте, де ви знаходитесь, Рорк!
- У мене нарада в кабінеті начальника будівництва курорту "Олімпус". Можливо, ви поясните, що сталося, лейтенанте?
- Номер телефону підтверджено, - тихо доповів Фіні. - Він знаходиться саме там.
- Єва зітхнула з полегшенням.
- На місці чергового вбивства знайдено зброю, зареєстровану на ваше ім'я. Змушена вимагати, щоб ви за найближчої можливості прибули на допит. Ви маєте право з'явитися в супроводі адвоката. Дуже раджу привести адвоката! Якщо ви не прибудете протягом двох діб, вас сюди доставить поліція. Вам зрозумілі ваші права та обов'язки?
- Цілком. Я віддам необхідні розпорядження. До побачення, лейтенанте.

Наступного ранку Єва увійшла до кабінету доктора Міри. Попри незворушний вигляд, їй було нелегко впоратися з хвилюванням. Дотримуючись запрошення лікаря, вона сіла і склала на колінах руки, щоб не було помітно, як вони тремтять.

- Ви встигли скласти психологічний портрет?

- Ви просили зробити це терміново. - Міра працювала майже всю ніч, читаючи рапорти і використовуючи весь свій досвід. - Я воліла б опрацювати деталі, але загальну відповідь можу дати вже зараз.

- Давайте! - Єва подалася вперед. - Який він?

- По-перше, це майже напевно "він".

Зазвичай злочини такого ґатунку не скоюються людьми тієї самої статі. Отже, чоловік, інтелект вищий за середній, з тенденціями до соціопатії та еротичного підглядання. Сміливий, але не до нерозсудливості, хоча себе, можливо, вважає любителем ризику.

Міра витончено схрестила ноги і сплела пальці.

- Злочини добре продумані. Статеві зносини з потерпілими мають другорядне значення. Задоволення і задоволення він отримує від вибору жертви, підготовки акції та приведення її у виконання.

- Чому повії?

- Він хоче повністю контролювати ситуацію. Секс і смерть - стадії такого контролю.

Цій людині необхідне відчуття влади над людьми. Можливо, перше вбивство скоєно без завчасного умислу.

- Чому ж він його вчинив?

- Думаю, для нього виявилася сюрпризом власна готовність застосувати зброю. Найімовірніше, він чимось видав себе і, схаменувшись, вдався до заходів самозахисту. Він не хоче, щоб його спіймали, зате хоче - ба більше, потребує! - того, щоб ним захоплювалися, щоб його боялися.

Цим пояснюється відеозапис.

Він застосовує колекційну зброю як статусний символ грошей. Знову влада і контроль!

А залишає її на місці злочину - щоб підкреслити свою унікальність. Йому подобається в крем'яній зброї те, що вона буквально створена для жорстокого насильства, але водночас робить його неперсоніфікованим: убивство з далекої відстані, можливість ніби залишатися осторонь. Він визначив кількість жертв і повідомив про це, щоб продемонструвати свою організованість, точність, цілеспрямованість.

- Як ви думаєте, чому він обрав саме цих жінок?

- Єдине, що пов'язує три жертви між собою, - їхня професія. - Міра бачила, що Єва теж дійшла цього висновку, але хоче отримати підтвердження своєї правоти. - Він, безсумнівно, тримає в голові їхню професію, але, на мій погляд, підбір "мішеней" довільний.

Найімовірніше, ця людина займає солідне становище, пов'язане з відповідальністю. Якщо в неї є сексуальний або шлюбний партнер, то це істота залежна і підпорядкована. Вбивця низької думки про жінок. Мета посмертних принижень - продемонструвати презирство і перевагу. Для нього це не злочини, а моменти особистого торжества.

Виходячи з усього цього, можна зрозуміти, чому жертвами стали повії. Гадаю, вбивця вважає повію уособленням жінки, а жінка для нього - об'єкт презирства, навіть коли він використовує її для задоволення своєї похоті. Він насолоджується своєю роботою, лейтенанте! Насолоджується щосили.

- А чи не може він сприймати це як високу місію?

- Немає в нього ніякої місії! Одні амбіції.

Це не виступ із релігійним чи моралізаторським навантаженням, не громадська позиція.

- Так, мабуть, якщо позиція - то суто особиста, бажання домінувати.

- Згодна. - Мірі подобалася Євіна кмітливість. - Для нього це цікаво, це нове, захопливе хобі, до якого він раптово пристрасився. Він небезпечний, лейтенант: не тільки тому, що позбавлений совісті, а й тому, що свою роботу виконує відмінно. А успіх підштовхує його до нових звершень.

- Боюся, що при своїх амбіціях він вгамується, тільки коли вб'є шістьох, - пробурмотіла Єва. - А потім знайде новий творчий метод убивства... Він надто марнославний, щоб порушити дане нам слово, але водночас надто відданий своєму хобі, щоб потім перестати вбивати.

Міра нахилила голову.

- Можна подумати, що ви вже прочитали мій звіт, лейтенанте. По-моєму, ви дуже добре розумієте цю людину.

Єва кивнула.

- Я зібрала його по шматочках, - задумливо сказала вона і наважилася нарешті поставити останнє запитання, яке мучило її всю ніч, не дозволяючи заснути:

- Але якщо він обережний і не любить марно ризикувати, чи не простіше було б найняти когось, хто вбивав би за нього, а самому задовольнятися відеозаписом? У цьому разі він забезпечував би собі алібі.

- Абсолютно виключено! - Міра з подивом подивилася на Єву, яка полегшено прикрила очі. - У нього є потреба особистої присутності. Дивитися, знімати, а головне - самому все відчувати. Йому було б недостатньо непрямого задоволення. До того ж він не вірить, що ви зможете його перехитрити. Йому подобається стежити, як ви вибиваєтеся з сил, лейтенанте. Він узагалі любить спостерігати за людьми і зосередив свою увагу на вас, коли дізнався, що справу доручено вам. Він вивчає вас і знає, що ви небайдужа людина. З його точки зору, це слабкість, яку треба експлуатувати. Що він і робить, підкидаючи вам - не на службу, а додому - записи вбивств.

- До речі, третій запис теж уже в мене. Але цього разу його доставили мені на службу - приблизно через годину після вбивства. Треба думати, він здогадався, що за моїм будинком встановлено спостереження.

- Природжений маніпулятор! - Міра віддала Єві дискету зі своїм звітом. - Розумна, зріла людина. Настільки зріла, що вміє стримувати свої пориви і рідко проявляє почуття. А якщо й проявляє, то тільки коли вирішить, що це піде йому на користь. Головні його якості - розум і, як ви правильно помітили, марнославство.

- Вдячна вам за оперативність.

- Єва! - Бачачи, що вона встає. Міра підняла палець. - Я ще не все сказала. Цей пістолет, який він залишив на місці останнього вбивства...

Ви згадали, що його власника встановлено. Але той, хто скоїв усі ці злочини, не такий дурний, щоб кинути зброю, яка його викриває.

Найімовірніше, він вибрав саме цю людину, щоб вас засмутити, відволікти, можливо, навіть нашкодити вам. Адже, судячи з усього, ви знайомі з власником? Я включила це у звіт. А на словах скажу: мене турбує його особистий інтерес до вас.

- Нічого, я постараюся, щоб його ще більше стурбував мій інтерес до нього! Дякую, лікарю.

Вийшовши від психіатра, Єва вирішила негайно віднести звіт Вітні. Можливо, він уже встиг перевірити її підозри щодо придбання знаряддя останнього вбивства. Якщо вона не помилилася, то це - плюс звіт Міри - зніме з Рорка всі підозри.

Єва знову згадала його голос у телефонній трубці. Раніше він ніколи не говорив із нею так холодно й офіційно. Усе це свідчило про те, що, виконуючи свій професійний обов'язок, вона розрубала тонку сполучну нитку, що їх з'єднувала... Це стало ще зрозуміліше, коли вона увійшла до кабінету майора і застала там Рорка.

Мабуть, він скористався приватним літаком - інакше не примчав би так швидко, закінчивши всі справи. Побачивши Єву, він нічого не сказав, тільки трохи нахилив голову. Вона подала майору Вітні документи.

- Психологічний портрет, складений доктором Мірою.

- Дякую, лейтенанте. - Він перевів погляд на Рорка. - Лейтенант Даллас проводить вас у приміщення для допитів. Ми цінуємо ваше бажання співпрацювати.

Рорк мовчки встав і попрямував слідом за Євою до дверей.

- Вам дозволено запросити адвоката, - нагадала вона, викликавши ліфт.

- Знаю. Мене звинувачують у якомусь злочині, лейтенанте?

- Вас залучають до розслідування як свідка. - Подумки проклинаючи все на світі, вона увійшла в кабінет. - Ми чинимо відповідно до закону. - Рорк вперто мовчав, і Єва відчула, що зараз не витримає і закричить. - Чорт, у мене немає вибору!

- Невже? - тихо запитав він, виходячи слідом за нею з ліфта.

- Це моя робота.

Двері кімнати для допитів роз'їхалися і одразу ж зімкнулися за спинами тих, хто увійшов. Будь-який дрібний злодюжка знав, що камери в тутешніх стінах вмикаються автоматично. Єва сіла за маленький стіл і жестом запропонувала Рорку сісти навпроти.

- Слідчі дії виконуються під запис. Вам зрозуміло?

- Так.

- Бесіду проводить лейтенант Даллас, особистий номер 5347ВО. Допитуваний - Рорк, - сказала Єва в диктофон і назвала дату і час початку бесіди. - Допитуваний відмовився від послуг адвоката. Підтверджуєте?

- Так, я відмовляюся від послуг адвоката.

- Ви знайомі з Джорджі Касл, зареєстрованою повією?

- Ні.

- Чи бували ви в будинку 156 на Вісімдесят дев'ятій вулиці?

- Ні, здається, не бував.

- Чи маєте крем'яний пістолет ось із таким клеймом? - Єва показала йому збільшену фотографію клейма пістолета, знайденого в кімнаті Джорджі.

- Цілком можливо, що я володію зброєю цієї марки і року виробництва, але я маю це перевірити. Для продовження розмови будемо вважати, що володію.

Єва насупилася: така відповідь її не влаштовувала.

Але вибору в неї не було.

- Коли ви придбали названу зброю?

- Це теж слід уточнити. - Рорк дивився на неї не кліпаючи. - У мене велика колекція, я не пам'ятаю всіх подробиць і тим паче не ношу із собою записник, де б вони були позначені.

- Ви купили названу зброю на аукціоні Сотбі?

- Не виключено. Я часто поповнюю свою колекцію на аукціонних торгах.

- Зокрема на анонімних торгах?

- Буває й так.

Єва і без того сиділа як на голках, а тепер їй стало зовсім нудно.

- Дайте точнішу відповідь: чи поповнили ви свою колекцію названою зброєю на анонімних торгах Сотбі другого жовтня минулого року?

Рорк вийняв із кишені електронний записник і ввів дату.

- Ні, такої інформації не значиться. Того дня я перебував у справах у Токіо. Ви можете легко це встановити.

"Чорт би тебе побрав! - промайнуло в Єви в голові. - Ти ж знаєш, що це не відповідь!"

- На аукціони допускаються представники клієнтів?

- Буває. - Безпристрасно дивлячись на неї, він сховав записник. - Але якщо ви звернетеся до фірми Сотбі, то вам скажуть, що я ніколи не користуюся послугами представників. Перш ніж щось купити, я вивчаю предмет особисто. Так легше визначити його дійсну цінність.

Якщо я приймаю рішення торгуватися, то роблю це сам.

- У такому разі поясніть докладніше, що означає анонімний аукціон. Я була впевнена, що торги там ведуться заочно.

- Анонімний аукціон відрізняється від звичайного тим, що учасники проходять під номерами.

Імена ніде не оголошуються, вони відомі тільки фірмі, яка повідомляє їх у Бюро реєстрації зброї. Клієнти за бажанням можуть особисто бути присутніми на аукціоні. Для мене це головне. Адже будь-який предмет при найближчому розгляді може з низки причин втратити свою колишню привабливість...

Єва на секунду опустила голову. Вона зрозуміла підтекст і постаралася змиритися з думкою, що Рорк перестав нею цікавитися.

- З названої зброї, зареєстрованої на ваше ім'я і придбаної на анонімному аукціоні фірми Сотбі в минулому жовтні, вчора приблизно о сьомій тридцять вечора було застрелено Джорджі Касл.

Рорк насупився.

- Ми обидва знаємо, що вчора о сьомій тридцять вечора мене не було в Нью-Йорку. - Він ковзнув поглядом по її обличчю. - Адже ви перевірили, звідки я з вами говорив?

Єва знизала плечима:

- На місці злочину знайдено вашу зброю.

- Хіба встановлено, що воно моє?

- Воно числиться за вами. Хто має доступ до вашої колекції?

- Я. Я один.

- А ваші слуги?

- Ні. Якщо пам'ятаєте, лейтенанте, усі мої стелажі замкнені. Кодом володію тільки я.

- Будь-який код можна зламати.

- Навряд чи, хоча не виключено, - погодився він. - Однак якщо під час відкривання стелажа не вводиться потрібний код, спрацьовує сигналізація.

"Чорт, дай же тобі допомогти! Хіба ти не бачиш, що я щосили намагаюся тебе врятувати?!"

- Сигналізацію можна обійти.

- Правильно. Але якщо будь-який зі стелажів відчиняють без мого дозволу, усі двері приміщення блокують. Вийти звідти вже неможливо.

Служба безпеки отримує сигнал про пограбування. Можу вас запевнити, лейтенанте, система працює бездоганно. Моє кредо - оберігати все, що мені належить!

Раптово двері розсунулися, і Єва побачила Фіні, який робив їй якісь знаки.

- Вибачте.

Вона встала і вийшла в коридор.

Опинившись із нею наодинці, Фіні засунув руки в кишені.

- Ти все правильно вгадала, Далласе. Переказ повної суми карткою, доставка з посильним.

У фірмі Сотбі кажуть, що Рорк зазвичай діє по-іншому: або приходить сам, або дивиться на експонат по трансляції. За всі п'ятнадцять років, що він значиться їхнім клієнтом, він жодного разу не здійснював купівлю в такий спосіб.

Єва полегшено перевела дух;

- Це збігається зі свідченнями Рорка. Що ще?

- Я провів перевірку реєстрації. Кремінний пістолет, з якого стріляли в Джорджі Касл, повис на Рорку лише тиждень тому. Загалом, нам його не прищучити. Шеф велів його відпустити.

Єва не могла собі дозволити розслабитися і тому, обережно кивнувши, тихо сказала:

- Дякую, Фіні.

Потім вона повернулася до Рорка.

- Ви можете йти.

Він здивовано підвівся.

- Прямо так?

- Наразі у нас немає підстав затримувати вас і завдавати інших незручностей.

- Незручності?! - Рорк рушив на неї, вона позадкувала в коридор, і двері зачинилися в нього за спиною. - Ось, значить, як це, по-твоєму, називається? Незручності?

Єва заздалегідь вирішила, що він має право розлютитися, навіть розлютитися. Але повинен же Рорк розуміти, що вона всього лише виконує свої службові обов'язки!

- Убито трьох жінок. Ми не маємо права залишити без уваги жоден варіант.

- Виходить, я для тебе - один із багатьох варіантів? - Він несподівано викинув уперед руку і спіймав її за комір. - Зізнатися, я претендував на щось більше.

- Я поліцейський, Рорк! Я нічого не можу приймати на віру!

- Тобто довіряти? Ти нікому і нічому не довіряєш. Якби щось там лягло трохи інакше, ти б спокійно замкнула мене в камері. Невже ти змогла б кинути мене у в'язницю, Єво?

- Прибери руки! - У коридорі раптово з'явився блискучий очима Фіні. - Відв'яжися від неї!

- Залиш нас, Фіні.

- І не подумаю! - Не звертаючи уваги на Єву, він накинувся на Рорка. - Не смій до неї чіплятися, зрозумів? Вона за тебе поручилася, хоча могла через це вилетіти на вулицю. Сімпсон уже готує її на роль жертвовного агнца за те, що вона здуріла і лягла з тобою в ліжко.

- Замовкни, Фіні!

- Пішла ти, Даллас!..

- Кажу тобі, заткнися. - Єва спокійно подивилася на Рорка. - Управління вдячне вам за співпрацю.

Вона скинула його руки зі своєї сорочки, розвернулася і поспішила геть.

- Що ти маєш на увазі, чорт забирай? - повернувся Рорк до Фіні.

- У мене є важливіші справи, ніж гаяти тут час із тобою! - пирхнув той.

Рорк загрозливо рушив на нього.

- Слухай, ти! Як там тебе, Фіні? Ще трохи - і в тебе будуть підстави притягнути мене до відповідальності за напад на співробітника поліції! Відповідай, що ти таке бовкнув про Сімпсона?

- Зацікавився, красунчику? - Фіні озирнувся, підшукуючи місце, де б їх не підслухали, і показав кивком голови на чоловічий туалет. - Заходь на прийом. Я тобі поясню, що до чого.

Єва задовольнялася товариством кота. Вона вже шкодувала, що доведеться повернути це, по суті, нікчемне розгодоване створіння сім'ї Джорджі. Хто б міг подумати, що так відродно відчувати поруч із собою живу душу - хоча б котячу!

Дзвінок у двері її розлютив: людське товариство їй наразі не було потрібне. Замість того щоб відчинити, Єва прилягла на диван, притискаючи до себе пухнастого кота. Якби в неї була під рукою ковдра, вона б укрилася з головою.

Почувши клацання замка, що відмикається, Єва схопилася.

- Ах ти, сучий син! - крикнула вона Рорку, який виріс перед нею. - Ти коли-небудь залишиш мене в спокої?!

Він спокійно прибрав у кишеню кодову картку-ключ.

- Чому ти мені нічого не сказала?

- Я взагалі не хочу тебе бачити! - Власний голос викликав у неї огиду: замість праведного гніву вона чула в ньому відчай. - Ти розумієш натяки?

- Мені не подобається, коли мене використовують, щоб нашкодити тобі.

- Ти шкодиш мені і без чужої допомоги!

- А ти думала, що я стерплю, коли мене звинувачують у вбивстві? Коли навіть ти вирішила, що я винен?

- Нічого я не вирішила! - закричала вона. - Я ніколи не вірила. Ніколи! Але на роботі я відкидаю особисті почуття, якщо ти цього не розумієш, то ти просто кретин! А тепер забирайся.

Єва перша кинулася до дверей і, коли він спіймав її за плече, різко обернулася. Рорк не збирався відбивати удар, а спокійнісінько втер кров з рота. Вона завмерла, дивлячись на нього всіма очима, голосно і важко дихаючи.

- Чого ж ти зупинилася? Бий далі! Не хвилюйся, я жінок не б'ю, навіть не вбиваю...

- Залиш мене в спокої! - Єва відвернулася і схопилася за спинку дивана, з якого на неї байдуже поглядав кіт. Від припливу почуттів паморочилося в голові, ноги підкошувалися. - І не намагайся викликати в мене почуття провини за те, що мені довелося зробити!

- Цей удар - ніщо порівняно з тим, що ти зробила зі мною сьогодні вранці. Ти всадила в мене зазубрений ніж, Єво. - Рорк був у нестямі від того, що змушений зізнаватися

у своїй слабкості: адже вона справді могла вити з нього мотузки. - Що тобі варто було сказати, що ти мені віриш?

- Припини! - Вона примружила очі. - Невже ти не розумієш, що так було б ще гірше? Якби Вітні втратив упевненість у моїй об'єктивності, якби Сімпсон відчув, що я тебе вигороджую, усе взагалі завалилося б! Я не зуміла б так швидко отримати психологічний портрет злочинця, не дала б Фіні завдання простежити історію пістолета. А в підсумку - з тебе знято підозру.

- Я про це не подумав, - тихо зізнався Рорк. - Не подумав...

Відчувши на плечі його руку, вона скинула її і обернулася, зло виблискуючи очима.

- Чорт забирай, я ж веліла тобі привести адвоката! Треба було, щоб на допиті була присутня хоча б одна твереза людина! Ти відповідав на мої запитання так, що, якби Фіні не натиснув на потрібні кнопки, тебе довелося б затримати.

Тобі просто пощастило, що психологічний портрет злочинця розходиться з твоїм.

Він знову доторкнувся до її плеча, і вона знову відсахнулася.

- Навіщо мені адвокат? Крім тебе, мені ніхто не потрібен.

- Гаразд, неважливо, - вона вже взяла себе в руки. - Те, що в тебе є незаперечне алібі на час убивства і що пістолет явно підкинута, знімає з тебе підозри. - Єву вже нудило від втоми. - А крім того, доктор Міра - справжня чарівниця. З її діагнозом ніхто не сміє сперечатися. Вона тебе виключила, а це дуже вагомий аргумент і для нашого управління, і для обвинувачення.

- На обвинувачення мені плювати!

- Даремно.

- Гаразд. Вибач. І не варто так за мене турбуватися. Я занадто часто бачу в тебе під очима тіні. - Він провів пальцем по її повіках. - Ось і зараз те саме. Не хочу, щоб вина лежала на мені.

- Це мої тіні і моя вина!

- Повір, я не збирався ставити під загрозу твою кар'єру в поліції.

"Чортів Фіні!" - подумала вона.

- Я сама ухвалюю рішення і одна несу відповідальність за їхні наслідки.

"Тільки не цього разу, - подумав він. - І не одна".

- Коли я дзвонив тобі ввечері після того, як ми з тобою були разом, тебе щось турбувало, хоча ти не зізнавалася. Але Фіні відкрив мені очі. Він, очевидно, хотів покарати мене за те, що ти страждаєш. І покарав.

- Яке у Фіні право...

- Може, і ніякого. Він би, напевно, промовчав, якби ти сама мені зізналася. - Рорк схопив її за обидві руки, щоб не дати їй втекти. - Не гони мене, - попросив він тихо. - У тебе добре виходить затикати людям рота, Єво, але зі мною це не спрацює.

- А ти очікував, що я кинуся тобі на груди зі сльозами на очах? "Рорк, ти мене спокусив, тепер у мене неприємності, допоможи!" І не подумаю! Ти мене не спокушав: я сама лягла з тобою в ліжку, бо захотіла цього. Захотіла так сильно, що махнула рукою на професійну етику. Я знала, що мені доведеться збирати розбиті черепки, і не потребуую допомоги.

- Тобто не хочеш, щоб тобі допомагали?

- Не потребуую! - Єва не намагалася вирватися, щоб не принижуватися ще більше. - Мій начальник вважає встановленим, що ти не причетний до цих убивств. Ти чистий, а значить, і я теж.

Думаю, рідне управління оцінить мою поведінку лише як ризиковану. От якби я помилилася щодо тебе, все вийшло б по-іншому.

- Якби ти помилилася щодо мене, тебе б турнули з поліції?

- Швидше за все. А втрата значка рівносильна для мене втраті всього, заради чого варто жити! Але я усвідомлюю, що така розв'язка була б заслуженою... Гарзд, проїхали. Гіршого не сталося.

Життя триває.

- Ти й справді думаєш, що я розвернуся і піду?

Від його ласкавої інтонації коліна Єви перетворилися на желе.

- Зрозумій, я просто-напросто не можу собі дозволити тебе, Рорк. Цей зв'язок мені не під силу!

Він ще сильніше стиснув її руки.

- Для мене вона теж недозволена. Але це, здається, втратило будь-яке значення.

- Послухай...

- Вибач мені, - пробурмотів він. - Пробач, що я тобі не довіряв, а потім звинуватив тебе саму в недовірі.

- Я не очікувала, що ти будеш якось інакше міркувати і чинити.

Рорку здалося, що вона знову його вдарила, тільки тепер йому було болючіше.

- І за це пробач... Ти сильно ризикувала заради мене. Навіщо?

На це було нелегко відповісти.

- Просто я тобі повірила.

Він поцілував її в лоб.

- Дякую.

- Але все одно... - почала вона.

Наступної миті в Єви перехопило подих: його губи доторкнулися до її щоки.

- Я проведу цю ніч із тобою. Я постараюся тебе приспати.

- Секс як заспокійливий засіб?

Рорк насупився, потім легко ковзнув губами по її губах.

- Можна й так. - Він відірвав Єву від підлоги, не звертаючи уваги на її обурення. - Спробуємо знайти оптимальну дозу.

Пізніше Рорк довго дивився на неї - благо вони не вимикали світло. Єва спала на животі, уособлюючи собою повну знемогу. Не в силах відмовити собі в задоволенні, він провів рукою по її спині, від плеча до попереку. Гладка шкіра, тонка кістка, розвинена мускулатура... Вона не ворухнулася.

Він запустив пальці в її недбало підстрижене волосся - густе, наче норкове хутро, переливчасте, як старе золото. Посміхаючись, він провів пальцями по її губах - повних, твердих, чуйних...

Його щоразу дивувало, що з ним вона відчуває те, чого ще ніколи не відчувала. Але ще більшим сюрпризом виявилися для Рорка його власні переживання.

Коли він вирішив, що вона підозрює його в жорстоких, безглуздох убивствах, його охопило огидне відчуття, що його зрадили, величезне розчарування. Такої слабкості й невпевненості в собі він не відчував уже багато років.

Рорк зрозумів, що Єва здатна завдати йому болю - так само як він здатний завдати болю їй. Тут було про що поміркувати...

Але в цей момент його мучило куди більш нагальне питання: хто намагається знищити їх обох? Хто і чому?

Ламаючи над цим голову, Рорк узяв руку Єви, переплів свої пальці з її пальцями і заснув із нею поруч.

Прокинулася Єва на самоті і, відчувши миттєве розчарування, одразу ж вирішила, що так краще. Пробудження пліч-о-пліч - занадто інтимне переживання, непосильне для її нервової системи. Вона і без того захопилася ним більше, ніж слід було, і знала, що отримала емоційний струс, віддачу якого відчуватиме до кінця своїх днів.

Вона нашвидкуруч прийняла душ, накинула халат і попленталася на кухню, але завмерла на порозі: біля столика, у штанах і незастебнутій сорочці, сидів Рорк! Як ні в чому не бувало він переглядав ранкову газету. На плиті закипав кавник.

Єву охопило обурення. Розсівся, як у себе вдома! Водночас вона відчувала полегшення і зовсім недоречну радість.

- Що ти тут робиш?!

- Я?.. - Він підняв очі і, не дивлячись, вимкнув плиту. - Варю тобі каву.

- Мені?

- Я почув, як ти возишся, і вирішив, що час. - Він підійшов до неї, озброєний двома чашками, і поцілував у губи. - Мені подобається, як ти посміхаєшся мені. Просто посміхаєшся.

Хіба вона посміхається? Де ж її хвалений самоконтроль?

- Я думала, ти вже втік. - Єва взяла чашку і подивилася на газету. Ну, зрозуміло, біржове зведення! - Напевно, ти дуже рано встав.

- Мені потрібно було зробити деякі дзвінки. - Рорк милувався тим, як вона запускає пальці у своє мокре волосся, явно не усвідомлюючи цієї звички. - Оскільки я так поспішно покинув будівництво, довелося призначити телефонні переговори на п'яту ранку.

Одного ковтка справжньої кави було достатньо, щоб Єва вкотре здивувалася, як вона раніше примудрялася жити без цього цілющого ранкового напою.

- Напевно, це були дуже важливі переговори. Мені шкода, що так вийшло.

- Ми вже владнали майже всі деталі. З рештою можна розібратися просто звідси.

- Ти туди не повернешся?

- Ні.

Вона поспішно відвернулася і заглянула в холодильник.

- У мене майже нічого немає. Хочеш булочку?

- Єва! - Рорк відставив каву і взяв її за плечі. - Чому ти боїшся мені показати, що зраділа?

- А чому мені особливо радіти? У тебе і так міцне алібі. Мене не стосується, як ти собі...

Рорк різко повернув її до себе, змусивши замовкнути. Він був сердитий - вона бачила це по його очах і готувалася до чергової сварки. Поцілунок застав її зненацька. Відчувши владність його губ і солодке завмирання власного серця, Єва чомусь не стала вириватися, а прилаштувала голову в нього на плечі.

- Просто не знаю, як бути! - прошепотіла вона. - Ситуація безпрецедентна. Мені потрібні якісь правила, Рорк. Надійні орієнтири.

- Я - не кримінальна справа, що підлягає розкриттю.

- Я не знаю, хто ти! Зате мені відомо інше: надто вже швидко все відбувається. Це взагалі не повинно було початися. Я не повинна була з тобою починати...

Він злегка відсторонився, щоб зазирнути їй в обличчя.

- Чому?

- Все це дуже складно. Мені треба одягатися.

Пора на службу.

- Скажи хоч що-небудь! - Він міцно тримав її за плечі. - Адже я теж не знаю, хто ти.

- Я - коп! - випалила вона. - Коп, і крапка.

Мені тридцять років, і за все життя я була близька тільки з двома чоловіками. Але навіть їх я не згадую.

- Чому?

- Не хочу надавати значення. Якщо надавати значення, можна перетворитися на ніщо.

Я вже побувала нічим і не хочу, щоб це повторилося.

- Хто тебе ображав? - Не знаю! - Насправді вона знала, добре знала... - Не пам'ятаю, не хочу пам'ятати! Але я готова на все, аби знову не опинитися в шкурі жертви. Бо мій життєвий досвід до вступу в поліцейську академію був саме таким. Жертва, якою зневажають, за яку приймають рішення, яку штовхають то в один, то в інший бік...

- Думаєш, я теж збираюся цим займатися?

- У будь-якому разі це вже відбувається.

Рорку хотілося поставити ще чимало запитань, але вираз її обличчя підказував, що з ними краще почекати. Тоді він вирішив ризикнути і вийняв із кишені предмет, який віднедавна завжди носив із собою.

Єва здивовано втупилася на простий сірий гудзик у нього на долоні.

- Це від мого костюма!

- Так. Костюмчик, треба сказати, так собі - тобі пасують яскравіші кольори. Я знайшов її у своєму лімузині і збирався тобі повернути.

Вона простягнула руку, але гудзик тут же зник у нього в кулаці.

- Ну і брехун же я! - Рорк усміхнувся, дивуючись самому собі. - Ні, я не збирався її тобі повертати.

- От уже не думала, що ти фетишист!

- Ніколи ним не був. А цей гудзик ношу при собі, як школяр, що не розлучається з локоном своєї коханої.

Єва подивилася йому в очі. Вона відчула, що в її грудях відбувається бурхливе танення льодів, а збентеження Рорка тільки прискорювало процес.

- З глузду з'їхав!

- Я теж так думаю. - Він сховав гудзик у кишеню. - Знаєш, що я ще подумав, Єво?

- Поняття не маю.

- Що я в тебе закохався!

Вона відчула, як від щік відхлинула кров, м'язи обм'якли, серце зробило стрибок і заткнуло горло.

- Але це...

- Так, важко підшукати відповідне слівце. - Рорк провів долонями по її спині й притягнув до себе. - Скільки не ламаю голову, ніяк не підберу правильне. Краще відразу перейду до найцікавішого.

Єва облизнула губи.

- Що може бути цікавіше?

- Зараз дізнаєшся. Річ у тім, що я цілком у твоїх руках - точно так само, як ти в моїх. Повір, мені це так само незручно, як тобі, хоча я не так люто чиню опір. Як би там не було, я не дозволю тобі вислизнути, поки ми не вирішили, що нам робити.

- Але це все страшенно ускладнює.

- Шалено, - погодився він.

- Ми ж абсолютно одне одного не знаємо, Рорк. Я хочу сказати - крім спальні...

- Чому ж? Знаємо. Ми з тобою - дві загублені душі, які відвернулися від чогось у минулому і зусиллям волі стали іншими людьми.

Не дивно, що доля зіштовхнула нас із прямого шляху і запропонувала попетляти. Нам належить вирішити, як далеко ми маємо намір пройти по кривій.

- Я повинна зараз цілком зосередитися на розслідуванні. Це для мене на цей момент найважливіше.

- Розумію. Але" особисте життя тобі теж не забороняється.

Єва невесело усміхнулася.

- Моє теперішнє особисте життя цілком виросло з розслідування. І вбивця всіляко підкреслює цей зв'язок: наприклад, підкидає пістолет, щоб підозра впала на тебе. Так він відповідає на моє захоплення тобою. Він не спускає з мене очей!

Рорк схопив її за комір халата.

- Що ти хочеш цим сказати?

Єва зрозуміла, що зараз порушить усі свої правила, але нічого не могла із собою вдіяти. Вона відчувала непереборну потребу розповісти Рорку про все.

- Дозволь, я буду одночасно одягатися.

Вона попрямувала до спальні, ризикуючи наступити на кота, і крикнула звідти:

- Пам'ятаєш, як я прийшла додому і застала тебе тут? Пам'ятаєш послання, яке ти сам підняв із підлоги?

- Чудово пам'ятаю, тому що воно тебе засмутило.

Посміхаючись, Єва скинула халат.

- Треба ж, а у відділку мене вважають найнезворушнішою!

- Хай буде тобі відомо, що я зробив свій перший мільйон на азартних іграх. Уявляєш, яка для цього потрібна проникливість?

- Правда? - Вона натягнула через голову светр і нагадала собі: не відволікатися! - Гаразд, цього разу я не змушу тебе гадати. Це був відеозапис сцени вбивства Лоли Старр. А до цього він потішив мене картиною смерті Шерон Дебласс.

Рорк здригнувся:

- Він побував у твоїй квартирі?!

Зайнята пошуками колготок, вона не помітила переляку в його голосі.

- Може, так, а може, й ні. По-моєму - ні: жодних слідів злому я не виявила. Він міг сунути конверт у дверну щілину, куди зазвичай кладуть пошту. Першого разу він саме так і вчинив. А запис убивства Джорджі він надіслав у відділок: вочевидь, здогадався, що за будинком узяли під спостереження.

Нічого не знайшовши, Єва натягнула джинси на голе тіло.

- Виникає питання: знав він про спостереження чи просто відчув недобре? Так чи інакше, він дізнався про те, що я веду цю справу, чи не раніше за мене.

Пошуки шкарпеток виявилися успішнішими: вона швидко знайшла відповідну пару.

- Я отримала картинку з місця вбивства Джорджі Касл менше ніж через годину після її смерті. - Єва сіла на край ліжка і одягла шкарпетки. - А у квартирі Джорджі він залишив пістолет, що ставить під підозру тебе. Таким чином він вбивав двох зайців: звинувачення у вбивстві принесло б тобі масу неприємностей, а в мене б миттю відібрали справу і вибили зі служби. Нас обох урятувала підтримка мого безпосереднього начальника. На щастя, він знає, що відбувається в нашому управлінні і в моєму житті.

- А вбивця, теж на щастя, не знав, що я перебуваю далеко від Нью-Йорка...

- Так, цього разу нам пощастило. Але його це не зупинить. - Взувшись, вона встала і одягла ремінь із кобурою. - Він усе одно намагатиметься до мене дістатися. А ти в цьому сенсі - найкраща приманка.

На очах у Рорка вона машинально перевірила боєготовність револьвера, перш ніж помістити його в кобуру.

- Навіщо ти йому знадобилася?

- Він узагалі невисокої думки про жінок. А вже жінка, яка веде це розслідування, для нього все одно що шило в дупі. Він сприймає це як особисту образу. - Вона знизала плечима і пригладила руками волосся. - У всякому разі, так вважає психіатр.

Вона обережно зняла зі своєї ноги kota, який почав сходження, і кинула його на ліжку, де він, ображено відвернувшись, приступив до ранкового туалету.

- Той же психіатр, напевно, вважає, що тепер він спробує вивести тебе з гри безпосередньо?

- Ні. Я не вкладаюся в його схему.

Борючись із тривогою, Рорк засунув руки в кишені.

- А що, якщо він зрадить власній схемі?

- Я зумію за себе постояти.

- Чи варто ризикувати життям через трьох повій?

- Стоїть! - Єва розлютилася. - Хто б не були ці жінки, вони волають до відплати.

А головне - я повинна запобігти новим смертям. Убивця пройшов рівно половину шляху. Під кожним трупом він залишив по записці, тому що з самого початку він хотів, щоб ми знали про його план. Він кидає нам виклик: спробуйте зупинити мене! Перша з шести, друга з шести, третя з шести... Я зроблю все можливе, щоб не було четвертої.

- Приголомшлива холоднокрівність! Утім, саме це привабило мене в тобі насамперед. Але тепер це мене лякає.

Уперше Єва підійшла до нього сама, сама торкнулася його щоки. Але наступної ж секунди впустила руку і зніяковіло зробила крок назад.

- Я вже десять років служу в поліції, Рорк, і поки що відбувалася синцями і подряпинами. Тож не хвилюйся.

- Тобі доведеться звикнути, що тепер є кому за тебе хвилюватися.

Єва насупилася, подумавши, що звикнути до цього буде досить важко.

- Я розповіла тобі про все це тільки для того, щоб ти зрозумів, з чим мені довелося зіткнутися. Сам бачиш, я не можу розірватися на частини. Зараз мені не до аналізу наших стосунків.

- Але після цього будуть інші справи.

- Дуже сподіваюся, що такі, як це, стануть рідкістю. Він вбиває не з користі, не з пристрасі, не від відчаю чи сказу. Це холодний розрахунок. Справжнє...

- Зло?

- Так. - Вона боялася здатися смішною, але він полегшив їй завдання, вимовивши це слово сам. - За всіх наших досягнень у соціальних програмах нам не піддаються корінні людські пороки: насильство, хіть, заздрість...

- Сім смертних гріхів.

Єва згадала стареньку з отруєним пирогом.

- Мабуть. Загалом, мені пора.

- Ти прийдеш до мене сьогодні ввечері, після зміни?

- Я не знаю, коли звільнюся. Раптом...

- Ти приїдеш?

- Так.

Рорк усміхнувся, і Єва зрозуміла, що він чекає від неї кроку назустріч. Вона була впевнена, що він знає, як їй важко до нього підійти і поцілувати в губи. І все-таки вона зробила цей крок. Поцілунок тривав частку секунди.

- Поки що.

- Захопила б рукавички!

Вона відчинила двері і, перш ніж піти, посміхнулася через плече.

- Все одно я їх постійно втрачаю.

Настрій Єви одразу зіпсувався, коли вона застала у себе в кабінеті Дебласса і його помічника, які чекали на неї.

Дебласс демонстративно подивився на свій золотий годинник.

- Ви не поспішайте на службу, лейтенант Даллас. Можна подумати, що це банк, а не поліцейський відділок.

Вона чудово знала, що стрілка всього кілька хвилин тому минула восьмигодинну позначку, але все одно поспішила скинути куртку.

- Так, ми тут зовсім розпестилися. Чим можу бути вам корисна, сенаторе?

- Мені стало відомо про нове вбивство.

Мене не влаштовує повільність вашого розслідування. Однак мета мого приїзду не в тому, щоб квапити вас. Я не бажаю, щоб ім'я моєї онуки називалося у зв'язку з двома іншими загиблими.

- Зверніться до Сімпсона або його прес-секретаря.

- Киньте посміхатися, юна міс! - Дебласс подався вперед. - Моя внучка мертва, і цього не змінити. Але я не хочу, щоб ім'я Деблосів було додатково заплямовано смертю двох пересічних шльондр.

- А ви невисокої думки про жінок, сенаторе!

Насправді Єва зовсім не посміхалася: їй було не до сміху. Спостерігаючи за ним, вона напружено розмірковувала.

- Навпаки, я ставлюся до жінок із глибокою повагою. Саме тому ті з них, хто продає себе, плює на мораль і суспільну моральність, так мене обурюють.

- Включно з вашою онукою?

Він схопився, витріщивши очі, з почервонілою фізіономією. Єва була впевнена, що він ударив би її, якби не втрутився Рокмен.

- Лейтенант навмисно провокує вас, сенаторе. Не йдіть у неї на поводу.

- Я не дозволю вам забруднити наше добре ім'я! - Дебласс важко дихав, і Єва злякалася, як би з ним не стався серцевий напад. - Моя онука дорого заплатила за свої гріхи, і я не віддам на наругу інших своїх близьких. Я не потерплю ваших підлих вигадок!

- Я просто спираюся на факти. - Єва вирішила, що повинна будь-що-будь зберегти спокій. - Я намагаюся знайти вбивцю Шерон, сенаторе. Наскільки я розумію, ви теж вважаєте це важливим.

- Знайшовши його, ви її не воскресите. - Він знову сів, щоб прийти до тями після недовгого спалаху гніву. - Зараз важливіше вберегти решту членів родини. Для цього слід відокремити Шерон від інших.

Їй не подобалася позиція Дебласса, але колір його обличчя тривожив ще більше.

- Хочете води, сенаторе?

Він кивнув. Єва вислизнула в коридор, налила з очищувача води і повернулася з чашкою.

Сенатор дихав уже рівніше, руки тряслися не так сильно.

- Сенатор дуже стомлений, - пояснив Рокмен. - Завтра він має виступати в палаті зі своїм законопроектом про захист моралі. А трагедія, що трапилася в родині, зовсім виснажила його сили.

- Цілком розумію і роблю все можливе, щоб якнайшвидше завершити справу. - Вона нахилила голову. - Але політичний тиск не сприяє успіху розслідування. Мені не подобається, коли за мною стежать!

Рокмен стримано посміхнувся:

- Вибачте, чи не можна пояснити?

- Я виявила, що є об'єктом спостереження. Шефу поліції Сімпсону доповідають про мої стосунки з приватними особами.

А оскільки не секрет, що Сімпсон і сенатор - друзі...

- Сенатор і шеф поліції Сімпсон справді пов'язані політичними та дружніми узами, - визнав Рокмен. - Однак стежити за працівником поліції було б неетично і не відповідало б інтересам сенатора. Можу вас запевнити, лейтенанте, що сенатор Дебласс занадто захоплений своїм горем і відповідальністю перед нацією, щоб відволікатися на... ваше особисте життя.

Однак містер Сімпсон довів до нашого відома, що ви неодноразово зустрічалися з підозрюваним Рорком.

- Аморальний вискочка! - сенатор поставив порожню чашку на стіл. - Людина, яка ні перед чим не зупиниться, нарощуючи свою силу!

- З цієї людини знято всі підозри, - нагадала Єва.

- Недоторканність можна купити за гроші! - з огидою кинув Дебласс.

- Тільки не в цьому кабінеті. Упевнена, що ви запросите у майора мій рапорт. Поки ж, вгамує це ваше горе чи ні, я маю намір шукати людину, яка вбила вашу онуку. І будьте впевнені - пошуки дадуть результат!

- Похвальна старанність. - Дебласс встав. - Сподіваюся, що вона не виявиться зайвою і не зашкодить репутації моєї родини.

- Що змусило вас передумати, сенаторе? - запитала Єва. - У першу нашу зустріч, пригадую, ви погрожували мені відставкою, якщо я не знайду вбивцю Шерон.

- Вона вже в могилі, - кинув він і попрямував до дверей.

- Лейтенанте, - тихо звернувся до Єви Рокмен, - змушений повторити: сенатор Дебласс зазнає величезних перевантажень. Такого не витримала б і людина вдвічі його молодша. Крім того, йому вселяє серйозні побоювання стан членів сім'ї. Дружина сенатора вже зламалася: у неї нервовий розлад.

- Мені дуже шкода...

- Лікарі не впевнені, що вона одужає. Це, своєю чергою, підкосило їхнього сина, а невістка відгородилася від усієї родини та відійшла від справ. Єдина надія сенатора врятувати сім'ю - залишити смерть Шерон у минулому, скоріше забути про цей жах.

- Тим більше він вчинив би мудро, якби не заважав поліції робити її роботу.

- Лейтенант... Єво, - зрідка Рокмен умів бути чарівним, - мені теж хотілося б його в цьому переконати. Але це так само марно, як умовляти вас залишити в спокої Шерон.

- Напевно.

- Ну, ось. - Він доторкнувся до її руки. - Я радий, що ми з вами розуміємо одне одного. Ми всі повинні постаратися - кожен на своєму місці.

Був щасливий знову з вами побачитися.

Єва зачинила за ним двері і задумалася. Дебчасс безумовно мав запальність, здатну вилитися в насильство. Шкода, що йому бракує самовладання і розважливості, щоб ретельно спланувати три вбивства... А втім, усе на краще: інакше їй довелося б попотіти, щоб якось зв'язати оскаженілого правого сенатора з двома нью-йоркськими повіями.

Найімовірніше, він і справді просто захищав свою сім'ю. Або Сімпсона, свого політичного союзника? Нісенітниця! Дебласс міг би покривати Сімпсона, якби той був замішаний у вбивстві Старр і Касл. Але про вигороджування вбивці онуки не могло йти мови.

Шкода, що в цій справі явно один винний, а не два. Однак це не завадить їй покопатися в Сімпсоні. Тільки об'єктивно! Дебласс зовсім не обов'язково в курсі того, що один із його головних однодумців був об'єктом шантажу з боку його єдиної онуки.

Єва вирішила, що всім цим вона займеться свого часу. Поки що треба перевірити свіжу здогадку. Вона знайшла номер Чарлза Монро і зателефонувала.

Він відповів явно сонним голосом.

- Ви весь час проводите в ліжку, Чарльзе?

- Скільки можу, мій чарівний лейтенанте, - передбачаючи її реакцію, він усміхнувся.

- Ви й справді видаєтеся мені чарівною жінкою.

- І дарма. У мене до вас кілька запитань.

- Чому б вам не приїхати і не поставити їх мені особисто? Я тут зовсім голий, дуже теплий і один-одинешенек...

- Слухай, друже, ти що, забув про закон, який карає за сексуальні домагання до поліцейського?

- Не можу відмовити собі в задоволенні. Обіцяю зберегти цей маленький секрет між нами.

- Ніяких секретів! У вас була колега на ім'я Джорджі Касл. Пригадуєте?

Його голос одразу став серйозним.

- Справді... Ми, щоправда, не були близькими друзями, просто познайомилися рік тому на вечірці. Вона була в нашій справі новенькою.

Кумедна і симпатична особа. Готова на все - ну, ви розумієте... Ми з нею порозумілися.

- У якому сенсі?

- У дружньому. Раз-другий випивали разом.

Одного разу, коли Шерон була занадто завантажена, я порадив їй переадресувати кілька клієнтів Джорджі.

- Отже, Шерон і Джорджі були знайомі? - Єва затамувала подих.

- Не думаю. Утім, наскільки я пам'ятаю, Шерон якось раз дзвонила Джорджі, питала, чи не цікавиться та деякими новими штучками. Джорджі виявила інтерес. Ах так, ще Шерон розповідала, що отримала від Джорджі на знак подяки дюжину свіжих троянд - розкішних троянд! Шерон мало з розуму не зійшла від радості. Мене, пам'ятаю, вразила ця старомодна відданість етикету.

- Що поробиш, старомодна була дівчина, - пробурмотіла Єва.

- Дізнавшись про смерть Джорджі, я дуже засмутився. Загибелі Шерон я теж, звісно, не очікував, однак те було якось зрозуміліше. Вона весь час балансувала на краю. Але Джорджі, така традиційна...

- Мені можуть знадобитися деякі подробиці, Чарльзе. Не пропадайте.

- Для вас...

- Припиніть! - рявкнула Єва, не давши йому осідлати свого коника. - Що вам відомо про щоденники Шерон?

- Вона не пропонувала мені їх читати, - відповів він з ходу. - Я любив дражнити її цими щоденниками. Здається, вона казала, що вела їх із самого дитинства. А що, у вас з'явився щоденничок? Дасте зазирнути?

- Де вона їх зберігала?

- У квартирі, напевно, де ж іще?

Гарне запитання!

- Якщо ще що-небудь згадаєте про Джорджі або про щоденники Шерон, одразу телефонуйте.

- Зателефоную хоч удень, хоч уночі, моя красуне! Можете на мене покластися.

Вона зі сміхом відключила зв'язок.

До Рорка Єва дісталася на заході сонця. Вона не вважала свій робочий день закінченим, оскільки мала до нього ділове прохання. Щоправда, це прохання мало такий характер, що Єва кілька разів то наважувалася звернутися до нього, то відмовлялася від свого рішення і в результаті огидне сама собі.

Уперше за багато місяців вона втекла з роботи, щойно годинникова стрілка вказала на кінець зміни. Але вона так мало домоглася за день, що там її взагалі ніщо не утримувало.

Фіні, який розшукував другий сейф, зайшов у глухий кут. Надаючи їй затребуваний список поліцейських, які колекціонують вогнепальну зброю, він не приховував несхвалення, але Єві було наплювати. Вона все одно мала намір перевірити кожного зі списку, але у вільний час і по-своєму.

Зараз на черзі був Рорк - цього разу н як підозрюваний.

Двері відчинив Соммерсет - зневажливий, як завжди.

- Ви приїхали завчасно, лейтенанте.

- Якщо Рорка немає, я можу почекати.

- Він у бібліотеці, - неохоче пояснив дворецький.

- Де це?

Соммерсет дозволив собі хмикнути. Якби не наказ Рорка привести до нього гостю негайно, він би, напевно, заштовхнув її в якусь погано освітлену комору!

- Сюди, будь ласка.

З прямою, як кочерга, спиною він повів її спочатку вгору сходами, потім широким коридором.

- Скажіть, Соммерсет, що в мені такого, що, побачивши мене, ви вічно морщитесь?

- Не розумію, про що ви, лейтенанте. Бібліотека! - Із цим шанобливим повідомленням він відчинив перед нею двері.

Ніколи в житті вона не бачила стільки книжок і не повірила б, якби їй сказали, що така їхня кількість може скупчитися деінде, крім музею. Усі стіни приміщення з височенною стелею були закриті книжками.

Внизу, на шкіряному дивані, розташувався Рорк.

У руках у нього була книжка, на колінах - дуже добре знайомий Єві кіт.

- Єво! Так рано? - Він відклав книжку і, встаючи, взяв kota на руки.

- Боже, Рорк, звідки він у тебе?

- Мені стало шкода залишати його одного в порожній квартирі. Ти ж усе одно збиралася ввечері до мене.

- От уже не думала, що ти володієш таким скарбом!

- Ти про книжки? - Рорк обвів свою бібліотеку гордим поглядом. Різнокольорові корінці відбивали вогонь, що танцював у каміні. - Вони теж входять до кола моїх інтересів. А хіба ти не любиш читати?

- Іноді люблю. Але дискети набагато зручніші.

- І набагато менш естетичні. - Він почухав коту шию, привівши його в повний екстаз.

- Можеш взяти будь-яку.

- Утримаюсь.

- А випити?

- Ось від цього не відмовлюся.

Почувши писк стільникового телефону, Рорк сказав:

- Вибач, це дуже важливий дзвінок. Будь ласка, налий собі і мені вина з пляшки на столі.

- Звичайно.

Єва взяла в нього kota і пішла за вином. Як їй не хотілося підслухати його розмову, вона змусила себе залишатися на протилежному боці бібліотеки, доки він не закінчить розмову.

Від нічого робити вона стала переглядати книги, дивуючись назвам. Деякі були їй знайомі. Навіть учням державних шкіл належало читати Стейнбека і Чосера, Шекспіра і Діккенса. Однак тут, крім цих, були присутні ще сотні імен, яких вона ніколи не чула. Єва не могла собі уявити, навіщо одній людині стільки книжок. Прочитати все було б неможливо і за десять життів.

- Вибач, - сказав Рорк, підходячи до неї, - Це була термінова розмова.

- Нічого страшного.

Він узяв у неї келих із вином.

- А кіт усе більше до тебе прив'язується.

- По-моєму, йому все одно, хто його лоскоче. - Утім, їй подобалося гладити кота: його вдячна реакція благотворно позначалася на настрої. - Не знаю, що з ним робити. Я дзвонила дочці Джорджі, але вона сказала, що поки не може його забрати. А коли я стала наполягати, розплакалася.

- То залиш його собі.

- Не знаю... Про тварин треба дбати, а в мене зовсім немає часу.

- Кішки напрочуд самостійні. - Він запропонував їй сісти на диван і сам влаштувався поруч. - Хочеш розповісти мені про те, як минув твій день?

- Не надто продуктивно, А в тебе?

- А в мене - навпаки.

- Прямо книжкове царство, - пробурмотіла Єва, щоб хоч щось сказати: вона ніяк не могла зважитися викласти своє прохання.

- У мене слабкість до книжок. У семирічному віці я ледь умів прочитати власне ім'я. А потім мені попався пошарпаний томик Йітса.

Це досить відомий ірландський поет, - пояснив він, не побачивши в її очах розуміння. - Мені так захотілося його прочитати, що я зайнявся самоосвітою.

- Хіба ти не вчився в школі?

- Намагався цього уникнути. А втім, ніхто особливо й не наполягав... У тебе в очах знову тривога, Єво. Щось трапилося?

Вона набрала в легені побільше повітря. Який сенс тягнути, якщо він усе одно бачить її наскрізь?

- У мене проблема. Хочу перевірити Сімпсона, а зробити це офіційними каналами неможливо. Мені ніхто не дозволить копати під шефа поліції. А якщо я скористаюся домашнім комп'ютером, мене тут же засічуть.

- Хочеш запитати, чи є у мене надійна, незареєстрована система? Безумовно, є.

- "Безумовно", - фиркнула вона. - Володіння незареєстрованою системою такого класу - порушення статті 453-В, параграф тридцять п'ять!

- Ти просто не можеш собі уявити, як мене збуджує, коли ти починаєш цитувати статті та параграфи, лейтенанте.

- Я не жартую! Рорк, я збираюся попросити тебе обійти закон! Порухення особистої недоторканності державного чиновника за допомогою електронних засобів є серйозним злочином.

- Потім ти будеш вільна заарештувати нас обох.

- Ти не розумієш. Для мене це дуже серйозно, Рорк! Я присвятила своє життя захисту закону, а тепер прошу тебе допомогти мені його порушити.

- Єво, люба, ти не уявляєш, скільки законів я вже порушив. У десять років я став на чолі справжнього підпільного грального притону.

Ми різалися в кістки. Вони мені дісталися у спадок від татуса, якого штрикнули ножом у живіт у дублінських закутках.

- Як шкода!

- Ми не були близькими. Це був мерзотник, якого ніхто не любив, найменше - я. Єдине, чого він навчив мене, це грати в кості, в карти і в усе інше. Він був злодієм - і не надто щасливим, що довів його безславний кінець. Я перевершив його: я крав і обманював, вивчив прийоми контрабанди. Тож таким безневинним проханням ти мене навряд чи збрешеш. Ходімо, я покажу тобі кабінет.

Коли він відімкнув двері на другому поверсі, Єва, не дивлячись на нього, запитала:

- Ти і зараз?

- Краду, обманюю і так далі? - Рорк провів пальцями по її щоці. - Уявляю, як би ти мене за це зненавиділа! Так і підмиває відповісти "так" і відразу відмовитися від усякої протизаконної діяльності заради тебе. На жаль, доведеться тебе розчарувати. Я вже давно засвоїв, що багато ігор набагато цікавіші саме тому, що законні. Вигравати набагато приємніше, коли всі учасники грають чесно.

Він поцілував її в лоб, увійшов у темну кімнату і ввімкнув світло.

- Але я все одно намагаюся не втрачати форму.

Порівняно з рештою будинку ця кімната була обставлена по-спартанськи і призначалася виключно для роботи. Ні витончених статуй, ні вишуканих світильників. Широкий підковоподібний пульт, засоби зв'язку, пристрої для пошуку інформації - усе тут було чорним, усе було вкрите кнопками. Єва помітила кілька отворів для кодових карток.

Раніше Єва була впевнена, що Інформаційний центр зі злочинності перевершити неможливо. Але тепер у неї з'явилися підстави запідозрити, що Рорк обскакав навіть цю потужну федеральну структуру.

Навіть не будучи фанатичною прихильницею комп'ютерів, Єва одразу зрозуміла, що встановлене тут обладнання на голову перевершує все, чим користуються в Управлінні поліції та безпеки Нью-Йорка, включно з відділом електронного спостереження.

Стіну навпроти пульта займали шість величезних моніторів. Було тут і друге робоче місце, трохи менше, з портативним принтером, другим факсом, модемом останньої модифікації і ще якоюсь, абсолютно невідомою їй технікою.

Блискуча кам'яна підлога була вкрита химерними візерунками. У єдине вікно, що виходить на місто, заглядали останні промені західного сонця.

- Вражас, - мимоволі зітхнула Єва.

- Звичайно, зручності не ті, що в моєму основному кабінеті, але все необхідне є.

Він підійшов до головного пульта і вставив кодову картку. Почулося неголосне гудіння, пульт загорівся вогнями.

- То яка інформація тебе цікавить?

Єва оглянула пульт з усіма його вогниками, екранами і датчиками. Замість неї тут, звісно, слід було б посадити Фіні, який із комп'ютерами на "ти".

- Насамперед - дані щодо фінансового стану Едварда Т. Сімпсона, шефа Управління поліції та безпеки міста Нью-Йорка.

- Молодець, одразу перейшла до суті, - схвалив Рорк і почав натискати якісь клавіші.

- Не можу витратити час даремно. Ти впевнений, що цей запит не простежать?

- Він не тільки не простежується, а й не залишає слідів пошуку.

- Все-таки не розумію, як це тобі вдається!

Як ти добираєшся до даних, минаючи охорону?

Побачивши здивований вираз на Євиному обличчі, Рорк самовдоволено посміхнувся.

- Жодна система не застрахована на всі сто відсотків. Багато з них чудово протистоять хакерам середньої руки або електронним злодюжкам, але проти такої потужної апаратури вони безсилі. А ось і твої дані!

Єва побачила на одному з екранів повний кредитний статус Сімпсона. Причепитися було ніби ні до чого: машини в кредит, заставні, поточні рахунки, перекази...

- Який великий рахунок в "Америкен експрес"! - пробурмотіла Єва. - А це що таке?

Цікаво, чи в курсі громадськість, що він володіє ділянкою на Лонг-Айленді?

- Навряд чи він переслідує при цьому людиноненависницькі цілі. У нього рейтинг "А", що означає, що він справно платить податки. А ось і узагальнення банківських рахунків.

Єва переглянула цифри на другому екрані і залишилася розчарована.

- Нічого видатного: найсередніші вклади і зняття сум. Переважно перекази з оплати рахунків. А що таке "Джеремі"?

- Чоловічий кравець, - відповів Рорк з відтінком зневаги. - До речі, не найвищого класу.

Єва поморщилася.

- Треба ж, витратити такі гроші на одяг!

- Вибач, люба, мушу тебе засмутити: я теж вважаю, що витратитися на одяг не соромно - хоча, звісно, не такий поганий.

Вона фиркнула і зухвало засунула руки в кишені своїх мішкуватих штанів.

- А ось і його маклерський рахунок на третьому екрані! Повна посередність, - визначив Рорк уже за кілька хвилин.

- У якому сенсі?

- У сенсі ризику. Тиша й спокій: вкладення в державні цінні папери, лише кілька інвестиційних фондів, "блакитних фішок" і того менше.

- Що ж у цьому поганого?

- Нічого, просто страшно, що людина не бачить далі власного носа. - Він покосився на Єву. - Ти хоч щось інвестуєш, лейтенанте?

- Потроху. - Вона все ще намагалася розшифрувати скорочення і відсотки. -
Принаймні двічі на день вивчаю біржове зведення - Ти мене лякаєш!

- Чим же?

- Довір мені свої кошти - і я подвою їх за півроку!

Єва хмурилася, борючись із шифрами брокерського рахунку.

- Якби я захотіла, то змогла б зробити це сама. Але в мене інші цілі в житті.

- Люба, - докірливо вимовив він з ледве помітним ірландським акцентом, -
розбагатіти хоче кожен.

- Давай-но краще подивимося, як щодо його добровільних внесків - політичних,
благодійних тощо.

Рорк натиснув чергову клавішу. Єва чекала, нетерпляче поплескуючи себе долонею
по стегну.

На другому екрані виникла нова лавина цифр.

- Він роздає гроші за покликом серця, - визначила вона. - Щедро жертвує на потреби
Консервативної партії та виборчого фонду Дебласса.

- А на інших попльовує. Так-так... - Брови Рорка злетіли на лоб. - А ось це цікаво!
Великий переказ на рахунок "Моральних цінностей".

- Здається, це екстремістська організація?

- Особисто я назвав би її саме так, хоча її прихильники вважають, що рятують нас,
грішників, від нас самих. До речі, Дебласс - їхній переконаний прихильник.

- Наскільки я знаю, їх підозрюють у виведенні з ладу банків даних у кількох великих
клініках, що займаються регулюванням зачаття.

- Жах! - Рорк похитав головою. - Нечестивиці, які надумали самостійно вирішувати,
чи хочуть вони зачати, коли це відбуватиметься, скільки дітей народжувати! Куди ми
котимося? Хтось має привести їх до тями.

- Не смійся. У Сімпсона, виявляється, небезпечні зв'язки. Але ж він зображує
помірного політичного діяча і саме в цій якості пробиває собі дорогу.

- Маскуючи свої контакти серед консерваторів, - підсумував Рорк. - Останні роки він
особливо обережний. Мріє стати губернатором і сподівається на допомогу Дебласса: у
політиці борг червоний платежем.

3 - Політика... У списку Шерон Дебласс повно політиків. Секс, убивство, політика... - пробурмотіла Єва. - Ну чому протягом століть нічого не змінюється, Рорк?!

- Ти маєш рацію. Людство залишилося таким, як було. Закохані не забувають про залицяння, люди знай собі вбивають одне одного, політики не щадять дітей і брешуть.

Єва згадувала, як Фіні говорив про вбивства в стилі дев'ятнадцятого століття, про старомодні мотиви. Що ще залишалося незмінним протягом століття? Податки.

- Давай перевіримо, що про нього знають у податковому відомстві.

- Це буде складніше. - Рорк насупився, приміряючись до нового завдання.

- Я знаю, що штовхаю тебе на злочин.

Послухай, Рорк...

- Хвилинку!

Він натиснув на кнопку, і з пульта висунулася додаткова клавіатура. Єва з подивом спостерігала, як моторно його пальці бігають по клавішах. Вона, наприклад, навіть пройшовши курс в академії, не настільки добре володіла мистецтвом введення даних.

- Де ти цього навчився?

- Чого тільки не бувало в моїй недолугій юності... - неуважно відгукнувся він. - Я маю обійти охорону, а це потребує часу.

Налий-но ще вина.

- Даремно я тебе про це попросила, Рорк. - Її мучили докори сумління. - Якщо через мене в тебе почнуться неприємності...

- Тес!

Він напружено хмурився, блукаючи комп'ютерними закутками, і нарешті підняв голову.

Очі горіли нетерпінням.

- Двері відчинилися, Єво! Вирішуй: або заходимо, або п'ятимосся назад.

Єва згадала про трьох жінок, які загинули тому, що вона не змогла відвести від них загрозу.

Їй просто не вистачило інформації, щоб їх врятувати. Вона кивнула і відвернулася. Клацання клавіш відновилося.

Єва налила в келихи вина і пройшлася вздовж екранів, розмірковуючи про те, що вони вже дізналися.

У Сімпсона хороший кредитний рейтинг і позбавлені ризику, досить скромні капіталовкладення. Щоправда, він досить багато витрачає на одяг, спиртне і коштовності, але дорогі смаки - ще не злочин. Головне - платити за рахунками. Навіть утримання двох будинків - не порушення закону. Вклади у виборчі кампанії поміркованих кандидатів - теж.

Рорк неголосно вилаявся, і вона обернулася. Він, як і раніше, зосереджено вивчав цифри на моніторі. Даремно вона його в це втравила...

Єва й уявити собі не могла, що пальці можуть так швидко бігати по клавіатурі. Фіні запевняв, що цією навичкою володіють секретарки, клерки і хакери.

А зараз у неї на очах роботу низькооплачуваної офісної конячки виконував могутній багатій. Вона на хвилину забула про свої турботи і посміхнулася йому.

- Ну й хитрун ти, Рорк!

Репліка прозвучала несподівано. Він підняв голову і здивовано подивився на неї, а потім лукаво посміхнувся, і серце Єви забилося частіше.

- Усе готово, лейтенанте. Прошу!

- Ні, серйозно? Давай!

Рорк натиснув на останню клавішу. На четвертому, п'ятому, шостому екранах виникли ряди цифр.

- Отже, загальний дохід. - Єва насупилася. - Не вражає, враховуючи його зарплату.

- Відсотки, дивіденди від вкладень... - Рорк викликав сторінку за сторінкою. - Гонорари за виступи. Живе на широку ногу, але за коштами.

- Чорт! - Єва відставила свій келих. - А це що таке?!

- Вражаюче наївне запитання для такої розумної жінки! Підпільні рахунки! Подвійна бухгалтерія - випробуваний, традиційний спосіб приховування незаконних доходів.

- Навіщо ж документувати свої незаконні доходи?

- Вічне питання! Люди роблять це, тільки й усього. Так-так! - Знаючи, що вона подумки запитує про його власну бухгалтерію, Рорк додав:

- І я, звісно.

Вона кинула на нього похмурий погляд.

- Не бажаю цього знати!

Він недбало повів плечима.

- Зате я принаймні уявляю, як це робиться - чого не можна сказати про тебе. - Він швидко перевів усі дані податкової інспекції на один екран. - Давай попорпаємося ще. Отже, Сімпсон, Едвард Т., рахунки в іноземних банках!

"Інформація відсутня".

Рорк і бровою не повів.

- Нічого, відшукаємо.

Він повернувся до клавіатури, і Єва почула глухе гудіння.

- Що за звук?

- Сигнал про те, що я вперся в стіну. - Він розстебнув манжети і закатав рукави. Єва подумала, що залишилося тільки поплювати на долоні, і посміхнулася. - Що ж, за стіною завжди щось ховається.

Одна його рука забігала по клавіатурі, інша взяла келих. Він повторив команду і почув у відповідь:

"Дані захищені".

- Ось ми тебе і прихопили! Значить, є, що захищати.

- Але як же ти...

- Зараз побачиш. - Рорк підняв палець, змусивши Єву замовкнути. - Спробуємо відшукати цифрові та літерні комбінації пароля! - Із задоволеним виглядом він від'їхав від пульта. - Це займе якийсь час. Іди сюди.

- Покажи мені, як ти... - Єва осіклася: Рорк силою посадив її собі на коліна. - Перестань!

Єва речею важливіше, ніж...

- І я так думаю. - Він заволодів її ротом, провів рукою по стегну, дістався до грудей. - Пошук пароля займе годину, а то й більше. - Пам'ятаю, ти не любителька гаяти час даремно.

- У тебе хороша пам'ять...

Єва вперше сиділа в когось на колінах, і їй, як не дивно, не було огидно. Вона вже збиралася підкоритися, але новий шум змусив її стрепенутися: зі стіни виїжджало широке ліжко.

- Чоловік у всеозброєнні, - пробурмотіла вона, отримавши дар мови.

- Дуже своєчасне зауваження! - Він підняв її на руки й поніс. - Зараз ти переконаєшся, що це не жарт.

- Знаєш, Рорк... - Уперше в житті їй було приємне таке безцеремонне звернення.

- Я вся увага.

- Я завжди вважала, що в суспільстві, в рекламі, в індустрії розваг сексу приділяється занадто багато уваги.

- Невже?

- Так! Але тепер я передумала, - встигла вона закінчити, падаючи на ліжко і тягнучи його за собою.

Єва вже з'ясувала, що кохання може бути напруженим, захопливим, нестерпно збудливим. Але що воно буває кумедним? Єва зробила відкриття: виявляється, вона здатна скакати по ліжку і возитися, як безтурботне дитя.

Легкі поцілунки, лоскотання, хихикання... Вона не могла пригадати, коли востаннє так само безтурботно сміялася.

- Упіймала! - крикнула вона, притискаючи Рорка до матраца.

- Твоя взяла. - Він охоче дозволив їй обрушитися на нього з поцілунками. - Як же ти вчиниш із безпорадним бранцем?

- Я використаю тебе у власних інтересах! - Вона вхопила його зубами за нижню губу.

- Я буду тобою впиватися... - Вона розстебнула на ньому сорочку. - Розкішне тіло! - Вона провела руками по його грудях, приносячи задоволення собі і йому. - Ще я завжди вважала, що тепер цьому гріш ціна. Будь-хто може купити собі бездоганне тіло, були б гроші.

- Це моє власне, а не куплене! - обурено заперечив він.

- Не мороч голову! Ти напевно не вилазиш із гімнастичного залу. До речі, де він у тебе? Обов'язково покажи. Хочу помилуватися, як ти обливаєшся потом.

Рорк вислизнув з-під неї і опинився зверху.

Спочатку вона напружилася, але потім розслабилася, приймаючи його ласки. "Уже прогрес! - подумав він. - Перші кроки на шляху до довіри..."

- Готовий попотіти з тобою на пару, лейтенанте.

У будь-який час! - Він стягнув із неї светр. - Коли захочеш.

Рорк прибрав руки, знаючи, що вона одразу обійме його сама. "Скільки в ній сили! - думав він, насолоджуючись переходом від гри до ніжності. - І водночас - тривожної поступливості..."

Він повільно і ніжно допомагав їй здійснювати перше сходження, спостерігав, як вона згинається, вслухався в неголосні стогони.

Ця жінка була йому потрібна! Він все ще відчував потрясіння від сили цієї потреби!

Ставши на коліна, Рорк підняв її за спину.

Вона обхопила його ногами, відкинулася. Він притулився губами до її губ, роблячи повільні, мірні поштовхи, проникаючи все глибше і глибше.

Нарешті Єва здригнулася, і Рорк відчув, як його тілом пробігла хвиля захвату.

Викрикнувши його ім'я, вона обхопила руками його шию, притулилася до нього і забилася в нападі хворобливої насолоди.

Єва відчувала, що все її тіло виділяє жар.

Повільне наростання збудження і вибух, якому, здавалося, не буде кінця, наситили її неймовірною енергією. Натягуючи на себе одяг, вона насолоджувалася запахом Рорка, який тепер виділяла її шкіра.

- Мені з тобою добре!

Єва здивувалася, що зуміла вимовити це вголос, зізнатися у своїй слабкості, надати комусь перевагу над собою.

Рорк зрозумів, що це її зізнання рівносильне гучній заяві про палке кохання в устах будь-якої іншої жінки.

- Я радий. - Він провів пальцем по її щоці. - Мені теж добре з тобою.

Але Єва рішуче поклала край ніжностям і зробила крок до екрана.

- Навіщо ти розповів мені про дублінського вуличного хлопчиська і про його батька-кримінальника?

- Я впевнений, що ти не залишилася б із людиною, яку не знаєш. Адже ти теж дещо мені повідала... Думаю, рано чи пізно ти мені скажеш, хто ображав тебе в дитинстві.

- Кажу ж: не пам'ятаю! - Єва розчула у своєму голосі паніку і зненавиділа себе за малодушність. - Мені це не потрібно.

- Розслабся. - Він підійшов до неї і почав розтирати їй плечі. - Я не збираюся на тебе тиснути.

Я добре знаю, що означає ліпити себе заново, дотримуючись дистанції між собою і минулим.

Який сенс попереджати її, що, як далеко не втечеш, яку швидкість не розвинеш, минуле все одно переслідуватиме тебе по п'ятах?

Натомість Рорк обійняв її за талію і задоволено заплющив очі, коли вона машинально поклала долоні на його руки. Він знав, що довго це не триватиме: Єва уважно дивилася на екран, а до появи інформації залишалися лічені секунди.

- От сучий син! Поглянь на ці цифри: прихід, витрата. Майже повний збіг!

- Цент у цент...

Він відпустив її, знаючи, що поліцейського краще не чіпати під час виконання службових обов'язків.

- Але цього не може бути! - Єва напружено обчислювала в розумі. - Ніхто не витрачає рівно стільки, скільки заробляє. Треба ж залишати собі гроші на кишенькові витрати: на баночку пепсі, на зайву піцу... Нісенітниця якась! - Вона озирнулася. - Ти першим це помітив. Чому промовчав?

- Хотів спочатку докопатися до його схованки. - Жовтий вогник, що вказував на триваючий пошук, змінився зеленим: пошук завершено. - Здається, ми біля мети. Наш Сімпсон традиційний. Як я і думав, він покладається на респектабельність і скритність швейцарців.

Рорк викликав дані на п'ятий екран!

- Оце так! - Єва витріщила очі.

- Це у швейцарських франках, - заспокоїв її Рорк. - Але все одно втричі більше, ніж його оподатковуваний дохід, чи не так, лейтенанте?

У Єви прилила до обличчя кров.

- Я знала, що в нього прилипає до рук, знала! А дивись, скільки грошей він зняв за минулий рік. По двадцять п'ять тисяч на квартал.

Сто тисяч! - Вона обернулася зі зловтішною посмішкою. - У точності збігається з цифрами з паперів Шерон. Я чудово пам'ятаю: "Сімпсон, сотня".

Вона тягнула з нього грошики!

- Ти зумієш це довести?

- Доведу, не сумнівайся! - Вона міряла кімнату кроками. - У неї явно був на нього компромат. Чи то секс, чи то продажність. А найімовірніше - поєднання безлічі брудних грішків. Він затикав їй рота грошиками... - Єва засунула руки в кишені й одразу ж знову

втягла їх. - Можливо, вона необережно підвищила ставку? Або йому набридло викладати по сотні тисяч на рік, і він її прибрав? Зрозуміло одне: хтось весь час намагається перешкодити моєму розслідуванню. Хтось, хто володіє грошима та інформацією, здатний сплутати мені карти. Усе вказує на нього!

- А як же щодо двох інших жертв?

Єва думала якраз над цим. Боже, як завзято вона ламала над цим голову!

- Раз він користувався послугами однієї повії, то чому не міг бувати в інших? Шерон і третя потерпіла знали одна одну - або одна про одну. Одна з них могла бути знайома з Лолою, могла згадати її, запропонувати для різноманітності. Не виключено, що Лола була обрана випадково. Можливо, він просто увійшов у смак після першого вбивства? Злякався, але одночасно розпалився?

Єва зупинилася і подивилася на Рорка. Він мовчки кутив, спостерігаючи за нею.

- Дебласс - один із його прихильників, - продовжувала вона розмірковувати вголос. - Сімпсон активно підтримує його законопроект про захист моралі. Судячи з усього, він теж зневажає повій, а одна з них сміє йому погрожувати! Необхідно її позбутися, перш ніж вона зірве його виборчу кампанію за місце губернатора.

Єва знову зупинилася.

- А взагалі-то все це нісенітниця...

- Чому ж? По-моєму, звучить розумно.

- Досить у нього вдивитися, щоб відмовитися від такої версії, - вона потерла перенісся. - У нього не вистачило б на це мізків. Він, мабуть, здатний на одне вбивство, але так гладко прибрати трьох? Сімпсон - чиновник, адміністратор, кабінетний шур, а не поліцейський! Без підказок помічника він навіть не пам'ятає кримінального кодексу. Брати хабарі - це одне: бізнес є бізнес. Убивство від страху, у нападі пристрасті або сказу - теж куди не йшло. Але скласти план і послідовно його здійснювати? Ти сам бачиш: він навіть не вміє ховати кінці у воду.

- Значить, йому допомагали...

- Не виключено. Усе це можна з'ясувати, якщо як слід на нього натиснути.

Рорк зробив останню затяжку і загасив сигарету.

- Як ти думаєш, як поведеться преса, якщо отримає анонімними каналами відомості про підпільні рахунки Сімсона?

Єва впустила руку, не встигнувши за звичкою запустити пальці у волосся.

- Та вони його четвертують! Якщо Сімпсон у чомусь замішаний, то нехай оточує себе хоч тисячею адвокатів - ми все з нього витрясемо!

- Сподіваюся. Що ти пропонуєш, лейтенанте?

Те, що вона збиралася запропонувати, йшло врозріз з усіма її правилами, з системою, до якої вона належала. Але Єва згадала про трьох убитих жінок і ще про трьох, яких вона, можливо, зуміє захистити...

- Є одна журналістка, Надін Ферст. Нехай діє!

Єва не погодилася залишитися в нього: вона знала, що їй зателефонують, і вважала за краще бути при цьому вдома сама. Вона не сподівалася заснути, але все ж зрештою забулася - і сні не змусили на себе чекати.

Спочатку їй снилися вбивства. Шерон, Лола, Джорджі... Посмішки в камеру, потім страх в очах, спалах - і падіння на гарячі після сексу простирадла.

Татко... Лола називала його Татком. Єва прокинулася в холодному поту і зрозуміла, що звідси рукою подати до її старих, несамовитих снів.

Вона була хорошою дівчинкою. Вона дуже старалася бути хорошою, не здійснювати шуму. Інакше прийдуть лягаві, схоплять її і жбурнуть у глибоку яму, де безшумно повзають жуки і павуки на тонких ніжках.

У неї не було друзів. Друзям довелося б розповідати, звідки беруться її синці. Довелося б вигадувати історії про падіння на темних сходах, про власну незграбність. До того ж вони ніде не жили довго. Якщо десь затриматись, обов'язково нагрянуть поганці із соціальної служби зі своїми запитаннями. Це вони викликають лягавих, а ті жбурляють дітей у темні ями, що кишать комахами...

Батько суворо застеріг її: мовчи, а то...

І вона була хорошою дівчинкою: ні з ким не дружила, не протестувала, коли її тягли, як куль, на інше місце.

Але їй ніщо не могло допомогти.

Єва завжди чула його наближення. Навіть якщо вона міцно спала, шурхіт босих ступень по підлозі будив її, як удар грому.

"Будь ласка, будь ласка, будь ласка..." Вона благала його, але не плакала: за це він тільки бив її ще сильніше, але все одно робив свою справу. Їй було боляче і соромно. Навіть у п'ять років вона розуміла, що це погано. Він твердив, що вона хороша.

Але вона все одно знала, що це погано, що їй загрожує кара.

Іноді він її зв'язував. Чуючи, як відчиняються двері, вона починала пошепки благати, щоб цього разу обійшлося без мотузок. Вона не чинитиме опору, тільки б її не зв'язували! Вона не кричатиме, не кликатиме на допомогу, тільки б їй не затискали рукою рот!

"Де моя дівчинка? Де моя хороша дівчинка?"

Вона беззвучно плакала, а він запускав руки під простирadlo, шарив там, хапав, щипав. Вона відчувала на обличчі його огидне дихання.

Одна його рука проникала їй усередину, інша затискала рот, і Єва вже нічого не могла із собою вдіяти: крик народжувався сам собою.

"Тихо!" - він починав часто дихати. Його пальці залишали на її щоках синці. - Будь хорошою дівчинкою. Будь розумницею".

Вона не розуміла, що з ним коїться, не чула його кректання, бо все заглушав її власний вереск, що лунав у неї в голові.

"Ні, тату, татку! Татку, ні!.."

- НІ!

Із горла Єви вирвався крик. Вона ривком сіла в ліжку, трясучись, як божевільна.

"Не пам'ятаю! Не буду згадувати!" Вона заспокоювала себе, підтягувала коліна до підборіддя, притискала до них чолом. Це всього лише страшний сон, і він уже минув! Єва вміла його проганяти, давно освоїла це мистецтво. Сон випаровувався, залишаючи після себе відчуття нудоти.

Вона встала і, вся тремтячи, загорнулася в халат, щоб побороти озноб. У ванній Єва підставила обличчя під струмінь води. Поступово дихання заспокоїлося, вона випила пепсі, знову вляглася і ввімкнула одну з цілодобових програм новин.

Залишалось чекати.

Сенсація вибухнула о шостій ранку. Першою зателефонувала Надін, репортерка з котячими очима. Виклик в управління застав Єву одягненою.

Єву включили до бригади, яка допитувала Сімпсона, і вона насилу приховувала своє торжество. З поваги до його високої посади допит проводили не там, де зазвичай, а в кабінеті начальника відділу безпеки. Але величезні чисті вікна, пластиковий стіл і шкіряні крісла не змінювали суті справи. Сімпсон хвилювався, і про це красномовно свідчила крапля поту на верхній губі.

- Преса намагається скомпрометувати управління, - почав він, явно озвучуючи приготовану головним помічником заяву. - З огляду на те, що слідство у справі про насильницьку смерть трьох жінок зайшло в глухий кут, преса вирішила почати полювання на відьом. Будучи шефом поліції, я став її першою мішенню.

- Містер Сімпсон... - Майор Вітні теж намагався нічим не видавати свою радість - тон його був значним, погляд суворим. - У чому б не полягали мотиви журналістів, вам необхідно дати пояснення неузгодженості у вашій бухгалтерії.

Сімпсон деякий час сидів нерухомо, слухаючи шепіт адвоката.

- Я не згоден. Якщо якась неузгодженість і існує, я не маю про це жодного поняття.

- Йдеться про мільйони доларів!

- Я вже звернувся в компанію, яка веде мою бухгалтерію. Якщо допущено якусь помилку, то вина лежить на них.

- Ви підтверджуєте, що рахунок номер 47890027499 належить вам?

Після короткої консультації з адвокатом Сімпсон відповів ствердно. Він розумів, що, збрехавши, ще тугіше затягнув би на своїй шиї зашморг.

Вітні кинув швидкий погляд на Єву. Вони заздалегідь домовилися, "що рахунком мають займатися фінансові контролери. Їм для початку вистачало підтвердження. Наступне запитання поставила Єва:

- Нам відомо, що за минулий рік ви зняли з цього рахунку сто тисяч доларів - по двадцять п'ять тисяч кожні чотири місяці. Як ви це поясните?

Сімпсон схопився за вузол краватки.

- Не бачу необхідності звітувати про свої витрати, лейтенант Даллас!

- Тоді будьте люб'язні пояснити, як вийшло, що Шерон Дебласс відзначала у своїй записній книжці надходження від вас цих сум.

- Не розумію, про що ви!

- У нас є докази, що за рік ви виплатили Шерон Дебласс сто тисяч доларів чотирма рівними частинами. - Єва зробила паузу. - Тим часом ви заперечуєте будь-який зв'язок із нею.

- Мені нічого сказати з цього приводу.

- Вона вас шантажувала?

- Мені нічого сказати.

- Докази говорять самі за себе: вона вас шантажувала, ви з нею розплачувалися.

Упевнена, що ви знаєте: припинити вимагання можна двома шляхами. Або перестати платити, або прибрати шантажиста.

- Абсурд! Я не вбивав Шерон! Я регулярно їй платив і не збирався...

- Містер Сімпсон! - Адвокат схопив Сімпсона за руку і незворушно перевів погляд на Єву. - Моєму клієнту немає чого заявити з приводу Шерон Дебласс. Ми готові всебічно співпрацювати з податковим управлінням у з'ясуванні питань, пов'язаних із бухгалтерією мого клієнта.

Але наразі жодних обвинувачень йому не висунуто. Ми з'явилися сюди з люб'язності, щоб продемонструвати свою добру волю.

- Ви знали жінку на ім'я Лола Старр? - різко запитала Єва.

- У клієнта немає коментарів.

- Ви знайомі із зареєстрованою повією Джорджі Касл?

- Відповідь, аналогічна попередній, - спокійно парирував адвокат.

- Ви зробили все, щоб із самого початку перешкодити розслідуванню вбивства.
Чому?

- Ви констатуєте факт чи висловлюєте власну думку, лейтенанте Даллас? - запитав адвокат.

- Ось вам факти. Ви були особисто знайомі з Шерон Дебласс. Вона висмоктувала з вас по сотні тисяч баксів на рік. Після її загибелі хтось організував витік інформації про хід слідства.

Загинули ще дві жінки. Усі три заробляли на життя легальною проституцією, проти якої ви виступаєте.

- Моє негативне ставлення до проституції - це політична, моральна й особиста позиція, - переконливим тоном заявив Сімпсон. - Я буду рішуче підтримувати будь-який законопроект, покликаний покласти їй край.

Але я, погодьтеся, навряд чи впорався б із проблемою, усуваючи повій по одній.

- У вас є колекція старовинної зброї? - не вгамовувалася Єва.

- Є, - погодився Сімпсон, не звертаючи уваги на адвоката. - Маленька. Уся зброя зареєстрована, переписана, перебуває під охороною. З радістю передам експонати майору Вітні для балістичної експертизи.

- Дякую вам, - сказав Вітні, і Сімпсон, який не чекав від нього підтримки, здригнувся. - Дякую за бажання співпрацювати.

Сімпсон встав. Його обличчя виражало безліч суперечливих почуттів.

- Не сумнівайтеся, що всі підозри буде з мене знято найближчим часом, але цю бесіду я не забуду, - він багатозначно глянув на Єву. - Атака на шефа поліції та безпеки не залишиться безкарною!

Вітні дочекався, поки Сімпсон піде з усією своєю свитою.

- Коли все скінчиться, його не підпустять до управління на гарматний постріл.

- Чому ви дозволили йому піти?! - прошипіла Єва. - Мені було потрібно ще зовсім небагато часу, щоб зірвати з нього маску!

- Його ім'я - не єдине у списку Дебласс, - нагадав їй Вітні. - Поки що зв'язок між ним і двома іншими потерпілими відсутній. Якщо ви виявите цей зв'язок і виключите всіх інших, хто значиться у списку, у вас буде стільки часу, скільки вам захочеться. - Він перегорнув документи. - А ви, як я погляну, непогано підготувалися до допиту, Далласе. Наче знали, що він напевно відбудеться. Навряд чи вам треба нагадувати, що використання особистих документів без дозволу власника є порушенням закону.

- Мені не треба нагадувати, сер.

- Я цього й не робив. Ви вільні.

Він справді прошепотів їй услід: "Молодець!" - чи їй почулося?

Підійшовши до ліфта, Єва почула писк стільникового телефону.

- Даллас слухає.

- Вас турбує Чарльз Монро.

- Вибачте, я передзвоню вам пізніше.

Вона випила в буфеті чашку бурди, іменованої кавою, з'їла щось на кшталт пончика і проскочила повз клітку із затриманими. На отримання відеокaset із записами вбивств пішло двадцять хвилин.

Замкнувшись у кабінеті, вона знову переглянула всі три записи, вивчила свої позначки і зробила нові. Її вкотре вразила ідентичність мізансцен: жертва перебуває на ліжку, простирадла зім'яті, волосся розпатлане. Раптово Єва примружилася, зупинила запис із Лолою Старр, збільшила картинку.

- Почервоніння на лівій сідниці, - пробурмотіла вона. - Помічено вперше. Ляпас? Побої?

Синяк і здуття відсутні. Треба передати Фіні для обробки.

Єва поставила касету з Дебласс і тепер дивилася, як Шерон сміється в камеру, як гладить себе, як зображує екстаз.

- Стоп-кадр. Квадрат шістнадцять. Почервоніння відсутнє. Далі! Ну ж бо, Шерон, покажи мені свою попку праворуч - про всяк випадок. Стоп-кадр! Дванадцятий квадрат, збільшення. Нічого немає. Утім, ти б радше сама його відшльопала...

Так, тепер подивимося на тебе, Джорджі.

Єва спостерігала, як жінка посміхається, заграє з невідомим, пригладжує розпатлане волосся. Вона вже вивчила її слова напам'ять:

"Приголомшливо! Ти просто чудовий!"

Джорджі Касл весь час стояла на колінах, заохочувально посміхаючись в об'єктив, і Єва подумки благала її перевернутися. Немов почувши благання, Джорджі позіхнула, прикривши рот долонею, і повернулася, щоб збити подушки.

- Стоп-кадр! Глянь-но, тебе теж обробили!

Деяких хлібом не годуй - дай пограти в татуса і погану дівчинку...

Раптовий спалах перед очима засліпив Єву. У неї було відчуття, немов хтось всадив їй під ребра ніж... Огидні спогади: удар з розмаху долонею по заду, печіння, важке дихання. "Доведеться тебе покарати, дівчинко.

Потім тато поцілує тебе, і все мине. Татко тебе вилікує..."

- Господи! - тремтячими руками вона закрила обличчя. - Стоп! Кінець.

Єва хотіла допити холодну каву, але на дні чашки хлюпався один осад. "Минуле - це минуле! - твердила вона собі. - Мої спогади - це одне, а справа, що розслідується, - зовсім інше!"

- На сидницях у другої і третьої постраждалої сліди побоїв. На першій слідів не виявлено, - вона перевела дух. - Порушення закономірності! Емоційна реакція, відсутня при першому вбивстві.

Вона проігнорувала писк стільникового телефону і ввімкнула диктофон.

- Версія: вбиваючи знову, злочинець діяв упевненіше, отримувач задоволення від того, що відбувається. Примітки: відсутність надійної охорони у другої потерпілої. Під час третього злочину час виведення з ладу камер безпеки на тридцять три хвилини коротший, ніж під час першого. Версія: виникнення навички, упевненість, менше схильності гратися з жертвою, прагнення швидше отримати задоволення.

Можливо, можливо... Єва переглянула всі три записи упереміш, і це навело її на нову думку.

- Розділити екран! - наказала вона. - Перша і друга постраждала, з початку.

Котяча усмішка Шерон, надуті губки Лоли.

Обидві дивляться на камеру, на людину за нею. Звертаються до нього...

- Стоп-кадр... - пробурмотіла Єва, натискаючи клавішу. - Що це?!

Суцця дрібниця, яка досі вислизала від неї через жорстокість того, що відбувається. Але тепер вона звикла і помітила, що Лола спрямовувала погляд вище!

Викликаючи на екран третю картинку, з Джорджі, Єва твердила собі, що причиною може бути висота ліжок. Тепер перед нею сиділи з піднятою головою всі три жінки, а чоловік, найімовірніше, стояв... Сумнівів бути не могло:

Лола і Джорджі дивилися на нього під однаковим кутом, тоді як Шерон...

Не відриваючи погляду від екрана, Єва зателефонувала лікарці Мірі.

- Плювати, що вона зайнята! - прикрикнула вона на секретаря. - Крайня терміновість!

Їй було запропоновано почекати; вуха миттю зів'яли від солоденької мелодії - У мене питання! - випалила вона, щойно Міра підійшла до телефону.

- Слухаю вас, лейтенанте.

- Чи можливо, що ми маємо справу з двома вбивцями?

- Ви хочете сказати, що другий намагався наслідувати першого? Навряд чи, лейтенант. Занадто скрупульозне відтворення методу і стилю.

- Але дещо наводить на роздуми. Я виявила порушення закономірності - дрібні, але виразні. Ось моя версія, лікарю. Перше вбивство скоєно людиною, знайомою з Шерон, яка вбила її без заздалегідь обдуманого наміру, але потім зібралася з духом і вдало знищила всі сліди. Друге і третє - повторення першого, але вже ретельно продумані, вчинені холоднокровно. Вбивця ніяк не був пов'язаний зі своїми жертвами. І, головне, він вищий на зріст, ніж перший.

- Це всього лише версія, лейтенанте. Вибачте, але набагато вірогідніше, що всі три вбивства скоїла одна й та сама людина, яка ставала з кожним разом дедалі розважливішою. Моя думка професіонала - тільки людина, яка особисто пройшла через усі стадії першого вбивства, могла так точно повторити їх вдруге і втретє.

- Що ж, дякую.

Єва розчаровано відключила зв'язок, усвідомлюючи, що розчаровуватися нерозумно: ганятися за двома злочинцями не набагато важче, ніж за одним-єдиним.

Пролунав новий писк телефону, і Єва невдоволено поморщилася:

- Даллас. Хто там ще?

- Привіт, мій солодкий лейтенанте! Чи не охололи ви до мене?

- У мене немає часу на забави, Чарльзе.

- Можливо, все-таки відшукаєте час?

У мене дещо для вас є.

- Якщо ви знову зі своїми ідіотськими натяками...

- Я серйозно! Треба ж, варто раз-другий пофліртувати з жінкою, і вона перестає сприймати тебе всерйоз... Здається, ви просили мене зателефонувати, якщо я що-небудь пригадаю.

- Просила. - Єва закликала себе до терпіння. - І що ж, нахлинули спогади?

- Ваші слова про щоденники змусили мене замислитися. Пам'ятаєте, я говорив, що вона завжди все записувала. Ви ж їх шукаєте? Ось я й подумав, що вони навряд чи лежать у неї вдома.

- Яка кмітливість! Раджу перекваліфікуватися в детективи.

- Навіщо ж? Я люблю свою професію. Словом, я почав ламати голову, куди вона могла їх приховати для більшої надійності. І нарешті згадав: банківський сейф!

- Ми вже працювали з цією версією. Дякую.

- Зачекайте, ви ж не зможете відкрити його без моєї допомоги! Адже вона мертва.

Єва вже хотіла вимкнути зв'язок, але її рука застигла в повітрі.

- Без вашої допомоги?

- Ну звісно! Два-три роки тому вона попросила мене орендувати сейф. Сказала, що не хоче, щоб у комп'ютері фігурувало її ім'я.

У Єви прискорено забилося серце.

- Як же вона могла ним скористатися?

Чарлз чарівно посміхнувся.

- Я оформив довіреність на свою сестру.

У мене справді є сестра, вона живе в Канзас-Сіті. Таким чином Шерон Дебласс перетворилася на Енні Монро. Вона все оплатила, і я викинув це з голови. Не знаю, чи користувалася вона сейфом, але вам це корисно знати.

- Що за банк?

- "Ферст Мангеттен" на Медісон-авеню.

- Слухай мене уважно, Чарльзе. Ти зараз удома?

- Вдома.

- Нікуди не йди! Я буду в тебе за чверть години. Ми поїдемо в банк.

- Ну, якщо це все, на що я, по-вашому, годжуся... А все-таки допоміг я вам, мій солодкий лейтенанте?

- Сиди і не рипайся!

Вона вже натягувала куртку, коли невгамовний телефон знову ожив.

- Даллас!

- Диспетчерська викликає лейтенанта Даллас. У нас для вас дзвінок, але абонент відмовляється назвати себе.

- Перевіряєте?

- Перевіряємо.

- Переведіть на мене! - Вона схопила сумку і почула клацання. - Даллас слухає.

- Ви одна? - запитав тремтячий жіночий голос.

- Одна. Чим я можу вам допомогти?

- Я не винна! Ви повинні це знати: я не винна!

- Ніхто вас не звинувачує, заспокойтеся. - Єві довелося закликати на допомогу всю свою витримку. - Розкажіть, що трапилося.

- Я більше не можу мовчати! Він багато років гвалтував мене, а я не могла йому перешкодити. Він гвалтував її і мене! Потім він її вбив. Мене він теж міг убити, але я...

- Де ви? - Єва напружено дивилася на телефон, наче могла побачити співрозмовницю. - Я готова допомогти, але для цього мені потрібно знати, де ви перебуваєте.

Почулося часте дихання, схлипи.

- Він казав, що це має залишитися таємницею. Я не могла... Він убив її, щоб вона не проговорилася. Тепер моя черга. Навіть якщо я все розповім, мені ніхто не повірить.

- Я вам вірю. Я допоможу вам! Скажіть тільки... - Зв'язок перервався, і Єва вилаялася від досади. - Адреса! - крикнула вона, переключившись на диспетчерську.

- Фронт-Руаял, Віргінія. Адреса...

- Не треба, я знаю цю адресу. негайно з'єднайте мене з капітаном Фіні.

Дві хвилини здалися їй вічністю. Чекаючи зв'язку, вона так відчайдушно терла собі скроні, що заболіла голова.

- Фіні! Мені терміново потрібна твоя допомога.

Швидше їдь за Чарльзом Монро.

- А що сталося? Ми спіймали нашого фокусника?

- Поки що ні, але, здається, вийшли на слід. Монро відвезе тебе в банк, до сейфа Шерон. Усе, що виколупаєш із сейфа, бережи як зіницю ока.

Стеж за ним, Фіні, він нам знадобиться!

- А ти куди?

- На літак.

Єва відключила зв'язок і зателефонувала Рорку. Минуло цілих три хвилини безцінного часу, перш ніж він зволив відповісти.

- Єва? Я якраз збирався тобі зателефонувати.

Я маю злітати в Дублін. Не бажаєш приєднатися?

- Мені потрібен твій літак, Рорк. Прямо зараз! Мені необхідно терміново потрапити до Віргінії. Якщо я скористаюся поліцейським або громадським транспортом, то...

- Літак буде на тебе чекати. Термінал С, вихід 22.

Вона заплющила очі.

- Дякую. З мене належить.

Вдячність вона відчувала доти, доки не побачила перед зазначеним виходом самого Рорка.

- Навіщо ти приїхав? У мене немає часу на балачки! - відрізала вона на бігу, прямуючи до трапа.

- Поговоримо в літаку.

- Ти зі мною не полетиш! Це офіційне...

- Літак належить мені, лейтенанте, - заперечив він, стрибаючи за нею на трап.

- Ти завжди повинен нав'язувати свої умови?

- Не завжди. Ти просила підвезти тебе - я готовий.

У відчиненому люку стояла послужлива стюардеса.

- Ласкаво просимо на борт, сер, лейтенанте.

Прохолодні напої?

- Ні, дякую. Нехай пілот злітає, щойно буде дано дозвіл. - Рорк сів і запросив обурену Єву зайняти місце з ним поруч. - Ми не полетимо, поки ти не сядеш і не пристебнешся.

- Я думала, ти збираєшся в Ірландію! - вхопилася вона за останню соломинку.

- Ірландія почекає. Ти мчиш до Віргінії, закусивши вудила, - значить, у справі Дебласс намітився просвіт. Бет і Річард - мої друзі, Єво.

Близькі друзі. У мене не дуже багато близьких друзів - як, утім, і в тебе. Постав себе на моє місце. Як би ти вчинила?

Поки літак вирулював на злітну смугу, вона барабанила пальцями по підлокітнику.

- Тут не можна керуватися особистими міркуваннями.

- Це тобі не можна. А для мене це суто особисте питання. Поки я віддавав розпорядження щодо літака, мені зателефонувала Бет. Вона просила мене приїхати.

- Навіщо?

- Вона не пояснила. Це не обов'язково: Бет знає, що їй достатньо попросити.

Відданість друзям - поважна риса, Єві було нічого заперечити.

- Я не можу тобі завадити, але мушу попередити: це конфіденційне розслідування.

- До речі, про конфіденційність. Твоє управління зранку стоїть на вухах. А вся інформація, що просочилася в пресу, походить із неназваного джерела.

Що їй залишалося? Вдарити себе в груди кулаком і вигукнути: "Це не я!" Єва сердито задихала: вона не любила, коли її заганяли в кут.

- Я вдячна тобі за сприяння.

- Може, розкажеш, чим усе скінчилося?

- Почекай, до кінця дня все проясниться само собою. - Вона поерзала в кріслі й відвернулася до ілюмінатора. Рорк справді допоміг їй. Якби не він, їм не вдалося б притиснути Сімпсона. - Сімпсон збирається звалити все на своїх бухгалтерів. Не уявляю, як він виплутається.

У кращому разі йому доведеться відповідати за несплату податків. Внутрішнє розслідування виявить джерело його коштів. Сімпсон - людина без уяви: напевно це виявляться пересічні хабарі.

- А як щодо шантажу?

- Він справді від неї відкуповувався: встиг проговоритися, перш ніж адвокат заткнув йому рота. Сімпсон не стане цього приховувати, коли зрозуміє, що відступне шантажистці - не такий серйозний злочин, як співучасть у вбивстві.

Вона дістала стільниковий телефон і викликала Фіні.

- Привіт, Далласе!

- Вони в тебе?

- Усе тут, із позначками та датами. Плоди двадцятирічних зусиль!

- Почни з останнього запису і рухайся назад.

Я прибуду на місце за двадцять хвилин. Щойно в мене з'явиться, що доповісти, я з тобою зв'яжусь.

- Гей, солодкий лейтенанте! - почувся голос Чарлза. - Ну, тепер я вам подобаюся?

- Дуже подобаєшся. Ти молодець, дякую.

А тепер, поки від мене не надійде інших розпоряджень, забудь про сейф і щоденники.

- Про які щоденники? - усміхнувся Чарлз, але продовжити не встиг: Фіні вихопив у нього слухавку.

- Повертаюся в управління. Не пропадай.

- Щасливо. - Єва вимкнула прилад і прибрала його в кишеню.

Трохи помовчавши, Рорк промовив:

- "Солодкий лейтенант"?

- Замовкни, Рорк!

Вона заплющила очі, але не втрималася від задоволеної посмішки.

Відразу після приземлення Єва була змушена визнати, що ім'я Рорк діє безвідмовно - не те що її поліцейський значок. Не минуло й трьох хвилин, як вони стрибнули в потужну машину і помчали в бік Фронт-Руаял. Єва воліла водити машину сама, але навички Рорка не викликали нарікань.

- Ти що, учасник перегонів "Формула-1"?

- Ні. - Він покосився на неї, мчачи шосе зі швидкістю сто миль на годину. - Зате кілька разів змагався за Гран-прі.

- Вірю. - Єві довелося повиснути на ремені безпеки: Рорк круто вивернув кермо і, порушуючи правила, проскочив пробку. - То ти сказав, що Річард - твій хороший друг? Як би ти його охарактеризував?

- Розумний, відданий, спокійний. Говорить рідко, тільки коли йому є що сказати. Звісно, знаменитий татусь повністю затуляє його; вони нерідко сперечаються.

- Як би ти взагалі оцінив його стосунки з батьком?

Рорк знизав плечима:

- Судячи з його скупих зауважень і застережень Бет, вони ніколи не знаходили спільної мови.

- А з донькою?

- Її вибір життєвого шляху повністю суперечив стилю його життя, моралі, якщо хочеш.

Він свято вірить у свободу вибору, але мені важко уявити батька, який схвалив би доньку, що торгує власним тілом.

- Здається, Річард курирував службу охорони сенатора під час його останньої виборчої кампанії?

Рорк раптово звернув на тиху приміську вулицю, буркнувши собі під ніс, що має намір зрізати.

Проносячись повз дерева і житлові будинки, він зберігав мовчання. Єва перестала рахувати, скільки разів він уже порушив правила руху.

- Сімейні узи невіддільні політичним симпатіям. Таку людину, як Дебласс, можна або беззавітно любити, або люто ненавидіти.

Як би Річард не сперечався з батьком, навряд чи він хотів би, щоб його вбили. А оскільки він фахівець у галузі охоронного законодавства, то, природно, готовий допомагати батькові.

"Син захищає батька..." - подумала Єва і запитала:

- А як далеко готовий піти сам Дебласс, захищаючи сина?

- Від кого? Річард - втілення поміркованості. Він не висовується, не лізе на рожен. Стривай! Та ти, здається... - Зрозумівши, куди вона хилить, Рорк процідив:

- Не туди цілишся, Єво.

- Там видно буде.

Будинок на пагорбі виглядав мирно. Він спокійно стояв під холодним блакитним небом, випромінюючи тепло і спокій. На клумбах біля його стін уже пробивалися серед пожухлої зимової трави перші відважні крокуси.

Єва нагадала собі, що видимість найчастіше оманлива. У цьому будинку не знали спокійного, безхмарного щастя. Тепер вона була впевнена, що ще трохи - і їй вдасться проникнути в суть того, що відбувається за цими рожевими стінами і мерехтливими стеклами вікон.

Двері відчинила сама Елізабет - ще більш бліда і виснажена, ніж минулого разу. Очі її розпухли від сліз, відмінно скроєний костюм висів мішком - так сильно вона схудла.

- Рорк! - Елізабет кинулася йому на груди, не помічаючи Єву. - Вибач, що потурбувала тебе.

Даремно я це зробила.

- Дурниці. - Він зазирнув їй в обличчя з ніжністю, від якої у Єви, що зображала цілковиту байдужість, кольнуло серце. - Ти не бережеш себе. Бет.

- Я не можу ні про нього думати, нічого робити.

Усе валиться з рук, усе руйнується! Я... - Тільки тут вона зрозуміла, що вони не самі. -
Доброго дня, лейтенанте Даллас.

Елізабет перевела погляд на Рорка, і Єва прочитала в ньому докір.

- Я приїхала сюди незалежно від Рорка, місіс Баррістер. Сьогодні мені зателефонували від вас. Але я вже бачу, що це були не ви.

- Я справді не дзвонила вам. Можливо, це Кетрін? Вона примчала вчора ввечері - абсолютно несподівано і в жахливому стані. Істерика, повний занепад сил... Її мати потрапила в лікарню із загрозливим діагнозом. Мабуть, на неї подіяла напруга останніх тижнів. Тому я й вирішила викликати тебе, Рорк. Річард ось-ось зірветься. Зазвичай Кетрін дуже добре діяла на нього, а зараз вона вже не здатна йому допомогти. Нам потрібна була допомога зі сторони.

- Чому б нам не увійти в будинок і не присісти?

- Вони обидва у вітальні, - попередила Елізабет. - Кетрін відмовляється приймати заспокійливе і не пояснює, що трапилося. Єдине, що вона нам дозволила, - це зателефонувати її чоловікові, попередити, де вона, і заборонити приїжджати. Її зводить з розуму думка, що їхньому синові загрожує якась небезпека. Напевно, нещастя з Шерон викликало в неї страх за власну єдину дитину. У неї нав'язлива ідея - врятувати його незрозуміло від чого.

- Раз Кетрін мені дзвонила, - розсудила Єва, - може, зі мною вона буде відвертішою.

- Так-так, звісно.

Елізабет провела гостей холлом і запросила в акуратну, залиту сонцем вітальню. Кетрін Дебласс сиділа на дивані, притискаючись до брата. Єва не розібрала, втішає він її чи від чогось утримує.

Річард спрямував на Рорка зацькований погляд.

- Добре, що ти приїхав. У нас тут таке коїться, Рорк... - Його голос здригнувся. - Просто жах!

- Елізабет, може, ми вип'ємо кави? - м'яко запропонував Рорк.

- Звичайно, вибач.

- Кетрін... - Рорк співчутливо доторкнувся до її руки, але Кетрін здригнулася, відсмикнула руку і витріщила очі.

- Що ви тут робите?! Ідіть геть!

- Я відвіую Бет і Річарда. Мені дуже шкода, що вам недобре.

- Недобре?! - Вона чи то засміялася, чи то закашлялася і стиснулася в грудку. - Добре нікому з нас ніколи не буде! Усі ми забруднені, нам ніколи не відмитися!

- Від чого?

Вона похитала головою і забилася в дальній кут дивана.

- З вами я не можу говорити.

- Місіс Дебласс, я - лейтенант Даллас. Ви нещодавно мені телефонували.

- Нікому я не дзвонила! - Кетрін у паніці обхопила себе руками за плечі. - Не дзвонила і нічого не говорила!

Єва зробила знак Річарду, той піднявся і відійшов убік, а вона зайняла його місце і взяла крижану руку Кетрін.

- Ви просили в мене допомоги. І я вам допоможу.

- Не вийде! Ні в кого нічого не вийде. Даремно я дзвонила! Краще не виносити це за межі сім'ї. У мене є чоловік, маленький син. - Її очі наповнилися сльозами. - Я зобов'язана їх захистити.

- Ми зробимо це за вас, - твердо сказала Єва. - Вас ми теж захистимо. А ось захищати Шерон було пізно. Вам нема в чому себе звинувачувати.

- Але я не спробувала цьому запобігти, - прошепотіла Кетрін. - Можливо, я навіть зраділа, що він залишив у спокої мене...

- Я зумію вам допомогти, місіс Дебласс.

Я забезпечу захист вам і вашій родині. Скажіть, хто вас гвалтував.

- Боже, що ви таке говорите?! - простогнав Річард.

- Спокійно! - суворо обірвала його Єва. - З таємницями покінчено.

- Таємниця... - пролепетала Кетрін. - Це мало залишитися таємницею.

- Перестаньте! Ви прекрасно знаєте, що такі таємниці завдають нестерпного болю. Вони заповзають у душу і поїдають її зсередини. Людина живе в страху, вважає себе кругом винуватою.

А той, хто зацікавлений у збереженні цієї таємниці, користується його страхом, соромом, почуттям провини. Єдиний спосіб із цим упоратися - все викласти. Скажіть мені, хто вас гвалтував!

Кетрін перестала дихати. Її погляд, повний жаху, був спрямований на брата. Єва рішуче повернула її до себе.

- Дивіться на мене. Тільки на мене! Відповідайте: хто вас гвалтував? Хто гвалтував Шерон?

- Мій батько! - викрикнула Кетрін, роздираючись від болю. - Батько, батько, батько! - вона закрила обличчя долонями і розридалася.

- Господи! - Елізабет упустила тацю з посудом, кава пролилася на дорогий килим. - Господи, моя дівчинка!

Річард кинувся до неї і схопив в оберемок, не даючи впасти.

- Я його вб'ю! Уб'ю! - Він зарився обличчям у волосся дружини. - Бет, о. Бет...

- Допоможи їм, як зумієш, - прошепотіла Єва Рорку.

- А ти грішила на Річарда, - тихо дорікнув їй Рорк.

- Що правда, те правда, - вона підняла на нього порожні очі. - Я думала, що винен батько Шерон. Напевно, мені просто не хотілося вірити, що така погань може зіпсувати не одне, а цілих два покоління!

Рорк зціпив зуби. Зараз його обличчя було схоже на кам'яний барельєф.

- Так чи інакше, Деблассу кришка.

- Допоможи своїм друзям, - повторила Єва. - А мені треба працювати.

Вона дозволила Кетрін виплакатися, хоча добре знала, що сльозами не загоїти таку рану.

Їй дуже допомагала свідомість того, що Рорк поруч. Він, як міг, заспокоїв Елізабет і Річарда, а потім розпорядився, щоб слуга зібрав розбитий посуд. Нарешті Елізабет прийшла до тям настільки, що змогла знову замовити каву. Вона сама принесла Кетрін чашку і ретельно зачинила двері в хол.

- Ось, любя, попий.

- Вибачте мені... - Кетрін обхопила чашку тремтячими пальцями, щоб зігріти їх. - Вибачте! Я думала, що цьому прийшов кінець.

Я змусила себе повірити, що все позаду! Інакше я не змогла б жити...

- Місіс Дебласс, я повинна дізнатися все. Ви мене розумієте? - Єва дочекалася, поки Кетрін зверне на неї увагу. - Ви розумієте, що я записую нашу розмову?

- Ви нічого не зможете з ним зробити! Він дуже впливовий, ніхто не в змозі йому перешкодити...

- Я заваджу. Адже ви тому й зателефонували мені, що відчули: я зумію його зупинити.

- Він вас боїться, - прошепотіла Кетрін. - Боїться! Я вже знаю. Він узагалі боїться жінок. Тому й мучить їх. Я впевнена: він дав нашій матері якийсь засіб, щоб вона занурилася в кому. Батько боявся, що мама заговорить: адже вона все знала.

- Ваша мати знала, що батько вас спокушав?

- Знала. Робила вигляд, що не знає, але я все розуміла по її очах. Вона нічого не хотіла знати, прагнула спокою і порядку, щоб можна було влаштовувати прийоми, продовжувати жити як дружина сенатора... - Кетрін прикрила долонею очі. - Щоразу, коли він приходив до мене вночі, наступного ранку я бачила: вона знає. Але якщо я намагалася заговорити з нею про це, вона вдавала, ніби не розуміє, про що йдеться. Вона твердила мені: "Перестань вигадувати, будь хорошою донькою, поважай свою сім'ю".

Кетрін прибрала від обличчя руку, взяла обома руками чашку, але пити не стала.

- Коли я була ще маленькою, семи-восьми років, він приходив до мене вночі і... чіпав. Твердив, що в цьому немає нічого поганого: мовляв, він - тато, а я маю зображати маму. Він називав це грою, таємною грою. Він наказував мені... чіпати його. Мені доводилося...

- Не обов'язково все називати своїми іменами, - сказала Єва, бачачи, що Кетрін знову б'є тремтіння. - Говоріть те, що можете.

- Йому не можна було не підкоритися. Він був у нашому домі всесильним. Правда, Річарде?

- Так, - Річард стиснув руку дружини. - Чому ти мені нічого не говорила, Кет?

- Тому що мені було соромно і страшно!

А мама відверталася... Я думала, що зобов'язана йому коритися, - вона судорожно ковтнула. - А коли мені виповнилося дванадцять років, батьки влаштували свято. Друзі, величезний торт, поні... Пам'ятаєш поні, Річарде?

- Пам'ятаю, - по його щоках уже бігли сльози. - Я все пам'ятаю.

- Тієї ночі він прийшов до мене знову. Він сказав, що я вже доросла і що в нього є для мене подарунок - особливий подарунок. Сказав і згвалтував! - Кетрін закрила обличчя руками і стала розгойдуватися. - У цьому полягав його особливий подарунок. Я благала його припинити, тому що мені було боляче. Я була вже досить дорослою, щоб розуміти, що відбувається щось жахливе.

Я відчувала, що ось-ось втрачу свідомість. Але він не зупинявся. Потім він приходив ще й ще. Так тривало рік за роком, поки я не поїхала. Я вибрала коледж якомога далі від дому, щоб він не міг до мене дотягнутися. Я твердила собі, що цього не було. Не було, не було, не було...

Я хотіла побудувати нормальне життя. Вийшла заміж, бо думала, що це принесе мені безпеку. Джастін завжди був добрий і ніжний. Він ніколи мене не ображав. Але я не говорила йому правди: боялася, що, дізнавшись, він стане мене зневажати. Я знову вмовляла себе: цього не було, не було, не було...

Кетрін опустила руки й поглянула на Єву.

- Іноді я навіть починала в це вірити. Я занурювалася з головою в роботу, в сім'ю. Але, прийшовши до тями, розуміла, що тепер він робить те ж саме з Шерон. У такі хвилини я хотіла їй допомогти, тільки не знала як. А потім знову відштовхувала від себе реальність, як раніше це робила моя мати.

І ось тепер він убив Шерон. Боже, скоро він уб'є мене!

- Чому ви вважаєте, що це він убив Шерон?

- Вона була не такою слабкою, як я. Вона перетворила це на зброю проти нього. Одного разу я чула їхню сварку. Це було на Різдво. Ми всі з'їхалися до нього - зображували дружну сім'ю. Я побачила, як вони йдуть до нього в кабінет, потайки пішла за ними, прочинила двері і стала підглядати в щілину. Він був розлючений, звинувачував її в тому, що своїм способом життя вона знущається над усім, що йому дорого. Вона сказала:

"Це ти зробив мене такою, мерзотник!" У мене потеплішало на душі від цих її слів. Я мало не заплескала в долоні: нарешті йому дають відсіч!

Шерон погрожувала, що видасть його, якщо він не буде їй платити. Вона попередила, що в неї все записано, жодна брудна подробиця не залишилася поза увагою. "Тож розщедройся, любий дідусю!" Вони лаялися, обзивали одне одного, а потім...

Кетрін озирнулася на Елізабет, на брата і сховала очі.

- Шерон зняла блузку, - прошепотіла вона і здригнулася, почувши, як застогнала Елізабет. - Вона сказала, що готова віддаватися йому, як будь-якому зі своїх клієнтів, тільки йому доведеться платити більше, набагато більше. Він витріщався на неї - знаю я цей його вираз: блискучі оченята, слинявий рот, - а потім схопив за груди.

І тут Шерон подивилася на мене. Напевно, вона з самого початку знала, що я за ними спостерігаю.

У її погляді була така відраза! Можливо, це навіть була ненависть: адже вона знала, що я не посмію нічого зробити. Вона мала рацію: я просто зачинила двері і втекла. Пробач мені, Елізабет!

- Тут немає твоєї провини. Вона повинна була все розповісти мені. Боже, як я могла нічого не помічати? Це я в усьому винна! Я, мати, її не вберегла!

- Ти робила все, що могла. Пам'ятаєш, ти просила мене з нею поговорити? - Кетрін міцно зчепила пальці. - Я була тоді в Нью-Йорку у справах і зустрілася з нею. Вона сказала, що я обрала свій шлях, а вона - свій. І її шлях кращий: я граю в політику і ховаю голову в пісок, а вона грає у владу з широко розкритими очима.

Дізнавшись, що вона загинула, я відразу все зрозуміла. На похороні я спостерігала за ним, а він - за мною.

Він підійшов до мене, обійняв, притиснув до себе, нібито втішаючи. І сказав на вухо, щоб я поводитися обережніше. Пам'ятала, що трапляється в сім'ях, які не зберігають свої секрети. Назвав Франкліна чудовим хлопчиком, сказав, що в нього на Франкліна великі плани. Я повинна ним пишатися - і берегти його... - Кетрін заплющила очі. - Що мені було робити?! Адже це мій єдиний син!

- Ніхто не заподіє вашому синові шкоди. - Єва доторкнулася до її крижаної руки. - Даю вам слово!

- Я так і не дізнаюся, чи в силах була врятувати твою дочку, Річарде...

- Зате ви знаєте, що робите все можливе зараз! - Не помічаючи, що тримає руку Кетрін, Єва стиснула кулаки. - Вам буде важко через усе це пройти, місіс Дебласс, але доведеться.

Має бути розголос, виступ у суді зі свідченнями свідків - якщо справа дійде до суду.

- Суду він нізащо не допустить, - безнадійно промовила Кетрін.

- Я не залишу йому виходу! - Єва була впевнена, що якщо не звинувачення у вбивстві, то розбещення неповнолітніх вона на нього повісить. - Місіс Баррістер, думаю, тепер Кетрін краще відпочити. Проведіть її нагору.

- Так, звісно. - Елізабет встала, підійшла до Кетрін і допомогла піднятися їй. - Тобі треба прилягти, люба.

- Мені дуже шкода. - Кетрін рушила до дверей, важко спираючись на Елізабет. - Бачить бог, мені шкода!

- При управлінні поліції працює служба психіатричної допомоги, - сказала Єва, коли двері за ними зачинилися. - Думаю, містере Дебласс, вашій сестрі варто було б туди звернутися.

- Боюся, що так, - розсіяно відгукнувся Річард. - Без допомоги їй не обійтися.

"Як і всім вам", - подумала Єва.

- Ви в змозі відповісти на кілька запитань?

- Постараюся, хоча це непросто, лейтенанте.

Батько завжди тиранив сім'ю, але тепер він постає справжнім чудовиськом! Як змиритися з думкою, що твій рідний батько - чудовисько?!

- У нього є алібі на той вечір, коли загинула ваша дочка, - нагадала Єва. - Для пред'явлення обвинувачення потрібні додаткові докази.

- Алібі?

- Згідно з матеріалами справи Рокмен працював разом із вашим батьком у Вашингтоні до другої години ночі.

- Рокмен повторить будь-яку версію, продиктовану батьком.

- Навіть якщо йдеться про вбивство?

- Звичайно! Адже це найпростіший спосіб уникнути неприємностей. Хто повірить у винуватість мого батька? - Річард здригнувся, немов йому раптово стало холодно. - Своїми свідченнями Рокмен знімає підозри з господаря і продовжує вести життя, яке його дуже влаштовує.

- Скажіть, чи міг би ваш батько здійснити поїздку з Вашингтона до Нью-Йорка і назад таким чином, щоб про неї ніде не залишилося згадок?

- Не знаю. Якби він скористався своїм особистим літаком, залишилися б згадки в бортжурналі.

- Із бортжурналом завжди можна попрацювати, - вставив Рорк.

- Напевно. - Річард підняв очі, тільки тепер згадавши про присутність друга. - Ти розбираєшся в цьому краще за мене.

- Це він про ті часи, коли я був не в ладах із законом, - усміхнувшись, пояснив Рорк. - А виправлення в бортжурналі внести можна, але за чималі гроші. Довелося б підкупити пілота, механіка, а головне, бортінженера.

- Що ж, тепер мені принаймні ясно, за кого взятися. Довівши, що літак сенатора здійснив політ того фатального вечора, ми отримаємо в руки вирішальний козир і можливість зламати підозрюваного... Ви добре знайомі з батьківською колекцією зброї? - звернулася вона до Річарда.

- Краще, ніж хотілося б. - Річард підійшов до буфета, хлюпнув у чарку віскі й перекинув одним ковтком, як ліки. - Він обожнює кремінні пістолети, часто ними хвалиться.

У дитинстві він намагався і мене зацікавити, але я не піддався - Рорк може вам це підтвердити.

- Річард вважає, що колекція вогнепальної зброї - небезпечний символ перевищення влади. А я зі свого боку можу додати, що Дебласс нерідко вдається до послуг чорного ринку.

- Чому ти мовчав раніше?

- Тому що ти не питала.

Єва вирішила не розвивати цю тему - поки що.

- Ваш батько розбирається в системах безпеки? У їхньому устрої?

- Безумовно. Він пишається тим, що здатний сам себе захистити. Це, до речі, одна з тем, які ми з ним можемо обговорювати, не сварячись.

- Ви назвали б його експертом?

- Ні, - відповів Річард, подумавши. - Швидше, талановитим аматором.

- Тепер - про його стосунки з шефом поліції Сімпсоном. Як би ви їх охарактеризували?

- До Сімпсона у нього корисливий інтерес.

Батько вважає його дурнем, а дурнів він зазвичай використовує у своїх цілях. - Річард знесило впаав у крісло. - Не можу більше! Мені потрібно перепочити, побути з дружиною...

- Добре. Але врахуйте: я встановлю за вашим батьком спостереження. Будь-який ваш контакт із ним буде зафіксовано. Краще тримайтеся від нього подалі.

- Думаєте, я спробую його вбити? - Річард похмуро усміхнувся і втупився на свої руки. - Зізнатися, у мене була така думка. Що він зробив з моєю дочкою, з моєю сестрою, з усім моїм життям?! Але мені не вистачить сміливості...

Покинувши будинок, Єва, не дивлячись на Рорка, поквапилася до машини.

- Ти що-небудь підозрював? - на ходу кинула вона.

- Що тут замішаний Дебласс? Не відкидав такої можливості.

- І нічого не сказав мені?!

Єва зупинилася як укопана, її очі метали блискавки.

- Це була просто неясна здогадка. Про Кетрін я нічого не знав. Абсолютно нічого! А ось щодо Шерон... Коли ми з нею єдиний раз вечеряли разом, вона дуже дивно говорила про свого дідуся. Але здогадка - ще не факт! Мої здогадки нічим би тобі не допомогли. До того ж, - він опустил очі, - познайомившись із тобою, я вирішив тримати цю здогадку при собі, щоб не завдавати тобі зайвого болю.

Єва різко відвернулася, але Рорк ласкаво взяв її за плечі і змусив дивитися на себе.

- Можливо, тобі стане легше, якщо ти розповіси мені що-небудь?

- Зараз мова не про мене! - Вона задихалася. - Я не можу про це згадувати, Рорк. Не можу! Якщо почну, то нароблю помилок, і він вивернеться. Згвалтування, вбивство, розбещення неповнолітніх... Уявляю, скільки ліній оборони він вибудував! Я повинна вивести його на чисту воду.

- Ти ж сама сказала Кетрін, що єдиний спосіб подолати все це - висловитися!

- У мене інший випадок. Мені ніколи розслаблятися, я маю працювати.

Рорк засмучено зітхнув і відкрив машину.

- Напевно, тобі не терпиться потрапити у вашингтонський аеропорт, де Дебласс тримає свій літак?

- Так. - Рорк зайняв місце водія, а вона сіла поруч із ним. - Можеш висадити мене на найближчій станції.

- Я з тобою, Єва.

- Добре, їдемо.

Поки він розвертався, вона зателефонувала Фіні.

- Я напала на слід! - квапливо оголосила Єва. - Поспішаю до Вашингтона.

- Краще послухай, що я тобі скажу! - У голосі Фіні звучало торжество. - Відкриваю її останній запис, датований вранці того дня, коли її вбили, а там... Одному богу відомо, чому вона одразу віднесла щоденник у банк. Нам щастить.

Опівночі в неї була призначена зустріч. Ніколи не здогадаєшся, з ким!

- З дідом.

Фіні був вражений.

- Чорт, Даллас, як ти до цього додумалася?!

Єва заплющила очі і полегшено перевела дух.

- Потім. Краще скажи, що в щоденнику.

- Вона називає його "сенатором" і "старим пердуном-дедулею". Дуже барвисто описує, як заробляє кожною зустріччю з ним по п'ять тисяч. Цитую: "Скільки б слини він на мене не виводив, воно того варте. Скільки ж ще енергії в моєму старенькому дідусеві! От покидьок! По п'ять тисяч кожні два тижні - не так погано. Він розплачується сповна, я нічого не роблю безкоштовно. Не те що в дитинстві... Тепер ми помінялися ролями. Я не збираюся перетворюватися на вичавлений лимон, як бідна тітка Кетрін.

Я торжествую! В один прекрасний день, коли мені все це набридне, я познайомлю зі своїми щоденниками пресу. Нароблю копій і розішлю!

Я лякаю цим дідуся, і він приходить у сказ. Так йому й треба, нехай скорчиться! Як же чудово тримати його в руках і крутити ним, як мені заманеться, в помсту за все, що він зі мною зробив..."

Єва уявила, як Фіні хитає головою.

- Це був справжній бізнес, Далласе. Вона непогано заробляла шантажем. Я подивився, що вона тут понаписувала: імена, факти... Загалом, сенатор побував у неї в ніч її смерті. Тепер він наш.

- Зможеш оформити мені ордер?

- Запросто. Начальник наказав дочекатися твого дзвінка і діяти. Нам ведено його зцапати. Убивство першого ступеня!

Єва урочисто роздувала ніздрі.

- Де мені його шукати?

- У Сенаті. Він якраз проштовхує свій законопроект про суспільну мораль.

- Чортів лицемір! Я їду за ним! - Вона вимкнула зв'язок і повернулася до Рорка:

- Яку швидкість розвиває ця машина?

- Зараз дізнаємося.

Якби не інструкції Вітні про дотримання обережності, Єва увірвалася б до Сенату і при всіх закувала Дебласса в наручники. Але їй було наказано дочекатися перерви, і вона покірно чекала, доки він закінчить свою полум'яну промову про моральний занепад у країні, що виникає через статеву розбещеність і повсюдне вживання наркотиків. Він поширювався про аморальність молодого покоління, про відсутність релігійного виховання в сім'ї та школі, внаслідок чого богобоязливий народ перетворився на націю безбожників. Сенатор сипав цифрами, що говорять про розгул злочинності, занепад міст, наркоторгівлю. Найстрашнішим злом він вважав легалізовану проституцію.

Єву мало не знудило. Рорк погладив її по спині, закликаючи до терпіння, але вона не могла мовчати:

- Перед тим, як легалізували проституцію, кожні три секунди відбувалося зґвалтування або спроба зґвалтування! Звісно, зі зґвалтуваннями ще не покінчено, бо в їхній основі не секс, а жага пригнічувати і підкоряти, але цифри впали. Зареєстровані повії

обходяться без сутенерів, їх не б'ють, не калічать, не вбивають. Вони не можуть користуватися наркотиками. А контроль над народжуваністю?

Свого часу жінки були змушені звертатися до справжніх м'ясників, щоб позбутися небажаної вагітності. Вони ризикували життям, перетворювалися на інвалідів! Діти народжувалися сліпими, глухими, каліками... Зрозуміло, світ, як і раніше, недосконалий, але, слухаючи його, неважко зрозуміти, що могло бути набагато гірше.

- Знаєш, що зробить із ним преса, коли про все пронюхає?

- Розіпне, - прошепотіла Єва. - Тільки б він не перетворився на мученика за ідею!

- Виразник моральних сподівань правого крила, запідозрений в інцесті, зв'язках із повіями та вбивстві? Не думаю. Йому кінець. Його проткнуть десятком осикових кілків.

Кінець сенаторської промови потонув у бурхливих оплесках. Судячи з усього, прихильники Дебласса на галереї для відвідувачів переважали.

"До біса обережність!" - вирішила Єва, щойно удар молотка сповістив про годинну перерву. Вона увірвалася в натовп помічників і дармоїдів сенатора, які захоплювалися його красномовством, вітали з успіхом, плескали по спині.

Єва дочекалася, поки він сам її побачить. Погляд Дебласса ковзнув по ній, по Рорку, і обличчя його закам'яніло.

- Лейтенанте? Якщо вам необхідно зі мною поговорити, ми можемо пройти в мій кабінет.

У вас є десять хвилин.

- Тепер у мене буде набагато більше часу. Сенаторе Дебласс, вас заарештовано за підозрою у вбивстві Шерон Дебласс, Лоли Старр і Джорджі Касл! - У сенатора відвисла щелепа, а Єва продовжувала, не звертаючи уваги на ремство навколо:

- Крім цього, ви звинувачуєтеся в неодноразових кровозмісних насильствах над Кетрін Дебласс, вашою дочкою, і Шерон Дебласс, онукою.

Він стояв, не в силах ворухнутися, поки Єва заламувала йому руки за спину і застібала наручники на зап'ястях.

- Ознайомтеся з правами заарештованого. Ви не зобов'язані давати негайну відповідь на пред'явлені звинувачення. Ви...

- Це беззаконня! - вибухнув Дебласс, нарешті отримавши дар мови. - Я - сенатор Сполучених Штатів! Ви перебуваєте на федеральній території!

- Вас супроводжуватимуть двоє федеральних агентів. - Єва блиснула очима, змусивши позадкувати роззяв. - Вам зрозумілі ваші права?

- Ти в мене позбудешся значка, сучко! - взвизгнув Дебласс.

Обличчя його почервоніло, повітря зі свистом виривалося з легень.

- Будемо вважати лайку ствердною відповіддю. Спокійніше, сенаторе, навіщо вам серцевий напад? А мого значка тобі не бачити, як свободи, скотина! - сказала вона йому в саме вухо. - Ти будеш у мене звиватися, як чорт на сковорідці!

У цей час підійшли федеральні агенти, і Єва передала їм Дебласса.

- Його чекають не дочекаються в Нью-Йорку.

Сенат потонув у вигуках, перетворився на місиво з тіл. Єва виглядала в людській каші Рокмена. Той наближався до неї, киплячи від люті.

- Ви робите велику помилку, лейтенанте.

- Ні. А ось ви вже одного разу дали неправдиві свідчення. Це перетворює вас на співучасника злочину. Ми ще до цього повернемося.

- Сенатор Дебласс - велика людина, а ви - всього лише пішак у руках лібералів, які прагнуть його знищити!

- Сенатор Дебласс - кровозмішувач, розбещувач малолітніх, гвалтівник і вбивця. А я - лише поліцейський, який схопив його за руку.

Якщо не хочете піти на дно разом із ним, найміть адвоката.

Рорк був змушений вдатися до сили, щоб розчистити Єві дорогу. Їй намагалися перегородити шлях журналісти, але вона минула їх, не моргнувши оком.

- Мені подобається ваш стиль, лейтенант Даллас, - заявив він, проштовхнувшись із нею до машини. - Дуже подобається! Між іншим, мені більше не здається, що я в тебе закоханий. Відтепер я в цьому впевнений.

Хоч як приємно було вислухати зізнання в коханні, Єва насилу боролася з нудотою.

- Поїдемо звідси! Швидше!

У машині вона ще якось справлялася із собою, але варто було їм піднятися на борт літака, як їй стало зовсім погано. Чітко і безпристрасно доповівши про здійснений арешт начальнику, Єва вирвалася з рук Рорка і кинулася в туалет.

Рорк залишився за дверима. Він був безсилий їй допомогти, розуміючи, що від розрад Єві стане тільки гірше. Пошепки проінструктувавши стюардесу, він сів у крісло і став дивитися на злітну смугу.

Коли двері туалету відчинилися, Рорк підняв очі. Єва була блідою, як мрець, очі розширилися й потемніли. Хода, зазвичай така тверда, стала хиткою.

- Пробач мені за слабкість...

Посадивши її, він подав їй чашку.

- Випий. Тобі полегшає.

- Що це?

- Чай із віскі.

- Я при виконанні... - почала було вона, і Рорк не витримав:

- Пий, чорт забирай, не те я вллю це в тебе насильно!

Переконуючи себе, що підкоритися простіше, ніж сперечатися, Єва взяла чашку. Зробивши всього один ковток і розливши чай, вона поставила чашку на стіл.

Рорк сам пристебнув її ременем, клацнув кнопкою і наказав пілотові злітати.

Скільки Єва не старалася, впоратися з тремтінням не вдавалося. Коли Рорк спробував її обійняти, вона відсахнулася. Нудота ще не минула, у голові гуділо.

- Мене теж гвалтував рідний батько, - раптово почула вона власний голос. - Багато разів. Гвалтував і бив. Чинила я опір чи ні - неважливо: він усе одно мене гвалтував і бив! Я нічого не могла вдіяти. Людина безсила, коли ті, кому належить про неї піклуватися, натомість знущаються над нею...

- Єва! - Рорк схопив її за руку і не дав вирватися. - Повір, я страждаю разом із тобою!

- З усього раннього дитинства я пам'ятаю тільки це. Потім мені було сказано, що у віці восьми років мене знайшли в якомусь даллаському підворітті - всю в крові, зі зламанною рукою. Чи то це він мене туди жбурнув, чи то я сама втекла.

Не знаю, не пам'ятаю... Він більше не з'являвся. До мене ніхто не приходив.

- А мати?

- Не знаю. Я її не пам'ятаю. Може, вона померла? А може, вдавала, що нічого не відбувається - як мати Кетрін... Я навіть не знаю свого імені! Мене так і не змогли впізнати.

- Але потім ти була вже в безпеці.

- Тобі ніколи не доводилося жити на державному забезпеченні? Жодного відчуття безпеки, одне безсилля! Добрими намірами теж можна зацькувати. - Єва зітхнула, відкинула голову і заплющила очі. - Знаєш, у якийсь момент я відчула, що мені зовсім не хочеться заарештовувати Дебласса. Я хотіла його вбити, вбити власними руками! Мені навіть стало страшно.

Я усвідомила, що в мене до нього особистий рахунок.

- Але ти з честю виконала свій обов'язок.

- Виконала і буду виконувати надалі. - Єва помовчала: зараз вона думала не про справу Дебласса, а про життя - своє і Рорка. - Я хочу, щоб ти знав: усередині в мене залишився бруд. Це як вірус, що підточує організм і чекає моменту, коли знизиться опірність. Краще не робити на мене ставку.

- Я люблю ризикувати. - Він узяв її руку і поцілував. - Давай зіграємо разом. Чим чорт не жартує, авось виграємо! Обидва.

- Я ніколи нікому про це не розповідала.

- Ну і як, допомогло?

- Не знаю, можливо... Господи, я так втомилася...

- Поклади голову мені на плече. - Він обійняв її й допоміг влаштуватися. - Поспи.

- Трошки, тільки до Нью-Йорка, - змучено прошепотіла вона.

- Зрозуміло, трошки. - Він поцілував Єву кудись у маківку і завмер, щоб не турбувати її сон.

Дебласс мовчав: адвокати наполегливо рекомендували йому таку лінію поведінки. Допит проходив повільно і виснажливо. Іноді Єві здавалося, що Дебласс не витримає і вибухне - так багровела його фізіономія, коли він відчував, що програє. Але адвокат щось шепотів йому на вухо, і він брав себе в руки.

Єва вже не думала ні про майбутній суд, ні про бенкет для репортерів. Вона зараз хотіла одного: щоб обвинувачений зізнався.

- Ви перебували в кровозмісному зв'язку з вашою онукою, Шерон Дебласс.

- Мій клієнт не підтверджує ваших тверджень.

Ігноруючи адвоката, Єва дивилася Деблассу в обличчя.

- Переді мною копія частини щоденника Шерон Дебласс, позначеної датою вбивства.

Вона підсунула йому папір, але адвокат Дебласса, акуратний і підтягнутий чоловік зі світлою борідкою і блакитними очима, швидко схопив його і прочитав. Зрозуміти його реакцію було неможливо: він зображував холодну байдужість.

- Не сумніваюся, ви розумієте, лейтенанте, що це нічого не доводить. Руйнівні фантазії загиблої! Жінки із сумнівною репутацією часто мають неврівноважену психіку.

- Ви вірні собі, сенаторе Дебласс. - Єва вперто зверталася до обвинуваченого, а не до його вірного лицаря. - Раніше ви розбещували свою доньку, Кетрін.

- Абсурд! - проричав Дебласс.

- Я маю у своєму розпорядженні заяву членкині конгресу Кетрін Дебласс, зроблену і засвідчену в присутності свідків.

Єва дістала новий папір. Адвокат вихопив його, перш ніж сенатор встиг поворухнутися. Прочитавши текст, він закрив його доглянутими руками.

- Можливо, ви не в курсі, лейтенанте, але в доньки сенатора Дебласса психічний розлад. Нині вона перебуває під наглядом на випадок повторного нервового зриву.

- Дуже навіть у курсі. - Вона кинула на адвоката презирливий погляд. - Ми маємо намір з'ясувати в рамках слідства, який її стан і в чому його причина.

- Причина в поганій спадковості. Дружина сенатора теж страждає на психічний розлад і наразі перебуває в комі, - заявив адвокат тим самим байдужим тоном.

- Ми встановимо і доведемо, що причиною хвороби Кетрін Дебласс є систематичні та тривалі наруги над нею в дитинстві. Сенаторе Дебласс, у ніч убивства Шерон Дебласс ви перебували в Нью-Йорку, - продовжила Єва, без попередження змінюючи тему. - А не у Вашингтоні, як раніше заявляли.

Перш ніж адвокат зумів їй завадити, вона подалася вперед, спрямувавши Деблассу в обличчя спопеляючий погляд.

- Зараз я вам нагадаю, як усе було. Ви прилетіли до Нью-Йорка на своєму персональному літаку, попрямували на квартиру до Шерон і, як зазвичай, займалися з нею сексом. Цікаво, ви щоразу фіксували це на відео? При собі у вас був крем'яний пістолет. Вона над вами насміхалася, погрожувала викриттям. Ви не могли більше ризикувати і застрелили її. Ви зробили три постріли: у голову, у серце, у ділянку статевих органів.

Єва перейшла на скоромовку, жбурляючи звинувачення йому у фізіономію і насолоджуючись запахом його поту - доказом тваринного страху.

- Останній постріл - це добре придумано. Через нього ми не змогли перевірити, чи передували вбивству сексуальні дії: ви продірявили їй геніталії. Можливо, це був символічний акт, можливо, спроба вберегтися від викриття. Навіщо ви взяли із собою пістолет? Ви заздалегідь спланували вбивство? Вирішили покінчити з цим раз і назавжди?

У Дебласса бігали очі, він важко дихав.

- Мій клієнт не підтверджує, що володіє названою вами зброєю.

- Ваш клієнт - покидьок!

- Лейтенант Даллас! - здійснювся досі незворушний адвокат. - Ви говорите про сенатора Сполучених Штатів!

- Отже, обраний покидьок. Вас це вразило, так, сенаторе? Кров, гуркіт, тремтіння пістолета в руці... Напевно, ви спершу не вірили, що зумієте це зробити. Але ось ви спускаєте курок - і шлях назад відрізаний. Очевидно, ви зрозуміли, що вона б все одно вас знищила. На відміну від Кетрін вона б не залишила вас у спокої.

Шерон не пішла б у тінь, не стала б мучитися від сорому, провини і страху. Вона кинула вам виклик, і ви були зобов'язані з нею покінчити. А потім замести сліди.

- Лейтенант Даллас...

Але Єва не зводила очей із Дебласса, не звертаючи уваги на застереження адвоката.

- Як захопливо! Ви справді могли відбутися переляком. Сенатор США, дідусь убитої... На вас ніхто б не подумав. Але ви увійшли у смак: розклали її на ліжку, давши волю своїй порочності, і вирішили, що фокус можна повторити. Чому б ні? Убивство вас сколихнуло.

Хіба є кращий спосіб сховатися, ніж зобразити, ніби в місті зlodійствує маніяк?

Вона перечекала, поки Дебласс дотягнувся до склянки з водою і зробив жадібний ковток.

- Ви й були лиходієм-маніяком! Ви підсунули під неї записку, потім одягнулися. Ви вже заспокоїлися. Ви запрограмували виклик поліції на дві п'ятдесят п'ять, щоб встигнути спуститися і покопатися в записах охоронної системи. Потім ви прилетіли на тому самому приватному літаку до Вашингтона, заплатили пілоту і бортінженеру за підчищення в бортовому журналі, почекали і почали зображати оскаженілого діда-праведника.

Дебласс так нічого і не сказав. На щоці в нього сіпався мускул, очі зацьковано бігали.

- Захоплююча історія, лейтенанте, - підкреслено байдуже зауважив адвокат. - Але не більше того. Це ваші особисті вигадки, а також відчайдушна спроба управління поліції вийти зі скрутної ситуації, виправдатися перед пресою і городянами. Ви не випадково висуваєте свої сміховинні звинувачення якраз тоді, коли розпочинаються дебати щодо внесеного сенатором законопроекту про захист суспільної моралі.

Єва проігнорувала його заяву. Вона, як і раніше, зверталася до сенатора.

- Як ви знайшли двох інших? Чому зупинилися на Лолі Старр і Джорджі Касл? Ви вже підібрали жертви під номерами чотири, п'ять і шість? Думаєте, ви зуміли б на цьому зупинитися? Як можна перерватися, відчувши свою могутність і безкарність?

Фізіономія Дебласса була вже не червоною, а сірою, з горла вирвався хрип. Він хотів було схопити склянку, але рука так тремтіла, що склянка покотилася по підлозі.

- Допит закінчено! - підхоплюючись, вигукнув адвокат. - Мій клієнт нездоровий. Потрібне негайне лікарське втручання.

- Ваш клієнт - убивця! У колонії для злочинців він буде до кінця життя оточений невсипущою увагою медиків. - Вона натиснула кнопку. Двері розсунулися. - Викличте санітарів, - наказала Єва черговому. - Сенатору трохи не по собі. Далі буде гірше, - попередила вона Дебласса. - Я ще толком не починала.

За дві години, надиктувавши звіти і поговоривши з жінкою-обвинувачем, Єва вступила в бій із транспортними заторами. Вона вже прочитала частину щоденників Шерон Дебласс, і їй хотілося хоча б на якийсь час забути про божевільного, який перетворив власну онуку на жінку, здатну змагатися з ним у цинізмі та вседозволеності.

Вона знала, що сама могла піти тим самим шляхом.

Але людина, на щастя, самостійно робить вибір, і її свого часу не привабила дорога, яка привела Шерон до смерті.

Єві хотілося випустити пару, обговорити все по порядку з ким-небудь, хто готовий вислухати, оцінити почуте, підтримати. З ким-небудь, хто захистить її від привидів минулого...

Вона їхала до Рорка!

Почувши виклик, Єва благала: тільки б не по службі!

- Даллас слухає!

- Привіт, дитинко, - почула вона втомлений голос Фіні. - Я подивився запис допиту. Ти славно попрацювала!

- Через цього клятого адвоката я майже нічого не добила. Але все-таки я його зламаю, Фіні. Присягаюся, зламаю!

- Я готовий на тебе ставити. А тепер приготуйся засмутитися. У Дебласса стався серцевий напад.

- Чорт, не вистачало, щоб він подох у нас на руках!

- Нічого, його оживили. Але не виключено, що доведеться робити операцію на серці.

- Чудово. - Вона перевела дух. - Хочу, щоб він прожив ще довго - за ґратами!

- Сподіваюся, так і буде. Обвинувач каже, що в нас непробивна позиція. Але поки що нашого друга випустили.

Від несподіванки Єва ледь не врізалася в передню автівку, вдарила по гальмах і, не звертаючи уваги на ревіння гудків, вирулила на узбіччя.

- Як це - випустили?!

Фіні поморщився:

- Під власну поруку. Усе-таки сенатор США, життя, присвячене патріотичному обов'язку, сіль землі, до того ж серце нікуди не годиться. Коротше, суддя в нього в кишені.

- Чорт забирай! - Єва сильно смикнула себе за волосся, щоб не збожеволіти від розчарування. - Його звинувачують у трьох убивствах! Обвинувач сказала, що його не випустять ні під яку заставу!

- Її не послухали. Адвокат Дебласса виголосив промову, від якої навіть камінь пустив би сльозу, а мертвий підвівся б із труни, щоб віддати честь державному прапору. Дебласс уже у Вашингтоні, дотримується спокою за порадою лікарів. До нового допиту дозволено приступити не раніше ніж через тридцять шість годин.

- Диявол! - Єва щосили грюкнула долонею по бублику. - Гаразд, все одно йому не викрутитися. Нехай скільки завгодно розіграє хворого старця із заслугами перед державою - я його закопаю!

- Майор турбується, як би перепочинок не дозволив Деблассу зібратися з силами. Він хоче, щоб ти з'явилася завтра о восьмій ранку і щільно попрацювала з обвинувачем.

- З'явлюся і попрацюю. Не бійся, Фіні, йому не вислизнути з петлі.

- А ти все-таки затягни вузол тугіше, дитинко.

Побачимося завтра о восьмій.

- До завтра.

Єва знову ввинтилася в транспортний потік.

Можна було б повернутися додому і попрацювати над доказами, але до Рорка залишалось якихось п'ять хвилин їзди. Єва вирішила перевірити на ньому переконливість своїх доводів.

Він міг виступити в ролі адвоката диявола і помітити всі слабкі місця в її позиції. А головне - Рорк, як ніхто, вміє її заспокоїти. Єва не могла дозволити собі зараз піддатися емоціям, не хотіла, щоб перед уявним поглядом знову з'являлася зломлена Кетрін, а з нею - сором, страх, спопеляюча вина.

Як важко провести розділову межу між собою і нею! Єва знала одне: Дебласс зобов'язаний заплатити як за трьох убитих жінок, так і за понівечену душу Кетрін.

Вона швидко проскочила ворота Рорка і в'їхала на пагорб, де стояв будинок. Збігаючи сходами, Єва відчула, що серце її б'ється як у дівчини-підлітка, і обізвала себе

ідіоткою. Перед Соммерсетом, який відчинив двері, вона постала з гордовитою посмішкою на обличчі.

- Мені потрібен Рорк!

Із цими словами вона спробувала оминати дворецького, але почула у відповідь:

- Вибачте, лейтенанте, але Рорка немає вдома.

- О! - Вона засоромилася свого розчарування. - А де ж він?

Соммерсет був, як завжди, втіленням манірності.

- Гадаю, на нараді. Йому довелося відкласти важливу поїздку в Європу, тому він змушений працювати допізна.

- Зрозуміло. - Кіт вибіг із дверей їй назустріч і негайно почав тертися об ноги. Вона взяла його на руки й полоскотала черевце. - Коли ви чекаєте його додому?

- Розклад Рорка визначається його бізнесом, лейтенанте. Я ніколи його не чекаю.

- Хай буде вам відомо, я не примушую Рорка витратити на мене його безцінний час. Краще витягніть кочергу зі своєї дупи й поясніть, чому щоразу, коли я з'являюся, ви поведетеся так, наче перед вами шкідливий гризун.

Від несподіванки Соммерсет остовпів.

- Я не маю наміру розмовляти в такому тоні, лейтенанте Даллас!

- Скажіть будь ласка! То ви вважаєте, що спілкування зі мною компрометує вашого господаря?

Соммерсет приосанився.

- У всякому разі, я здивований. Рорк - людина зі смаком, до нього прислухаються президенти і королі. Він водить знайомство з дамами бездоганного походження.

- Так уже, з походженням я підкачала. - Вона б засміялася, якби шпилька не зачепила її за живе. - Але навіть такі люди, як Рорк, часом знаходять привабливі риси у дворняжках!

Скажіть йому, що я забрала kota, - додала вона і побігла до машини.

Щоб заспокоїтися, Єва твердила собі, що Соммерсет - нестерпний сноб. Їй цілком вистачає симпатії, яку явно відчуває до неї кіт. Вона не потребує схвалення якогось накрохмаленого дворецького!

Немов погоджуючись із нею, кіт пройшовся по її колінах і став чіпляти за джинси. Коли його кігті проткнули тканину, Єва поморщилася, але не стала скидати невиховану тварину.

- Час дати тобі ім'я, а це не так-то просто.

Раніше в мене ніколи не було домашніх тварин, - пробурмотіла вона, давлячи на газ. - Не знаю, як тебе називала Джорджі. Доведеться придумати самій. Не хвилюйся, ніяких міщанських Флаффі...

Єва в'їхала в гараж, вимкнула двигун і побачила жовтий вогник - нагадування, що вона прострочила зі сплатою за місце. Якщо жовтий вогник зміниться на червоний, їй заборонять користуватися машиною.

Вона вилаялася - більше за звичкою, ніж від засмучення. Останніми днями в неї зовсім не було часу оплачувати рахунки, і тепер треба було надолужувати згаяне.

Взявши під пахву кота, Єва покрокувала до ліфта.

- Може, Фред? - Вона зазирнула в непроникні котячі очі. - Ні, на Фреда ти не схожий. Господи, скільки ж ти важиш? Не менше двадцяти фунтів, - вона поправила на плечі сумку і увійшла в ліфт. - Доведеться гарненько подумати, як тебе назвати, котику.

Варто було коту опинитися у квартирі, як він негайно кинувся на кухню. Єва вирушила за ним: вона серйозно ставилася до своєї нової відповідальної ролі - власниці живої істоти - і до того ж була рада будь-якій можливості відкласти метушню з рахунками. Коту було запропоновано частування: блюдце з молоком і залишки китайської суміші не першої свіжості. Він, безумовно, не був вибагливий і частування прийняв із вдячністю.

Єва задумливо спостерігала, як насичується кіт, а думала про Рорка. Він був їй зараз абсолютно необхідний!

Вона ще не знала, як поставитися до його зізнання в коханні: адже різні люди вкладають у слово "любов" різне значення. Вона знала тільки, що в колишньому її житті для кохання не було місця.

Єва налила собі келих вина і насупилася, не підносячи його до губ.

Що приховувати, вона теж мала до нього якесь почуття - нове для неї і до того сильне, що їй робилося незатишно. Але з висновками краще було не поспішати. Про поспішні рішення найчастіше доводиться шкодувати.

Ну що йому варто було опинитися вдома?!

Вона відставила келих, так і не пригубивши вина, і провела рукою по волоссю. Звичка до іншої людини породжує свої проблеми: за її відсутності відчуваєш самотньо.

Потрібно здригнутися і взяти себе в руки: у неї ще повно роботи з підготовки до ранкової зустрічі з обвинувачем. Зате потім вона надовго зануриться в гарячу ванну і позбудеться напруги, що накопичилася. Залишивши kota облизувати миску, Єва попленталася в спальню.

Інстинкти, притуплені від втоми, сповістили її про небезпеку на частку секунди пізніше, ніж потрібно. Рука сама собою лягла на кобуру, але одразу ж витягнулася вздовж стегна: їй в обличчя дивилося довге дуло крем'яного пістолета.

- Цим ви не допоможете своєму босові. Рокмен!

- Не згоден. - Він вийшов з-за дверей, продовжуючи цілитися їй у серце. - Повільно вийміть свою зброю з кобури і киньте на підлогу.

Єва не зводила погляду з його пістолета. Рокмен не промахнеться, на такій близькій відстані куля зробить у ній неестетичну дірку. Вона підкорилася його наказу.

- Відштовхніть револьвер ногою до мене. - Бачачи, як її рука тягнеться до кишені, він поблажливо посміхнувся. - І рацію сюди! Вважаю за краще, щоб ця справа залишилася між нами. Молодець, - похвалив він, коли рація стукнулася об підлогу.

- Хтось, можливо, захопився б вашою відданістю сенаторові, Рокмен, а я знаходжу її дурною. Одна справа брехати, забезпечуючи йому алібі, і зовсім інша - погрожувати зброєю офіцеру поліції.

- Ви - разуче розумна жінка, лейтенанте. Тим прикріше ваші дурні помилки.

До чого тут відданість? Будьте ласкаві, зніміть куртку.

Єва рухалася повільно, не зводячи з нього очей.

Знявши куртку з одного плеча, вона примудрилася увімкнути в її кишені диктофон.

- Ви тримаєте мене на мушці не через відданість сенаторові Деблассу, Рокмен? Тоді навіщо?

- Для самозбереження і в силу необхідності. Я давно шукав можливість убити вас, лейтенанте, але ніяк не міг поєднати вашу смерть із системою.

- З якою ще системою?!

- Чому б вам не присісти? На край ліжка, будь ласка. Зніміть туфлі, і ми поговоримо.

- Туфлі?

- Так, будьте так люб'язні. Цим ви полегшите мені завдання, а заодно отримаєте унікальну можливість з'ясувати для себе, як усе було насправді. Наголошую: для себе. Ця інформація кане в небуття разом із вами. Отже, ваші туфлі!

Єва сіла ближче до телефону і приготувалася слухати, сподіваючись, що він буде досить багатослівним і вона знайде якийсь вихід.

- Спочатку про ваші помилки, лейтенанте. Ви хочете знищити Дебласса, але ж він міг би стати президентом!

- І поруч із ним стояли б ви?

- Звичайно! З моєю допомогою він би повів країну, а потім і весь світ у новому напрямку.

У правильному напрямку! Сильна мораль, потужна оборона.

Єва повільно впустила одну туфлю і взялася розстібати другу.

- Оборона? Як у ваших старих соратників по "Мережі безпеки"?

Рокмен відповів їй суворою посмішкою і ясным поглядом.

- Країною занадто довго керують дипломати. Замість того щоб командувати, наші генерали перемовляються і вмовляють. З моєю допомогою Дебласс усе це змінив би. Але ви були сповнені рішучості зруйнувати його кар'єру, і вам це вдалося. Тепер йому не стати президентом.

- Він убивця, розбещувач малолітніх...

- Він державний діяч! - перебив її Рокмен. - І залишиться ним в очах мільйонів.

- Його буде засуджено, і ви не уникнете цього, убивши мене.

- Я цьому вже запобіг. Бачите, дві години тому я залишив сенатора Дебласса в його кабінеті у Вашингтоні. Я стояв поруч, коли він вибрав "магнум-457" - дуже потужну зброю. У мене на очах він засунув дуло собі в рот і помер, як патріот.

- Господи! - Єва здригнулася, уявивши собі цю картину. - Самогубство?

- Він загинув як герой! Я сказав, що іншого виходу немає, і він погодився. Він не зміг би перенести приниження. Коли знайдуть тіло сенатора і ваше тіло, репутацію Дебласса буде відновлено.

Без зусиль доведуть, що він загинув на кілька годин раніше і, отже, вас убив не він. Ну а спосіб вашого вбивства буде все той самий - добре вам знайомий. Потім підуть ще два

- як обіцяно, - і всі докази проти сенатора впадуть. Його оплакуватиме вся країна. Я встану на чолі обурених і ображених і високо підніму його закривавлений стяг!

- Ідіть до біса!

Єва більше не могла чути цю маячню. Вона схопилася і одразу ж напоролася на удар - добре ще, що Рокмен скористався не рукояткою пістолета, а тильною стороною долоні. Єва впала на нічний столик. Склянка, що стояла там, упала і розбилася вщент.

- Встати!

Вона застогнала, бо голова гуділа і перед очима пливло, але все-таки змусила себе встати, загородивши собою рацію, що примудрилася ввімкнутися під час падіння.

- Чому ти вирішив убити саме мене, Рокмен?

- Та тому, що ти була мотором розслідування! Твоя репутація і мотиви вчинків стануть предметом пильної уваги. Одразу з'ясується, що ти мала інтимний зв'язок із людиною, яка раніше перебувала під підозрою.

Ніколи не треба давати жінкам владу - потім доводиться про це шкодувати.

Єва витерла закривавлений рот.

- Ти не любиш жінок, Рокмен?

- Зрозуміло, їм можна знайти застосування, але по суті всі ви - повії. Ти мало чим відрізняєшся від тих трьох. Твоя смерть не порушить створену мною систему.

- Так ось про яку систему ти говорив! Значить, вона була створена тобою?

- Невже ти повірила, що Дебласс здатний спланувати і здійснити таку продуману серію вбивств? - Рокмен почекав, коли до неї дійде сенс його слів. - Так, Шерон убив він. Під впливом моменту. Я навіть не знав, що Дебласс про це подумує. Але потім він запанікував.

- Ти був там? Ти був із ним у ніч смерті Шерон?!

- Я чекав його в машині. Я завжди супроводжував його на побачення з нею. Він мені довіряв, а крім мене, про ці побачення ніхто не знав.

- Але Шерон була його рідною онукою! - Єва не наважувалася обернутися, щоб упевнитися, що рацію ввімкнено. - Невже це тебе не обурювало?

- Мене обурювала вона сама, лейтенанте. Вона користувалася його слабкістю. Будь-який чоловік має право на слабкість, але вона використовувала її, експлуатувала,

насмільювалася йому погрожувати! Коли її не стало, я зрозумів, що це тільки на краще. Адже вона могла дочекатися, поки він стане президентом, і тоді всадити ніж йому в спину.

- І ти йому допоміг?

- Звичайно! - Рокмен повів плечима. - Мушу сказати, я дуже радий, що мені випала нагода в цьому зізнатися. Адже якби справа залишилася нерозкритою, про мій блискучий план ніхто б не дізнався. Тепер хоч ти про це чуєш - нехай навіть перед смертю.

"Марнославство, - пригадала Єва. - Не тільки розум, але також марнославство і себелюбство..."

- Тобі довелося швидко міркувати, - похвалила вона його. - Але ти не розгубився і придумав справді геніальний план.

- Так! - Рокмен широко посміхнувся. - Дебласс подзвонив мені в машину і велів піднятися.

Він був без розуму від страху. Якби я його не заспокоїв, вона б знищила його навіть після смерті.

- Ти як і раніше її ненавидиш?

- Вона була повією! - Рокмен знизав плечима, але пістолет не опустив. - Я дав сенатору заспокійливе і прибрав у квартирі. Я пояснив йому, як надійніше за все заховати кінці у воду.

Шерон мала постати ланкою в цілому ланцюжку подібних убивств. Ми могли використовувати її порок, її ідіотський вибір професії. Препарувати записи охоронних систем я зумів за дві секунди. А схильність сенаторки фіксувати свої постільні пустощі навела мене на думку перетворити відеозйомку на елемент системи.

- Так, - насилу вимовила Єва, - у тебе є голова на плечах.

- Я все ретельно витер, зокрема й пістолет. Сенатору вистачило розуму шльопнути її з незареєстрованої зброї, тому я залишив його там. Ще один системоутворювальний фактор.

- Що й казати, ти потрудився на славу...

- Тільки дурні втрачають такі можливості! Коли ми поїхали і він прийшов до тям, я змалював йому свій план. Тиснути на слідство за допомогою Сімпсона, влаштовувати витoki інформації.

Шкода, що сенатор не згадав вчасно про щоденники Шерон. Мені довелося ризикнути і повернутися туди. Але, як ми тепер знаємо, вона встигла гарненько їх приховати.

- То це ти вбив Лолу Старр і Джорджі Касл? Убив, щоб залишилося безкарним перше вбивство?

- Ну звісно! Але, на відміну від сенатора, я вбивав із задоволенням, із самого початку все розраховувавши. Я обирав їх навмання.

Ситуація не налаштовувала на те, щоб пишатися своєю правотою і докоряти доктору Міру в помилці. Але все-таки вбивць виявилось двоє!

- Отже, ти їх зовсім не знав?

- А навіщо? - Рокмен усміхнувся. - Для мене вони всі однакові. Усе визначило їхнє заняття.

Мене взагалі ображають повії. Жінки, які розсовують ноги, щоб користуватися чоловічою слабкістю, ображають мене! Ти теж мене ображаєш, лейтенанте.

- Навіщо ти надсилав мені відеозаписи?

"Куди подівся Фіні? - гарячково думала Єва. - Чому двері квартири ще не вибила штурмова група?"

- Мені подобалося спостерігати за твоєю мишачою метушнею. Жінка, яка уявила, що здатна міркувати по-чоловічому! Я вказав тобі на Рорка, і йому тут же вдалося перекинути тебе на спину.

Як це типово! Мушу сказати, ти мене розчарувала. Тебе підвели емоції, лейтенанте: переживання через загиблих, зокрема через дівчину, яку ти не встигла врятувати. Щоправда, досі тобі щастило, але тепер із везінням покінчено.

Рокмен підійшов до шафи, поруч із якою вже було встановлено камеру, увімкнув її і наказав:

- Роздягайся!

- Ти можеш мене вбити, - повільно промовила Єва, борючись із нудотою, що підступала, але тобі не вдасться мене зґвалтувати.

- Ти зробиш усе, що я скажу! Всі вони мені підкорялися! - Він прицілився їй у живіт.
- Інші отримували першу кулю в голову - а це миттєва смерть, можливо, навіть безболісна.

Тепер уяви собі, який біль ти відчувеш від пострілу в живіт. Та ти будеш мене благати, щоб я тебе прикінчив!

Його очі спалахнули.

- Роздягайся!

Єва похитала головою. Вона була згодна на будь-який біль, але не на повторення кошмару, який мучив її з дитинства. Обидва не помітили, як у кімнату прослизнув кіт.

- Ну, як знаєш, лейтенанте.

Пострілу завадив кіт, який із шипінням кинувся в ноги вбивці. Єва кинулася на Рокмена головою вперед і придавила його до стіни.

20

Фіні стояв у коридорі дільниці біля кавового автомата, дожовуючи сандвіч, і балакав із двома поліцейськими про нещодавнє пограбування.

Розмова його захопила, і він вирішив, що йому не завадить ще одна чашка кави.

Уже прямуючи до виходу і мріючи про спокійний вечір перед телеекраном, з холодним пивом, з перспективою приголубитися до дружини, він раптом згадав, що не опломбував на ніч свій дорогоцінний комп'ютер. Повертатися не хотілося, але звичка взяла гору. Він усе ж забіг до кабінету. І тут до нього донісся голос Єви.

- Гей, Далласе, звідки ти тут узяв... - він зупинився, оглянувши порожній кабінет. - Зовсім запрацювався!

Але Єва знову подала голос:

- Ти був із ним у ніч смерті Шерон?

- Я чекав його в машині...

- О, боже!

Голоси, що пролунали з рації, чути було погано, і все-таки Фіні одразу впізнав голос Рокмена. Викликаючи диспетчерську, він благав небо про удачу.

Єва почула вереск кота, якому наступила на хвіст, і звук падіння пістолета. Рокмен перевершував її і зростом, і вагою. До того ж бився він уміло: давалася взнаки військова підготовка.

Вона відчайдушно захищалася - кулаками, нігтями, зубами, - але нищівний удар під ребра вибив з неї дух. Вона зрозуміла, що падає, і в останню секунду вчепилася в супротивника.

Вони разом впали на підлогу; з очей Єви бризнули іскри: вона сильно вдарилася потилицею. Рокмен придавив її до підлоги, схопив за горло. Вивернувшись, вона спробувала засліпити його, але промахнулася і тільки залишила в нього на щоках криваві смуги. Рокмен заревів, як поранений звір. Однією рукою він продовжував її душити, інша, вільна, судорожно тягнулася до пістолета.

Єва щосили вдарила його по лікті і тим самим врятувалася від удушення. Ловлячи ротом повітря, вона вступила у відчайдушну боротьбу за пістолет.

Але Рокмен першим дотягнувся до зброї.

...Рорк увійшов у вестибюль Євиного будинку зі згортком під пахвою. Йому сподобалося, що вона побувала в нього: це перетворювалося на традицію, яку він не мав наміру ламати. Тепер, після завершення справи, він сподівався вмовити Єву взяти кілька вихідних. У Рорка був невеликий острів у Вест-Індії, і йому дуже хотілося відвезти її туди.

Натискаючи на кнопку ліфта, він мріяв, як вони плаватимуть оголеними в прозорій блакитній воді, кохатимуться під розпеченим білим небом. Але крик за спиною повернув його з небес на землю.

- З дороги! - Фіні був схожий зараз на катер на повітряній подушці, вестибюль наповнився поліцейськими у формі. - Поліція!

- Єва! - Рорк встиг заскочити разом із ними в ліфт.

- Задраїти всі виходи! - проричав Фіні в переговорний пристрій, не звертаючи уваги на Рорка. - Розставити снайперів!

Рорк інстинктивно стиснув кулаки.

- Дебласс?

- Рокмен, - процідив крізь зуби Фіні, рахуючи часті удари серця. - Він її підстеріг. Краще не заважай, Рорк!

- Краще сам не заважай мені, Фіні!

Фіні оцінив його наміченим оком. У нього не було двох зайвих поліцейських, щоб контролювати цивільну особу, до того ж ця особа, судячи з її виразу, була готова заради Єви на все.

- Тоді роби, що я кажу.

Щойно двері ліфта відчинилися, вони почули хлопок пострілу.

Рорк випередив Фіні і першим врізався у двері квартири. Двері не піддалися. Вилаявшись, він відскочив і знову вдарив у них плечем - тепер уже на пару з Фіні.

Біль був такий, немов її проткнули гострою крижиною. Потім на зміну болю прийшла злість.

Єва схопила його за зап'ястя, встромивши в шкіру короткі нігті, і Рокмен від несподіванки впустив пістолет. Але він знав, що тепер вона йому не страшна: по лівій кисті Єви стікала кров, рука, що вчепилася в його руку, тремтіла.

Відчувши, що хватка слабшає, Єва вилаялася, а він усміхнувся, притиснувши її до себе в безглуздій пародії на любовне злиття.

- Ти б'єшся по-жіночому. - Він відкинув волосся з очей. Подряпана щока була в крові. - Зараз я тебе все-таки згвалтую. Перед смертю ти зрозумієш, що нічим не краща за просту повію.

Наділений перемогою, він рвонув на ній блузку. Єва сама не зрозуміла, звідки в ній узялися сили, але його переможну посмішку розплющив її кулак, що врізався йому в губи. Єву окропило кров'ю, як теплим дощем. Вона завдала ще одного удару і почула хрускіт перенісся.

Кривавий дощ перетворився на зливу.

Єва не знала за собою такої зміїної верткості. Але коли почулися удари в двері й гуркіт, вона вже сиділа на Рокмені верхи, вбиваючи його в підлогу.

- Єво! Боже правий!

Тільки спільними зусиллями Рорку і Фіні вдалося відтягнути її від ворога. Вона намагалася вирватися і накинутися на Рокмена доти, доки Рорк не притиснув її обличчя до свого плеча.

- Досить! Все скінчено.

- Він хотів мене вбити! Він убив Лолу і Джорджі! Хотів спочатку зґвалтувати, потім убити... - вона відсторонилася, витерла з обличчя кров і піт. - У цьому була його помилка.

- Сядь. - Тремтячі руки Рорка, забруднені кров'ю, натиснули їй на плечі і змусили сісти на ліжко. - Тобі боляче?

- Поки що ні. Біль почнеться за хвилину. - Єва важко перевела подих, нагадуючи собі, що вона - поліцейський. - Ти почув нашу розмову по рації? - запитала вона Фіні.

- Так. - Він витирав хусткою мокре обличчя.

- Тоді якого біса не поквапився?!

- Скажи спасибі, що я затримався у відділку.

Міг би зараз сидіти вдома перед телевизором. - Він увімкнув мікрофон. - Ситуація під контролем. Надішліть "Швидку".

- Не поїду в лікарню!

- Це не для тебе, а для нього. - Фіні вказав на стогнучого Рокмена.

- Приведіть його до ладу й заарештуйте за вбивство Лоли Старр і Джорджі Касл.

- Ти впевнена?

Незважаючи на тремтіння в ногах, Єва встала, взяла куртку, вийняла диктофон.

- Тут усе записано. Дебласс пришив Шерон, а наш приятель - інших. Крім того, він звинувачується в замаху на зґвалтування і вбивство офіцера поліції.

- Це вже точно! - Фіні сховав диктофон у кишеню. - Ну й дісталось тобі, Далласе!

- Так. Забери його звідси, Фіні.

- Із задоволенням.

- Дозвольте, я ним займуся. - Рорк нагнувся, підняв Рокмена за лацкани і ривком поставив на ноги. - Дивись на мене, Рокмен! Тобі добре видно?

Рокмен розліпив залиті кров'ю повіки.

- Непогано.

- Отримуй! - Рорк завдав йому нищівного удару в щелепу.

- Оп-ля! - кинув Фіні, проводжаючи поглядом падіння Рокмена. - Здається, ми не дуже міцно стоїмо на ногах. - Він надягнув на заарештованого кайданки. - Витягніть-но його звідси, - наказав він поліцейським. - Коли приїде "Швидка", дайте мені знати. Я прокачуся з ним.

Фіні поклав пістолет у пакет.

- Гарний! Ручка зі слонової кістки. Уявляю, як він б'є!

- Він ще буде мені розповідати! - Єва зі стогоном схопилася за плече.

Фіні одразу втратив інтерес до пістолета.

- Ти поранена?

- Не знаю... - прошепотіла вона, злякавшись, що Фіні зараз потягне її в лікарню. -

Поїдь із Рокменом. Якщо буде потрібно, Рорк мені допоможе.

Фіні пильно подивився на Рорка.

- Гаразд, доручу-но я це тобі, - вирішив він. - А ти краще переночуй в іншому місці, Далласе.

Нехай наші люди приведуть тут усе до ладу.

- Добре. - Єва посміхнулася, побачивши кота, який застрибнув на ліжко. - Я придумала, як його назвати: Галахед, білий лицар-рятівник!

- Ну й день! - промовив Фіні крізь зуби.

- Буває, - відгукнулася Єва, погладжуючи кота.

- Гаразд, до зустрічі, дитинко.

- Дякую тобі, Фіні.

Коли Фіні, посвистуючи, пішов, Рорк опустився перед Євою на коліна.

- Ти що, зовсім не відчуваєш болю? Очевидно, у тебе шок.

- Швидше за все. Але біль усе сильніший.

- Тобі потрібен лікар, Єво.

Вона пересмикнула плечима.

- Не хочу я ніякого лікаря! У мене у ванній аптечка, там усе, що потрібно.

Єва оглянула себе. Порвана, вся в крові блузка, подряпані, розбиті пальці, що відмовляються стискатися в кулаки. Усе тіло ломило від побоїв, кульове поранення в руці палило вогнем.

- Напевно, справа не така вже й погана. Піду подивлюся, - бадьоро сказала вона і хотіла встати, але Рорк її втримав. - Гаразд, віднеси мене. Мені це навіть подобається. Потім, звісно, я соромитимуся свого хлоп'яцтва, але поки що маю право!

Він відніс її у ванну і посадив. Аптечка була майже порожньою, якщо не брати до уваги сильного болезаспокійливого, призначеного для поліцейських.

Він дав їй таблетку і склянку води, потім намочив губку.

Єва відкинула волосся з чола здоровою рукою.

- Забула попередити Фіні: Дебласс мертвий!

Рокмен змусив його накласти на себе руки.

- Досить про це.

Рорк промив їй наскрізну рану. Видовище було моторошне, але кров текла вже не так сильно.

Досвідчений санітар впорався б із раною за кілька хвилин, але у Рорка тремтіли руки.

- Убивць все-таки було двоє. - Єва насупилася. - Я здогадувалася, але потім відмахнулася від цієї версії. Докторка Міра мене не підтримала, а я так звикла покладатися на неї... Нерозумно!

Рорк сполоснув губку і став обтирати їй обличчя.

Крові було багато, але не вся належала Єві.

Рот розпух, ліве око почало запливати, але все це було дурницями порівняно з вогнепальним пораненням.

- Ну й дісталось тобі!

- Мені не вперше. - Ліки робили свою справу: біль відступив, перед очима поплив туман. Поки Рорк, роздягнувши її до пояса, досліджував сліди побоїв, Єва блаженно посміхалася. - Які в тебе ласкаві руки! Мені подобається, як ти мене торкаєшся. Мене ніколи ніхто так не чіпав. Я тобі казала?

- Ні.

Рорк подумав, що навряд чи вона згадає потім ці свої слова. Але нічого, він усе їй нагадає!

- А ще ти красивий... Знаєш, який ти красивий? - Вона провела закривавленою рукою по його обличчю. - Не зрозумію тільки, що ти взагалі тут робиш.

Він ласкаво змив з її руки кров.

- Я ставлю собі те саме запитання.

Єва усміхнулася і заплющила очі від блаженства.

Треба надиктувати рапорт... Нічого, встигне!

- Ти ж не думаєш, що в нас із тобою щось вийде? Це ж просто смішно: Рорк і коп!

- Там видно буде.

Синяків на ній було не злічити. Але найбільше його злякала синява на ребрах.

- Знаєш, я, мабуть, приляжу. А взагалі-то нам краще поїхати до тебе: Фіні надішле сюди бригаду, вони фотографуватимуть місце злочину і все таке інше. Я зараз посплю хвилин п'ять, надиктую рапорт, і ми поїдемо.

- У найближчу лікарню.

- І не подумаю! Терпіти все це не можу: лікарні, лікарів... - Вона сонно посміхнулася і простягнула до нього руки. - Можна, я посплю в твоєму ліжку, Рорк? У тому, величезному, на узвишші, під небом?

Через брак кращого він закутав її у свою куртку і підняв на руки.

- Не забудь про Галахеда! Цей кіт врятував мені життя. Хто б міг подумати?

- Отже, до кінця своїх днів він буде харчуватися ікрою.

Рорк приклацнув пальцями, і кіт слухняно покрокував поруч, влучаючи в ногу.

- Ви виламали мені двері! - згадала Єва вже в холі. - Господар розлютиться. Але нічого, я знаю, як закликати його до порядку. - Вона поцілувала Рорка в шию. - Я рада, що все позаду. І що ти тут. Добре, що ти про мене не забув...

- Ще б пак!

Рорк нахилився і підібрав з підлоги згорток, який кинув, виламуючи двері. Не пропадати ж цілому фунту кави! Крім того, він знав, що Єву доведеться підкуповувати, коли вона прокинеться на лікарняному ліжку.

- Не хочу снів, - прошепотіла вона, засинаючи.

Рорк вніс її в ліфт. Кіт зайшов слідом.

- Буде виконано, - відповів він тихо, цілуючи Єву у волосся. - Ніяких снів!